

மெய்யியல்

நோக்கு

உண்மை அறிந்து

PHILOSOPHICAL JOURNAL

1980 - 2005

பு
தி
சு
ந
ர்
ம்
த
ம்

26.12.2004

அஞ்சல்புக் ஓர் அழைப்பு

எம் தேசம் புதுந்து
நாசம் செய்த சுனாமியால்
மோசம் போனோர் நனைவால் நிரம்பி
எம் இரங்கல் உணர்வை அஞ்சலிக்கின்றோம்

சுனாமி அழிவுகளில் இருந்து
சாம்பல் நின்றெழும் ஸ்பீனிக்ஸ் பறவைகளாய்
சரித்திரம் படைக்க மீண்டும் எழுக
இது எம் அஞ்சலியும் அழைப்புமாகும்

விலை: 05

பார்வை: 02

பங்குள், 200

பூமிலி சிறப்பிதழ்

Jubilee Special Issue

1980 - 2005

சலீலரிபார் குருத்துவக் கல்லூரியின் மெய்யியல் துறையின் பூமிலி சிறப்பிதழ் - 2005

உள்ளடக்கம்

1. பின்நவீனத்துவம்: நவீனத்துவத்தின் கட்டவிழ்ப்பு
- சா. பி. கிருபானந்தன்
Post-Modernism: The Unfolding of Modernism
- S. F. Kirupananthan
2. பின்நவீனத்துவம் - ஒரு ஜனரஞ்சக அறிமுகம்
- K. லக்ஷ்மன்
Post-Modernism: A Popular Introduction
- K. Luxman
3. "பின் நவீனத்துவமும் நாமும்"
- E. டெஸ்மன் அஞ்சலோ
The Effects of Post-Modernism in Our Life
- E. Desmond Angelo
4. கலைகளுக்கிடமான பின்நவீனத்துவத்துவம்
- S. நிமல்ராஜ்
The Post-Modernism through Art
- S. Nimalraj
5. யார் நீ?
- விமல்
6. பின்நவீனத்துவமும் அதன் பரிமாணமும்
- J. எல்மோ அருள்நேசன்
The Dimensions of Post-Modernism
- J. Elmo Arulnesan
7. 'கனாமி' ஓர் தலை - மெய்யியல் கண்ணோட்டம்
- ச. யேசுதாசன்
'Tsunami is an Evil' - A Philosophical Reflection
- S. Jesuthasan
8. பின்நவீனத்துவத்தின் மனித கிருப்பு
- P. ரெனாட் செரில்நெல்
The Human Existence in Post-Modernism
- P. Renard Cherilnes
9. பின்நவீனத்துவத்தில் கலை, கலைக்கிய, அரசியல் பின்புலங்கள்
- G. ஜெயராசா
Background of Art - Literature - Politics in Post-Modernis
- G. Jeyarasa
10. முன்னொரு காலத்தில் ஒரு வேப்பமரம் கிருந்தது!
- சந்தேக்
11. "கிறந்தவர்களுக்கு மரியாதையும் வாழ்கின்றவர்களுக்கு சிந்திக்க அழைப்பும்"
- ரூபன் பெர்னாண்டோ
The Respect to the Dead and an Invitation to Think for the Living
- Reuben Fernando
12. பின்நவீனத்துவம் எனும் சிந்தனையாக்கத்தின் முக்கிய விற்பனன்கள்
- யோ. போல் றொகான்
13. இம்மானுவேல் கான்ட் (1724 - 1804) "பின்நவீனத்துவத்தின் உரைகல்"
கிறப்பின் நனைவுகளின் 200 ஆண்டுகள் -
- சா. பி. கிருபா
Immanuel Kant (1724 - 1804) - "The touchstone of Post-Modernism"
- S. F. Kirupa
14. Synopsis
15. பின்நவீனத்துவம் பற்றிய கலைச் சொற்கள்
Glossary on Post-Modernism

ஸ்தலபாஸ்திபா
ராஜலபாஸ்திபா

மெய்யியல் நோக்கு

(வருடம் இருமுறை)

A PHILOSOPHICAL JOURNAL

(Bi - annual)

விறி: 05

பார்வை: 02

பங்குனி - 2005

Publishers:

Faculty of Philosophy
Xavier' Seminary
Columbuthurai
Jaffna
Sri Lanka.

வெளியீடு:

மெய்யியல் துறை
சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி
கொழும்புத்துறை
யாழ்ப்பாணம்
இலங்கை.

“உண்மையை அறிந்துணர்”

கல்வியாண்டு

Academic Year

} 2004 - 2005

பருவம்

Semester

} 02

பங்குனி - புரட்டாதி

March - September

2005

செவ்விய நூலைப் பிரிவு
மாதிரி நூலைக் கெட்ட
யாழ்ப்பாணம்.

யொது சன நூலகம்

யாழ்ப்பாணம்

தொகுப்பாசிரியரிடமிருந்து:

**பின்நவீனத்துவ சிந்தனைச் சூழமைவும்
இயற்கை தன் மேலாண்மையை நிரூபிக்கும் சூழ்நிலையும்**

நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற இந்த இருபத்தொராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பின்நவீனத்துவம் என்னும் கருத்தாக்கம் ஒரு கவர்ச்சிகரமான தத்துவம் போல, சிந்தனையுலக ஊடாடல்கள் எங்கும் பவனி வந்து கொண்டிருக்கிறது. தமிழ்ச் சிந்தனையுலகிற்கும் பின்நவீனத்துவம் அறிமுகமாகி, ஒரு தவிர்க்கப்பட முடியாத சிந்தனையோட்டமாக பல இளம் சிந்தனையாளர்களைப் பாதித்து வருகிறது. கடந்த இரு தசாப்தங்களாக பின்நவீனத்துவம் பற்றிய பல படைப்புகள் தமிழிலும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. எனவே 'மெய்யியல் நோக்கு' எனும் எம் சஞ்சிகையும், அதனை வெளியிடும் சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரியின் மெய்யியல் துறையின் இருபத்தைந்தாம் வருட யூபிலி சிறப்பிதழிலும் பின்நவீனத்துவம் பற்றிய சில சிந்தனைகளையும், படைப்புக்களையும் ஆவணப்படுத்த முயல்கிறது. பின்நவீனத்துவ சிந்தனையை மட்டும் நோக்காது, அதனை சமகால இயற்கை நிகழ்வுகளின் பின்புலத்தில் நிலைநிறுத்தி ஆய்வு செய்ய முனைகிறது. இந்த ஆய்வின் பெறுபேறான படைப்புக்களே இச்சிறப்பிதழை அலங்கரிக்கின்றன.

இச்சிறப்பிதழின் கனதியும், பெறுமதியும் இதன் வெளிவரவைத் தாமதப்படுத்தியுள்ளன. வருந்துகின்றோம்.

◆ ◆ ◆

நமது காலத்தில் பெரிதும் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கும் கொள்கைகளில் பின் நவீனத்துவமே முதலிடம் வகிக்கின்றதென்று பலரும் ஒத்துக் கொள்வர். ஏனெனில் 'இதுதான் பின்நவீனத்துவம்' என்று அறுதியாக வரையறுத்துக் கூறமுடியாத தன்மை இதற்கு உண்டு. அப்படியெனில் பின்நவீனத்துவம் என்பது என்ன? தமிழிலே பின் நவீனத்துவம் என்று நாம் பாவிக்கும் வார்த்தைப் பிரயோகம் குறைபாடானதென்றும், அது கூற விழைந்த கருத்தை முற்றும் வெளிப்படுத்தவில்லையென்றும், அதற்கு மாற்றிடான சொல் ஒன்றை மொழியியலாளர் கண்டு பிடிக்க வேண்டும் என்றும் பரவலான கருத்து எல்லா தமிழ் சிந்தனையாளர்களிடையிலும் உண்டு.

பின்நவீனத்துவத்தை, 'நவீனத்திற்குப் பின்னைய நிலை' என்று சொல்லராட்சி ரீதியாக வரையறுக்கலாம். ஆனால் 'நவீனத்திற்குப் பின்னைய நிலை' என்ற கருத்தை மட்டும், பின்நவீனத்துவம் என்ற தமிழ்ச்சொல்லின் ஆங்கில வடிவமான Post-Modernism என்ற சொல்

குறித்து நிற்கவில்லை. மாறாக நவீனத்துவத்தின் தொடர்ச்சி, நவீனத்துவத்தின் நிராகரிப்பு, நவீனத்துவத்தின் நீட்சி, நவீனத்துவத்தின் பின்நிகழ்வு, நவீனத்துவத்தின் மறுபிறப்பு, நவீனத்துவத்தின் அடுத்த கட்டம், நவீனத்துவத்தின் இறப்பு ஆகிய எல்லாக் கருத்துக்களும் உள்ளடக்கிய ஒன்றாகவே நாம் பின்நவீனத்துவத்தைப் பார்க்க வேண்டும்.

இவ்வாறான உள்ளடக்கத்தின் கனித காரணமாக, பின் நவீனத்துவம் பல வாதப் பிரதிவாதங்களை சிந்தனையாளர் களிடையே கிளப்பிவிட்டிருக்கிறது. இதற்கு சாதகமான சிந்தனையாளர்களும், எதிரான சிந்தனையாளர்களும் சமகால சிந்தனைப் புலத்திலே தாராளமாக இருக்கிறார்கள். பின் நவீனத்துவம் என்ற சிந்தனையே தெளிவற்றது; பொருளற்றது; தன்னிலையே வேரற்றது; தன்னையும் நிராகரித்து எல்லாத் தத்துவங்களையும் கேள்விக்குள்ளாக்கி நிராகரிப்பது என்று மின் நவீனத்துவம் என்ற சிந்தனைப் போக்கை ஏற்க விரும்பாதோர் கூறுவர். “இல்லை. பின்நவீனத்துவம் ஒரு காலத்தின் குழந்தை; சமகாலச் செல்நெறி; நியூட்டனின் எதிர்ப்பு விசைத் தத்துவத்தின் படி சமகாலத்தின் சிந்தனைச் சமச்சீரைப் பேணுவதற்குரிய மாற்றீடு; சிந்தனைப்போக்கு” என்று சாதகமாக வாதிடுவோரும் உளர்.

எது எப்படியிருப்பினும் நவீனத்துவம் பற்றிய தெளிவான புரிதல், பின்நவீனத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ள அவசியமானது.

மேற்கத்தேய சிந்தனை மரபை பண்டைக் காலம், மத்திய காலம், நவீன காலம், சமகாலம் எனப் பிரித்து நோக்குவர். நவீன காலம் 15ம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சியோடு ஆரம்பிக்கிறது.

பண்டைக்காலச் சிந்தனைகள் இயற்கையை மையமாக கொண்டதாகவும், மனிதனை இயற்கையோடு இணைந்த ஒருவனாக நோக்கியதாகவே இருந்தன. ஆனால் இச்சிந்தனைப் போக்கு மத்திய காலத்தில், கிறிஸ்தவத்தின் செல்வாக்கு காரணமாக மாற்றமடைந்தது. அனைத்துச் சிந்தனைகளும் கடவுள் மையமானதாகவும், மனிதன் கடவுளின் படைப்பு, சாயல் என்ற சிந்தனைப் போக்குள்ளதாகவும் மாறியது.

“கடவுளின் பிடியிலிருந்து மனிதனை விடுவித்து, சம்பிரதாய-மூடநம்பிக்கைக் கட்டுக்களில் இருந்து சுதந்திர புருஷனாக அவனை மாற்றுவது” என்று மறுமலர்ச்சிக்கால மனிதாயதக் கருத்துடைய இயக்கங்கள் கங்கணங்கட்டி நின்றன. இப்படிப் பிறப்படைந்த நவீன காலத்திலே அறிவொளிர் கொள்கைகள் முகிழ்ப்புப் பெற்றன: புதிய அறிவியல் கண்டு பிடிப்புகள், இதன் விளைவான தொழிற்புரட்சி, நிலப்பிரபுத்துவ முறையின் ஒழிப்பு, தேசிய இனங்களின் எழுச்சி, பேரரசு முடிமன்னர் ஆட்சியொழிப்பு, மக்களாட்சியின் மலர்வு, சுதேச மொழிப்பாவனை, முதலாளித்துவத்தின் எழுச்சி, இதன் விளைவான

பொதுவுடமைத் தத்துவத்தின் வளர்ச்சி போன்ற வற்றைக் குறிப்பிட்டு கூறலாம். இக்கொள்கைகள் ஆரம்பத்தில் கலை, சிற்பம், நாடக, இலக்கியத்துறைகளினூடாகவும், பின்னர் மெய்யியல் போன்ற மானுட விஞ்ஞானங்களினூடாகவும் முனைப்புப் பெற்றன.

இவ்வாறு நவீனத்துவம் எல்லாச் சிந்தனைகளிலும் மனித மையத்தைக் கொண்டு வந்தது. “மனிதனே இறுதி அதிகாரம். மனிதனே அனைத்தினதும் அளவுகோல். மனிதனே நடுநாயகம். கடவுளின் இருப்புக்கூட ஒளியூட்டப்படுவது மனிதனின் அறிகையினால். இயற்கை கூட பொருள் கொள்வது மனிதனின் பயன்படுத்துகையினால்.” இந்நவீனத்துவக் கொள்கைகள் மனிதனை எல்லைகளற்ற, கட்டுப்பாடற்ற ஒருவனாக மாற்றின.

ஆனால் பின்நவீனத்துவம், நவீனத்துவத்தின் தொடர்ச்சியோ, முழுமையே அல்ல. நவீனத்துவம் கட்டுக்கோப்பானதாக, கோட்பாடுகளைக் கொண்டதாக, குறிக்கோளுள்ளதாக, அளவையியல் கோட்பாடுகளுக்கு உட்பட்டதாக இருக்க, பின்நவீனத்துவம் இவ்வியல்புகளுக்கு அப்பால் சென்று சுதந்திரமுள்ளதாக, இயங்குநிலையுள்ளதாக தன்னைப் பிரகடனப்படுத்துகிறது. பின்நவீனத்துவத்தின் கோட்பாட்டாளருள் ஒருவரான இஹாப் ஹாசன் (Ihab Hassan) என்பார் இரண்டையும் ஒப்பிட்டு பின்வருமாறு வரையறுத்தார்: நவீனத்துவம் வடிவமும், தொடர்ச்சியும், இலக்கும், வரையறுப்பும், முறைமையும், நிச்சயத்தன்மையும் மையநோக்கும், இருப்பும் உள்ளதாயிருக்க, பின்நவீனத்துவம் இவற்றின் மறுதலைகளைக் கொண்டுள்ளது.

இவ்வாறாக பின்நவீனத்துவம் சில தீவிரமான நிலைப்பாடுகளை முன்வைப்பதை நாம் காணலாம். ஆரம்பத்தில் ஓவியங்கள், சிற்பங்கள், நாடகங்கள் மூலமாகவே இக்கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்பட்டன. கலையில் தேசியவாதம், சர்வதேசமயம் போன்றவைகளை நிராகரித்து, பழமையினதும், செவ்வியல் கலை வடிவங்களினதும் (classical) கலப்பாக மேற்கத்தேய - கீழைத்தேய பாணிகளற்ற கலை வடிவங்கள் தோன்றின. சமகால நாடகங்கள், ஓவியங்கள், கட்டிடங்கள், இலக்கியங்கள் என்பன இலக்கற்ற - மையமற்ற - இதுதான் என்று வரையறுக்க முடியாத, பலவற்றினதும் ஒன்றிணைப்பான அல்லது கலப்பான பின்நவீனத்துவச் சிந்தனைப் போக்கின் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதை நாம் காணலாம்.

மனித மையத்தை நிலைநிறுத்தி, மனிதனை உலகின் அதிபதியாக்க நினைத்தது நவீனத்துவம். மனித அறிதலை, பகுத்தறிவை உயர்ந்ததாக்கியது நவீனத்துவம். ஆனால் பின்நவீனத்துவம் இந்த மனித மையத்தையே கேள்விக்குரியதாக்குகிறது. மனிதனைவிட வேறுமையங்களும் உள்ளன. இயற்கை, சுற்றாடல், கலைகள் என்று சிலவற்றை அது

பட்டியலிடும். மேலும் பகுத்தறிவை தேவையற்றதாக்கி, அதிலும் பார்க்க புலவழி அறிதலை மேன்மைப்படுத்தும் இவ்வாறாக, நவீனத்துவம் கட்டியவைகளை நிர்-நிர்மானம் அல்லது மீள்-நிர்மானம் செய்தும், விமர்சிப்புச் செய்தும் பின்நவீனத்துவம் தன் வேர்களைப் பரப்பியது. ஆனாலும் பின்நவீனத்துவம் நவீனத்துவத்தின் நிராகரிப்போ அல்லது தொடர்ச்சியோ அல்ல.

இன்று உலகெங்குமே நவீனத்துவத்தின் பாதிப்பை நாம் காணுகின்றோம். நல்லது-தீயது இவற்றிற்கிடையிலான வேறுபாடு தெரியாமை, மனிதாபிமானம்-மனிதாயதம் பற்றிப் பேசாமை, அவை பற்றிப் பேசுகின்றவர்கள் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்காமை, உண்மை எது என்ற தெளிவற்ற தன்மை, ஆபாசங்களை அருவருக்காமை, யதார்த்தம் பற்றிக் கூறாமை, மனித இலக்குகளைத் தெளிவுற வரையறுக்காமை இப்படியான சூழ்நிலைகள் எல்லாம் பின்நவீனத்துவச் சூழமைவின் பாதிப்புக்களே. எமது அரசியல், சமூகவியல், பொருளியல், இறையியல் என்று எல்லாத்துறைகளையும் பின்நவீனத்துவச் சிந்தனைகளின் ஊடுருவல் பற்றிப் பிடித்திருக்கிறது. செயற்பாடுகளில் இலக்கற்ற தன்மை, மையங்களின் இடமாற்றம் (shift of emphasis) விழுமியங்களில் கபடத்தன்மை, சமகாலப் பிரபல்யங்களுடன் சுயலாபத்திற்காக ஒத்தோடுதல், சமகாலத்தில் தோன்றி மறையும் ஐனரஞ்சக நிகழ்வுகளுக்குள் மூழ்கிப் போதல் போன்ற பண்புகள் இளையோர்களையும், முதியோர்களையும் ஒரு சேரப் பாதித்திருப்பது பின்நவீனத்துவத்தின் பிரசன்னத்தின் ஓர் அடையாளமாகும்.

ஆனாலும் பின்நவீனத்துவம் இக்காலத்தின் குழந்தை. சமகாலத்தின் கண்ணாடி. இன்றைய சமகால மனிதர்களினது சிந்தனைகளினதும், மனப்பதிவுகளினதும், விழுமிய நிலைகளினதும் ஒரு வெளிப்பாட்டுத்தளம்.

சம காலச் சூழமைவின் சிந்தனைப் பின்புலத்தை நோக்கியபின், எம்மைச் சூழ நடப்பவைகளை நோக்கப் புகுந்தால், இது இயற்கை தன் மேலாண்மையை நிரூபிக்கும் காலமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. புத்தாயிரத்தின் பிறப்பில் இருந்து இன்றை வரைக்கும் உலகெங்கம் பரவலாக இயற்கை அழிவுகள் நடந்து கொண்டேயிருக்கின்றன என்பது கண்கூடு. 2000ம் ஆண்டில் ஐரோப்பாவை உலுக்கிய சூறாவளியும், வெள்ளப்பெருக்கும், 2001, 2002, 2003ம் ஆண்டுகளில் சீனா, குஜராத், ஆப்கான் பூகம்பங்களும், 2004ல் தென்கிழக்காசியாவை அள்ளிப் போன சுனாமியும், 2005ல் இற்றைவரை அமெரிக்கக் கண்டத்தில் தாண்டவமிடும் சூறாவளிகளும்

பெரிய இயற்கை அழிவுகள். இவற்றைவிட சிறிய அளவில் மாதந்தோறும் எங்கோ ஒரு இயற்கை அனர்த்தம் நடந்த வண்ணமே உள்ளது. இவைகள் எமக்குத் தெரிவிக்க விரும்பும் செய்திதான் என்ன?

நவீனத்துவத்தின் பிறப்போடு, அறிவொளிர்கால தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியும், கைத்தொழிற் புரட்சியும் மனிதன் இயற்கையை வென்றுவிட்ட செய்தியைக் கூறின. “இயற்கை இனிமேலும் மனிதரைப் பயமுறுத்த முடியாது. மனித அறிவின் வளர்ச்சி இயற்கையை வென்றுவிட்டது” என்ற நற்செய்தியுடன் நவீனத்துவம் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தது. “மனிதனே அளவுகோல்; மனிதனே அனைத்திற்கும் அர்த்தம் கற்பிப்பவன்; மனிதனே இறுதி அதிகாரம்” என்ற நவீனத்துவக் கோஷங்கள், பின்நவீனத்துவத்தால் சவால் விடுக்கப்பட்டதைப்போல, இயற்கையும் இன்று எழுந்து நின்று மேற்கூறப்பட்ட மானுட வெற்றிக் கோஷங்களைக் கேள்வி கேட்கிறது போல் தோன்றுகிறது. இயற்கை தன் மேலாண்மையை நிரூபிக்க விரும்புகிறதா? குறாவளிகளும் பெரு வெள்ள அழிவுகளும், பூமியதிர்ச்சிகளும், சுனாமியும் பெருமளவில் மனித உயிர்களைக் காவு கொண்டு, மனிதன் கட்டியவைகளையெல்லாம் தற்காலத்தில அழித்து வருவது எதனால்? “தீமை என்றால் என்ன? தீமைகள் எதற்காக?” என்ற கேள்விகள் அன்று தொட்டு இன்றுவரை, மெய்யியலில் விடை காணப்படாத புதிர்களே. இந்தக் கேள்விகள் இன்று, குறிப்பாக சுனாமி போன்ற இயற்கைப் பேரழிவுகளின் பின்னணியில் மீண்டும் எம் மக்கள் மனதில் எழுந்து நிற்கின்றன. இப்பேரழிவுகள் என்னும் தீமைக்கான காரணத்தை, விளக்கத்தை இப்பின்நவீனத்துவச் சிந்தனைச் சூழமைவில் நாம் தேட வேண்டியது அவசியமாகிறது.

அதன் இயல்பு போலவே, பின்நவீனத்துவத்தில் இதற்குரிய அறுதியான, கறாரான விடைகள் இல்லை. கணிதத்தில் உள்ள அறுதித் தன்மையும், விஞ்ஞானத்தில் உள்ள பரிசோதனைக்குரிய, பொருள் சார்ந்த (Objectivity) தன்மையும் இங்கில்லை. ஆனால் பின்நவீனத்துவச் சிந்தனை மரபு பல கோணங்களிலும் இவ்வினாக்களுக்கான விடைகளைத் தேட எம்மைத் தூண்டும்.

அதீத சமயவாதிகள் சுனாமி போன்ற இயற்கை அழிவுகளை கடவுளின் தண்டனையாக நோக்குவர். “அற நெறி குன்றிவிட்டதை உணர்த்தவே சுனாமி பேரலை பொங்கிப் பிரவாகித்தது” என்று மாதா அமிர்தானந்தமயிதேவி கூறினார். மறுபுறத்தில் சுனாமி போன்ற இயற்கை அனர்த்தங்களின் பின்பு மதநம்பிக்கை மக்களிடையே அதிகரித்திருக்கிறது என்றும் கூறப்படுகிறது.

மறுபுறத்தில் “சுனாமி போன்ற அழிவுகள் இயற்கை அழிவுகளே அல்ல. வல்லரசின் ஓர் அணுப்பயிற்சியின் விளைவாகவே சுனாமி ஏற்பட்டது” என்றும் “அண்மைய அமெரிக்கக் கண்டத்தின்

‘நீற்றா’ சூறாவளி யப்பானின் கைவண்ணமே” என்றும் விளக்கம் கொடுப்பாருமுள்.

இன்னொரு புறத்தில் சனாமி எனும் பெருந்தீமை வந்து பல சிறு தீமைகளைக் கழுவிவிட்டது என்று ஒழுக்கவியல் ரீதியில் விளங்கப்படுத்துவர்.

எந்த விளக்கம் எவ்வாறு அமையினும் இயற்கை அழிவுகள் இயற்கையானவை. இயற்கை சக்தி படைத்தது. அதற்கும் மேலாண்மை உண்டு. அதேவேளை மனிதனும் சக்தி படைத்தவன். மனிதனுக்கும் மேலாண்மை உண்டு. மனிதனின் மேலாண்மையால் இயற்கையை கீழ்ப்படுத்த முடியும் என்று நவீனத்துவம் கண்ட கனவு பொய்த்து விட்ட நிலையில், யாரும் யார் மீதும் மேலாண்மை செலுத்த முடியாது என்பதை வலியுறுத்தி ஒன்றோடொன்று இணைந்த சகவாழ்வுக்கு பின்நவீனத்துவ சிந்தனைச் சூழமைவு எம்மை அழைத்து நிற்கிறதா?

- யோ. போல் ரொகான்

● ஏழைகளுக்காகச் செலவிடப்படும் செலவும், மனிதனுக்கு மறுமையில் சேமிப்புப் பொருளாக மாறுகின்றது. அழிவதில்லை.

-ரபீக் நாயகன்

● தன்னிலே தன்னைக்காண்து அறிவு.

-சாக்ரடஸ்

● குருடன் முடவனைத் தூக்கிக் கொண்டால், இருவரும் முன்னேறிச் செல்வர்.

-லீல்டன் நாட்குப் பழுவாழ்.

● வைரக்கியம் படைத்த நெஞ்சினால் எந்த எதிரியையும் சந்திக்கலாம்.

-கன்ஸ்டாசன்

● நமது செலவம் நம்மை அதிகாரம் செய்யத் தொடங்கினால் நாம் ஏழைகளே.

- கிங்க்லாந்துப் பழுவாழ்.

From the Editor:

Post-Modernist Thought Pattern And The Milieu Of The Supremacy Of Nature

In the early part of the 21st century in which we live, post-modernism poses itself as an attractive philosophy and influences inevitably all the intellectual discussions. It has influenced the Tamil society and there are many young thinkers who call themselves as post-modernist. For the last two decades many books are published in Tamil containing articles, poems and stories about post-modernism. 'Mei-Iyal Nokku' the Philosophical Journal, in this special issue brings some articles for its readers on this current issue. This is a special issue for 'Mei-Iyal Nokku', because the department of philosophy of St. Xavier's Seminary which publishes this journal bi-annually celebrates the silver jubilee of its existence.

Without merely looking at the post-modern thinking pattern, we place it at the background of the recent natural disasters, especially the Tsunami that devastated our homelands and other South-East Asian regions on the 26th of December 2004. The articles are selected to cater this purpose. By looking at this natural disaster caused by Tsunami, we would like to shed light upon the topic 'The Philosophy of Evil' once more, which is a perennial problem for philosophy. We look at Tsunami and other natural calamities as evil for which we cannot blame anybody and for which the root cause is not yet identified.

Now in our peoples' mind, the chief question is 'why are these natural disasters?' We have to and are forced to find an answer to this question in the post-modern background.

The very nature of post-modern thinking is that, that it will never give a definitive and decisive answer to any question. Post-Modernism has shattered all the values, definitions, theories and expositions that humanity has preserved so far. It has made a shift of emphasis from what is defined to what is not included in the definitions. The focus of our attention is changed. In this trend of thought, we are thrown to search for a meaning for the natural disasters - Tsunami and the evil at large.

There may be thousands of explanations. But one point is clear, that the natural disasters are naturally caused. Nature is powerful. Humanity also is powerful. Nature has its supremacy. Humanity also has its supremacy. The modernism which is in a way the starting point for post-modernism, dreamt that it can subdue nature by its inventions and development of science and technology. But at the dawn of this 21st century where natural disasters like earthquakes, Tsunami, floods and other storms have become common phenomena throughout the world. The dream of the modern humanity seems to have become a bogus. So who is to be blamed: humanity or nature? May be the post-modern thinking pattern is inviting us for a co-existence.

- J. Paul Rohan

பின்நவீனத்துவம்: நவீனத்துவத்தின் கட்டவிழ்ப்பு

- சா. பி. கிருபானந்தன்

2005^{ம்} ஆண்டு அமெரிக்காவின் மிகப்பிரசித்தி பெற்ற நாடகாசிரியர் ஆர்தர் மில்லரின் இறப்பைப் பதிவுசெய்தது. நவீனத்துவத்தின் அமெரிக்க நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தில் தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்ட வில்லி லோமன் குடும்பத்தை மையமாக வைத்து பிரசித்திபெற்ற “டெத் ஒவ் எ சேல்ஸ்மன்” (Death of a Salesman) எனும் நாடகத்தைப் புனைந்தார். ஆர்தர் மில்லர் படைத்த வில்லி லோமன் என்ற பாத்திரம் நவீனத்துவத்தில் தோல்வி கண்ட மனித இருப்பின் குறியீடு எனலாம். இன்று பின்நவீனத்துவத்தில் பெரிதும் பேசப்படுபவர்கள் யக் டெரிடா, மிஸல் பூக்கோ, லியோராட், இரிச்சட் ரோட்டி ஆகியோராவர். இவர்களில் பின்னமைப்பியல் வாதியான யக் டெரிடா பன்முறையான பயன்பாட்டிற்காக முன்வைத்த கருத்தாக்கமே கட்டவிழ்ப்பு எனப்படுகிறது.

வரலாற்றுக் கால கட்டங்கள்

பண்டைய காலம், மத்திய காலம், நவீன காலம் என மூன்று காலக்கட்டங்களில் மேற்கத்தேய வரலாறு பொதுவடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டது. தொழில் புரட்சியும், பாராளுமன்ற ஜனநாயகமும் வரலாற்றில் இணைந்த அரசியல், பொருளாதார, சமூக தளங்களில் முகிழ்ந்த பல்லின, பல்கலாச்சார அம்சங்களின் ஒன்றிணைப்பின் பின்புலத்தில் ஒளியியற் காலம் என விவரிக்கப்பட்ட நவீனம் தோற்றம் பெற்றது. மறுமலர்ச்சிக் காலம், சீர்திருத்த காலம், தொழில் புரட்சி மற்றும் பிரஞ்சுப் புரட்சி போன்ற பல்லின, பல்கலாச்சார அம்சங்களின் கூட்டே நவீனத்துவம் என்ற வரலாற்றுப் பாய்ச்சலாகும். மத்திய காலத்தில் அதாவது கிறிஸ்தவ அரசு என்ற காலகட்டத்தில் உலகியல் வாழ்வு கடவுள், மதம் போன்றவற்றோடு நெருக்கமான உறவைக் கொண்டிருந்ததோடு இறைமையக் காலகட்டத்தை உருவாக்கியது. நவீன காலம் என்பது மனிதம் தன் உரிமையை மீள்பெற்றதுடன், தனக்கு சார்பான அனைத்தின் உச்சியிலும் மனிதம் இருந்துகொண்ட மனித மையக் காலகட்டமாகும். இக் காலகட்டத்தில் வெடிப்புற்ற மறுமலர்ச்சி, சீர்திருத்தம், மற்றும் பிரஞ்சுப் புரட்சி, விஞ்ஞான உலகின் பார்வை என்பன மனித மையமாகவே அமைந்தன.

அழிவுகளையும் அடிமைத்தனத்தையும் சந்தித்த மனிதம்

பௌதீக வாழ்க்கையின் நலனுக்கான கட்டுக்கடங்காத விஞ்ஞான தேடல்களும், அபிவிருத்தியிச கொள்கைகளும், அணு சக்தியின் ஆய்வு மற்றும் இராசயனங்களின் பாவனை போன்றன இயற்கைச் சூழலில் பேரழிவை உருவாக்கியதுடன் மனித இருப்பையும் இப்பூகோளத்தில் கேள்விக்கு உட்படுத்தியது. ஒளியியற்கால மெய்யிலாளர் ஜீன் யக் ரூஸோ (1712 - 1778) அல்லது 19^{ம்} நூற்றாண்டு பொருளியலாளர் கார்ல் மார்க்ஸ் (1818 - 1883) போன்றோர் முன்வைத்த சமூக இசைவாக்கம் தோல்வி கண்டது.¹

இரண்டு உலகப் போர்களின் போது ஐரோப்பிய நாகரிகம் தன் சாவை நேருக்கு நேர் சந்தித்துக் கொண்டது. ஹோமர், சோக்கிரடஸ், இயேசு, வேக்ஸ்பியர், கோத்தே, கான்ட், ஹேகல், மார்க்ஸ் என்ற மாபெரும் சிந்தனையாளர்கள் உற்பத்தி செய்த ஐரோப்பா ஹிட்லரிடம் தோல்வியடைந்தது. கிரேக்க தத்துவம், கிறிஸ்தவம், இத்தாலிய மனிதநேயம், தொழில் யுகம், வாக்களிப்பு முறையிலான பராளுமன்ற ஜனநாயகம், முன்னேறிய வளர்ச்சி, பகுத்தறிவு, விஞ்ஞானப் பார்வை, தனிமனித உரிமை இவையனைத்தும் தோல்வி கண்டன.² மானிட வரலாறு பாரிய யுத்தங்களையும், மிகப் பாரிய அளவில் மனிதத்தின் அழிவுகளையும், மனித அடிமைத்தனத்தையும் சந்தித்ததோடு, பல இராணுவ சமூகப்புரட்சிகளையும், அரசியல் சர்வாதிகாரிகளையும் கண்டுகொண்டது. நவீனத்துவத்தில் எதிர்வு கூறியதுபோல சாதகமான விளைவுகள் இருக்கவில்லை.

பின்நவீனத்துவம் என்றால் என்ன?

பின் நவீனத்துவம் என்னும் சொல்லாக்கம் 1971ம் ஆண்டு கூற்றில் கட்டிடக் கலை பின்னணியில் மிதப்புப் பெற்றது. இது புதிய கட்டிடக்கலை வடிவத்தைக் குறித்தது. நவீன பயன்பாட்டுவாதத்தையும், விஞ்ஞான பொறியியலையும், செந்நெறிவடிவங்களோடு (classical forms) இணைந்த கட்டிடக்கலையின் குறியீட்டு பெயராக பின்நவீனத்துவம் எழுந்தது. பின்நவீனத்துவம் எனப் பொதுப்படையாகக் குறிப்பிடும்போது நடுவல் தன்மையுடைய மற்றும் வழுதிப்போகும் பிரச்சினையாகவே வரையறை செய்யப்படுகிறது.³ ஆனால் நவீன உலகில் மாற்றமுறும் அம்சங்களோடு தொடர்புபட்ட எண்ணங்களை, செயற்பாடுகளை, சிந்தனைகளை புதியதாக ஒழுங்குபடுத்தும் வரையறையாகும். பொதுவில் நோக்கும் போது இது அறிஞர் குழுமத்தில் 'புதிய உலக ஒழுங்கு' எனக் கருதப்படுகிறது.

நவீனத்துவ மெய்யியலாளர் டெக்கார்த்

நவீன மெய்யியலின் தொடக்கமாக ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் பிரெஞ்சு மெய்யியலாளர் டெக்கார்த்தையும், மற்றும் பிரித்தானியரான பிரான்சிஸ் பேகன் என்ற மெய்யியலாளரையும் முன்வைப்பர். டெக்கார்த்து முன்வைத்த "நான் சிந்திக்கிறேன். ஆகவே இருக்கிறேன்" என்ற மெய்யியல் கூற்று நவீனத்துவத்தின் மெய்யியல் குறியீடாகக் கொள்ளப்பட்டது. ஹேகல் தனது மெய்யியல் வரலாற்றில் டெக்கார்த்தை நவீன மெய்யியலின் தந்தையாக கொண்டாடுகிறார். கார்ட்டேசியத்தின் சிறப்பு என்னவென்றால் மெய்யியலிலும் கணிதத்தின் துல்லியத்தை வலியுறுத்தியதே எனக் கூறுவர். மனிதத்தை மையமாக்கும் யதார்த்தத்தின் காலக்கட்டமாக கார்ட்டேசியம் கிளம்பியது. உலகத்தில் உள்ளவையனைத்தும் மனித சுயமதிப்பீட்டிலும் மனித தேவையிலும் கணக்கிடப்பட்டது. மனிதத்தை அடக்கும், கையாடும், பயன்படுத்தும் உயர் அதிகாரம் கிடையவே கிடையாது.⁴ மனிதனே இறுதி அதிகாரம்; மனிதனே மதிப்பீடுகள், அர்த்தம், அறவியல், மற்றும் சமுதாயம் போகவேண்டிய பாதையின் போக்கு என்பவற்றை நிர்ணயிக்கும் நடுநாயகம் மனிதனேயாவான்.

கார்ட்டேசியன் - கலிலியோ: புதிய பார்வைகள்

நவீனத்துவத்தின் ஒளியியற் காலம் கார்ட்டேசியன் - கலிலியோ விஞ்ஞான உலகப் பார்வை என்றே வர்ணிக்கப்பட்டது. இதனை இறைவெளிப்பாடு - மதம் என்ற தளத்திலிருந்து விஞ்ஞானம் - அறிவு என்ற நிலைக்கான பாய்ச்சலாகக் குறிப்பிடுவர்.⁵ நவீன பல்கலைக்கழகங்களின் தோற்றப்பாடும், எமது அறிவுக்கு ஏற்கத்தக்க சமூக, பொருளாதார, ஒழுக்க அமைப்புக்களின் எழுச்சியும், அதிகாரப்படுத்தலும், ஒழுங்கமைப்பும் நியாயப்படுத்தப்பட்டது. கணித, பௌதீகவியல் சிந்தனைகளினால் அறிவை மனதால் ஊகித்து உணர்வதைக் காணக்கூடியதாக உதாரணப்படுத்தப்பட்டதோடு, மூடநம்பிக்கைகள், மத உலகப் பார்வைகள், அறிவாதாரமற்றவைகள் அனைத்தையும் மீளமைப்புச் செய்தது.

தனிமனித அறிவுஜிவி

நவீனத்துவத்தின் மனிதமையப் பார்வை உலகமயமாக்கலுக்கு (secularization) வழிவகுத்தது. மேற்கத்தைய பண்பாட்டு தளங்கள் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையிலான நகர்சார் தொழில்நுட்ப - தொழில் அமைப்புக்களை உள்வாங்கியது. சுய ஆளுகையிலும், தனி மனித இறைமையிலும், அடியொற்றிய கல்வினிச - தனிமனித மதிப்பீடுகளை உள்வாங்கிய பண்பாடு உருவானது. இது மருத்துவம், தொலைத் தொடர்பு, கல்வி அமைப்பு போன்ற அரசியல் பொருண்மிய ஸ்தாபனங்களை கட்டுமானப்படுத்தியது. மனித நோக்கம் என்பது இயற்கையை முற்று முழுமையாக வெற்றிகண்டு மனித வாழ்வை மேம்படுத்தலாகும். இப்போக்கு சுயத்தின் தன்னூரிமையின் ஆளுகையை அதிதீவிரத்தன்மையோடு வலியுறுத்தியதோடு தனிமனித சுதந்திரத்தையும், பயன்வழிக்கொள்கையையும் யாதார்த்தப்படுத்தியது.

இவ் வகையில் நவீனத்துவத்தில் மெய்யியலின் அடிப்படைத் தேடல்களின் முடிவுகளாக பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். மனிதன் என்பவன் தனது உலகின் பொருளை விளக்கக் கூடியவன் (பேகன்); பிரபஞ்சத்தை தொலைகாட்டி போன்ற கருவிகளால் அவதானிக்கக்கூடியவன்; மற்றும் தனது பௌதீக உலகுக்கு கணித அடிதளம் உள்ளவன் (கார்ட்டேசியன் - கலிலியன் இயக்கவியல்); அண்டங்கள் முழுவதிலும் பூமி ஈர்ப்பின் சட்டம், மற்றும் இயங்குதல் சட்டம் உள்ளது (நியூட்டன்); புரிதல்கள் இயற்கையை உருவாக்கும் (கான்ட்); எது அறிவுரீதியானதோ அது யாதார்த்தமானது, எது யாதார்த்தமானதோ அது அறிவுரீதியானது (ஹேகல்); உலகை மாற்றுவதே அந்த இலட்சியப்புள்ளியாகும் (மார்க்ஸ்);⁶ என நவீனத்துவத்தின் அடித்தளத்தை R. P. சிங் இனங்காட்டுகிறார். இப்பின்புலத்தில் தனிமனித அறிவுஜிவியான பொருண்மிய மனிதன் முகிழ்ப்புப் பெற்றதை அவதானிக்கலாம்.

கணினி தொடர்பாடல்

கணினி கலாச்சாரம் முதலாளித்துவத்தின் பல்வேறு கட்டங்களில் ஒரு தளத்தில் ஏற்பட்ட பண்பாட்டு உருவாக்கமே என்ற கருத்து

ஊடாட்டம் பெற்றுள்ளது. முதலாளித்துவத்தை வர்த்தக முதலாளித்துவம், உற்பத்தி முதலாளித்துவம், நிதியியல் முதலாளித்துவம் என பிரித்துப்பார்க்கலாம். கணினி, செய்மதி வருகையைத் தொடர்ந்து உருவான பாரிய உலகச் சந்தையாக்கத்தின் செயற்திட்டமான கோளமயமாதலின் பின்னணியில் உருவான பண்பாட்டு தளத்தின் மாற்றத்தில் பின்நவீனத்துவம் முகிழ்ந்துள்ளது. 18ம், 19ம் நூற்றாண்டுகளின் காலக்கூற்றில் உருவான வர்த்தக முதலாளித்துவம் தொழிற்புரட்சிக்குக் கால்கோள் இட்டது. இக்காலகட்டத்தில் தோன்றிய வர்த்தக முதலாளித்துவம் தனது வர்த்தகத்தை உலக ரீதியில் நடத்த புதிய நாடுகளை தேடும் போட்டினை உருவாக்கியது. இப்போக்கு காலனித்துவத்திற்கு இட்டுச்சென்றது. தொழிற்புரட்சியின் இரண்டாவது காலகட்டத்தில் உருவான உற்பத்தி முதலாளித்துவம் தன் காலனித்துவநாடுகளை தனது உற்பத்திகளின் மூலப்பொருட்களுக்கும், முடிவுப்பொருட்களின் சந்தையாக்கத்திற்கும் ஏற்றவையாக உருவாக்கியது. கல்வியியல் புலத்தினுடாக ஐரோப்பிய நவீனத்துவ ஒளியியற்காலம் அரசியல் பண்பாட்டு மாற்றங்களைப் பரவலாக்கியது.

இரண்டாவது உலகப் போரின் பின் உருவான சுதந்திரகாலம் நவ காலனித்துவத்திற்கு இட்டுச்சென்றது. நவீன காலத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் முகிழ்ந்த ஒளியியற்கால காட்டேசிய கலிலியோ சிந்தனைப்போக்கு கல்வி முறைகளாய் காலனித்துவ நாடுகளில் ஊடுருவத்தொடங்கியது. இது ஏகபோக முதலாளித்துவத்திற்கு வழிவகுத்தது. இன்றைய காலக்கட்டமான நிதியியல் முதலாளித்துவம் பண்பாட்டு நிறுவனங்களின் ஏகபோகக் கட்டுப்பாட்டுக்கு தேசியசந்தைகளை அடிபணியவைத்து நுகர்வுப்போக்கை உருவாக்கியுள்ளது. உற்பத்தி மற்றும் தொழில் நுட்ப மாற்றங்கள் இலக்கிய வடிவமைப்புகளிலும், தொடர்புமுறையிலும், மக்களின் ரசனையிலும் பெரும் தாக்கத்தை உருவாக்கும். எந்த பின்நவீனத்துவவாதியும் பின்நவீனத்துவம் நவீனத்துவத்தின் மறுப்பு எனச் சொல்வதில்லை.

நவீனத்துவத்தைபற்றிய கேள்விகள்

நவீனத்துவம் என்றால் ஒளியியற்கால விஞ்ஞானப் பார்வை எனக்கருதப்பட்டது. அபிவிருத்தியிசம் தோல்விகளையும் சந்தித்துக்கொண்டதினால் நவீனத்துவத்தில் மனித இருப்புப் பற்றிய பலத்த கேள்விகள் உருவாகத் தொடங்கின. சிந்தனை, அறிவு, விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பம், பொது நிர்வாக மாற்றம் என்பன இயற்கையையும், அறிவையும், செல்வத்தையும் சமுதாய நலன்களையும் உருவாக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பு ஏமாற்றமாகியது. சமூக சமத்துவத்தையும், எல்லாருக்கும் ஒளியியல் தன்மை என்று உத்தரவாதம் தந்த பாடசாலைக்கல்வி முறை, சமூகப் பிரிவையும், அறியாமை, புறம்போக்கல் போன்ற புதிய அனுசரித்தலையும் வலியுறுத்தியது.

தொழில்மயமாக்கம், நகர்மயப்படுத்தல், மையப்படுத்தல் வளர்ச்சி, நாகரீகம் என்ற பதங்கள் சமூகவியல் மட்டத்தில் நவீனத்தைக் குறிப்பதற்கு பொதுப்படையான உரிச்சொல்லாகவே பாவிக்கப்பட்டன. கலை அம்சங்களில் நவீனத்துவத்தின் போக்குகளை கருத்தில் கொண்டே இச்சொல்லாக்கம் முதன் முதலில் கலை உலகில் முனைப்புப் பெற்றது. ஆனால் அவ்வியக்கம் எதிர் நவீனத்துவம் என அழைக்கப்படவில்லை. ஏனெனில் இது நவீனத்துவத்தை மறுக்கவில்லை. பூர்வீகத்தின் நல்லதையும், நவீனத்துவத்தின் நல்லதையும் கூர்ப்பாக்குவதன் மூலம் இரண்டினதும் தீயதை அகற்றலே எனலாம். ஹெகேலிய முறையில் வரலாற்றை நேரியதின் எதிர்மறையாக, தொடரும் ஒன்றாக விளக்காமல், யக் டெரிடா வரலாற்றை விளக்குவதுபோல் நகர்வாகவும், மாற்றமாகவுமே புரிதல் வேண்டும். இதன் விளைவால் ஆளுமை, போன்ற அறிவியல்வாதங்கள் தகர்ந்து மாற்றமாகி முழுமைவாதத்தின் எதிர் மறையான சிந்தனையாகக் கிளம்பியது.

பின்நவீனத்துவத்தின் பின்புலங்கள்

பின்நவீனத்துவம் என்ற பதம் நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட மொழியியல் ஆய்வுப் பின்னணியில் முகிழ்ச்சிபெற்றது. 20ம் நூற்றாண்டின் மிகவும் பெயர்பெற்ற மெய்யியலாளர்களான பேட்ரண்ட் ரசல், லூட்விக் விற்ற்கென்ஸ்ரைன், மாட்டின் ஹய்டெக்கர் மற்றும் பலர் இதற்குத்தம் பங்களிப்பை வழங்கினர். இவர்கள் மனத்தில் (mind) உள்ள கருத்து (idea) என்ற ஆய்வுத்தளத்தை மொழியியல் தளத்துக்கு மாற்றம் செய்தனர். அதாவது சிந்தனை மொழியியல் தளத்தில் வெளியிடப்படுதல் ஆகும் (Thinking is expressed in language).⁸ இவர்கள் அர்த்தமுள்ள சிந்தனையை தருவது எது என்னும் வினாவுக்கு பலவழிகளில் விடையளிப்பர். இப்பின்னணியில் பிரான்சிய இலக்கியவாதிகள் அமைப்பியல்வாதத்தை முன்வைத்தனர். அமைப்பியல்வாதத்தில் குறிப்பாக பின்னமைப்பியல்வாத பின்புலத்தில் பின்நவீனத்துவம் முனைப்புப் பெற்றது.

மனிதவியல் அமைப்பியல்வாதம்

பேர்டினட் சகர் என்னும் சுவிஸ்லாந்து மெய்யியலாளர் அமைப்பியல்வாதத்தின் தந்தை எனக் கருதப்பட்டவர். சகருக்கு முன்னைய காலகட்டங்களில் மொழியியலாளர்கள் மொழியின் வரலாற்றுத் தன்மை அதன் அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தும் என்ற தேடலின் சர்ச்சையில் இருந்தனர். மாறாக சகர் மொழியின் அர்த்தத்தை அதன் அமைப்பின் செயற்பாடாகவே விளக்கினார். மொழியின் ஒன்றுபட்ட பயனைவிட நடுவல்தன்மையான மொழிப்பிரயோகத்தைப் பிரிப்பது எவ்வாறு எனக் கேள்வி எழுப்பினார். மொழியை பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி என இருவகை அமைப்பாகப் பிரித்திருப்பதை நாம் அறிவோம்.

சகரின் கருத்துப்படி சொற்கள் அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தும் எனக் கருதுவது தவறாகும். ஒரு சொல்லின் அர்த்தம் அதனுடைய இறந்த, நிகழ், எதிர் காலங்களில் உருவாக்கப்படுவது. ஒரு குறிப்பிட்ட ஒலியினால் சுட்டப்படுவதும் (signified), சுட்டுவதும் (signifier), சுட்டியை

(sign) உருவாக்கும். சுட்டி என்பது சுட்டப்படுவதற்கும், சுட்டுவதற்கும் இடையிலான பார்ச்சலையாகும்.⁹ மொழியை ஒரு உலகின் அடையாள முறையாகவே பார்க்கவேண்டும்.

சுட்டப்பெறுவது (signified) சுட்டுவது (signifier) ஆகிய இரண்டுக்கும் இடையிலான உறவை மேலெழுந்தமானது என்றே விளங்கிக்கொள்ளவேண்டும்.¹⁰ இங்கே பிரச்சினை என்னவென்றால் சுட்டப்படுவது பொருளா அல்லது அதன் வடிவமா என்பதாகும். அதைப்பற்றிய ஒலியெழுப்பல் எதைப் பிரதிபலிக்கின்றதோ அதை இணைப்பது சமூக செயலாக்கம் ஆகும். அல்லது மெய்யியலாளர் விற்கென்ஸ்ரைன் கூறுவதுபோல் (Language-Game) மொழி விளையாட்டு ஆகும். அர்த்தம் என்று கூறப்படுவது சுட்டிகள் இணைக்கப்படும் முறையில்தான் உள்ளது. சுட்டிகள் இணைக்கப்படும் கிடை மற்றும் நேர் முறையில் ஒருவகையான அமைப்பு உள்ளது. அறிவு வெளிப்படுத்தப்படும்போது இருவகை மாதிரியை (binary modules) அவதானிக்கலாம். செயற்கை மூளையான கணினி வளர்ச்சிக்கு இவ்வகை விளக்கப்பாடு வழிவகுத்தது. சசுரின் மொழிக் கொள்கையை ஏற்ற அமைப்பியல் சிந்தனையாளர்களான லெவி ஸ்ராஸ், சிலவேனிய ருமேனியரான யக்கோப்சன், மற்றும் ட்ருபெர்சி ஆகியோர் அமைப்பியல்வாதத்தை அமைப்பியல் மனிதவியலாக வளர்த்தனர். “இந்த நோக்கு முறைமை மனிதவியல், சமூக அறிவியல் துறைகளில் பெரும் நோக்கு வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்திற்று. குறிப்பாக இலக்கியம் பற்றிய நோக்கில் பலத்த வேறுபாடு ஏற்பட்டது. ஆசிரியரிலும் பார்க்க பாடம் முக்கியமாயிற்று. அர்த்தப்படுத்துவது என்பது வாசக மட்டத்தின் தொழிற்பாடு ஆயிற்று எனப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகிறார்.¹¹

பார்த் - “ஆசிரியர் இறந்துவிட்டார்”

ரோலண்ட் பார்த் என்னும் பிரான்சிய அமைப்பியலாளர் பின் அமைப்பியல் சிந்தனையை விமர்சித்தவர். பண்பாட்டு தளத்தில் எதனையும் மறுகுறியீடு (decode) செய்யமுடியும் என்று வலியுறுத்தினார். இதில் இலக்கியங்கள் மட்டுமல்லாமல், நவ மோஸ்தர்களான ஆடை அணிகள், பாடல்கள், சர்லி சப்ளினின் படச்சுருள்கள் போன்றவையும் உள்ளடங்கும் எனக் குறிப்பிட்டார். 1967ல் ‘ஆசிரியர் இறந்துவிட்டார்’ (The Death of ar. Author) என்ற பிரகடனத்தினால் இலக்கிய உலகில் சாச்சைக்குரியவரானார். அவரது கருத்துப்படி வாசகர் ஆசிரியனின் நோக்கைவிட தமக்கு வேண்டிய அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ளுவதால் பாடம் அடிக்கடி மாற்றலுறும் - பாடம் நிரந்தரமற்றது - அடிக்கடி கேள்விக்கு உட்படும். இது விஞ்ஞானரீதியான அமைப்புரீதியான ஆசிரியர்க்கும் பொருந்தும். இவரைப்பொறுத்தவரை பாடத்திற்கு வெளியே பொருள்கொள்ள முடியாது. எனவே பார்த்தஸ் பாடம் சார் (text-related) வாசிப்பை முன்வைக்கிறார்.¹²

டெரிடா - “கட்டவிழ்ப்பு”

பாரம்பரிய மற்றும் அனுபூதவியல் முறையிலான வாசிப்புக்கள் பாடத்தின் தன்மைபற்றி பல தவறான எண்ணக்கருத்துகளுக்கு இட்டுச் செல்லலாம். வழமையான வாசகர் அவற்றினை எவ்விதத்திலும் மாற்றாமல் மொழி தன்னிலையையே வெளிப்படுத்தும் என நம்பலாம். மொழி உயர்அமைப்பில் எழுதுதல், பேச்சு மொழியைவிட இரண்டாவதேயாகும். ஆகவே ஆசிரியர் பாடத்தின் அர்த்தத்திற்கு உள்வளமேயாவார் (internal resource). டெரிடாவின் ‘கட்டவிழ்ப்பு’ முறைவாசிப்பு இவ்வகை நிலைப்பாட்டை மாற்றுகிறது. பாடத்தின் கருத்து மாறாது என்ற ஒருமித்த அர்த்தத்திற்கு சவால் விடுக்கிறது. பேச்சு மொழி தெளிவானது, நேரடியாகவே பொருளுடன் தொடர்புபடுகிறது என மேற்கத்தைய பண்பாடு கருதுகிறது. உளவியல் மொழியின் பின்னணியில் டெரிடா இவ்வெண்ணக்கருவைப்பற்றி வினாவெழுப்புகிறார். இதன் விளைவாக ஆசிரியர் எண்ணத்தை எவ்வித வரையறையுமில்லாமல் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஒரு பாடத்திற்கு பல நியாயபூர்வமான பொருள்கொள்ளுதல்கள் உள்ளன. மொழியியலில் பல தளத்தில் அர்த்தங்கள் உள்ளன. முன்னைய அறிஞர்களின் கட்டவிழ்ப்பினால் மொழி அடிக்கடி மாறுகிறது என டெரிடா காட்டுகிறார். ஆசிரியனை முன்னிறுத்தி பொருள் கொள்ளும் முறையை தவிர்த்து வாசகனை மையப்படுத்தி அர்த்தத்தைத் தேடலே பின்அமைப்பியலில் முதன்மைப் படுத்தப்படுகிறது. அடையாளம் பூர்வீக கடப்பாட்டிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு எதனையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும்.

கட்டவிழ்ப்பு என்னும் போது அறிவியல் அடித்தளத்தின் தங்கியிருத்தலுக்கு மனிதத்தின் ஆழ் நிலையில் எந்தவித கட்டமைப்போ, எந்தவித கோட்பாடோ, எந்தவித விஞ்ஞானமோ, அல்லது அரசியல் கட்டமைப்போ இல்லை. சிந்தனையை தொடர்வது ஒன்றே போதுமானது. அதாவது ஒருவர் எடுக்கும் அனுமானம் அவரது நம்பிக்கையின் அல்லது பற்றுதியின் அறிதலேயாகும். பௌதீகவியல் கூட அனுமானத்தில் தங்கியுள்ளது. அதாவது அனுமானத்தில் பொருள் உள்ளது. அதன் சட்டங்களை ஓரளவுக்கு அறியலாம் என டெரிடா குறிப்பிட்டார். இவ்வகையான குற்றப் பழிசுமத்துதல்களோடு பின்நவீனத்துவம் தொடங்கியது.¹³

பின்நவீனத்துவத்தின் பின்புலங்கள்

புக்கோ - “பித்துப்பிடித்த நாகரீகம்”

“நாகரீகமும் பைத்தியமும்: புகுத்தறிவின் காலத்தில் பித்துப்பிடித்தலின் வரலாறு” (Madness and Civilisation: A History of Insanity in the Age of Reason) என்னும் தனது நூலில், அறிவானது அதிகாரத்தளத்தை கட்டியெழுப்பி பித்துப் பிடித்தவர்கள், ஒழுக்கக் கேடானவர்கள், குருத்துவ உடைகளைக்களைந்த குருக்கள், ஒருபாலினத்தவர்கள், குற்றவாளிகள், விபச்சாரிகள், ஒற்றைத்தாய்மார்கள்,

எண்ணுக்கணக்கில்லாத அறிவுக்கு பொருந்தாதவர்கள் என்று பலரை பலாத்காரமாக புறம் போக்காக்கியுள்ளது நவீனம் என்று பட்டியலிடுகிறார்.

மனிதஆளுகையில் கடவுள்தான் இறுதியாக தீர்ப்பளிப்பவர் என்றும் மனித இதயங்களை வாசிப்பவர் என்றும் மத்திய காலத்தில் மதவாதிகள் நம்பினர். மானிதத்தின் எல்லா நடவடிக்கைகளும் தோல்வி கண்டாலும் கடவுளோடு தொடர்படல் இருக்கும். இறப்புக்குபின் வாழ்வு உள்ளது. சுருங்கக் கூறின் புறம் போக்கப்பட்ட அனைவருக்கும் கடவுளின் பார்வையில் ஒரு மதிப்பு உள்ளது. இன்னும் சமுதாயத்தில் இணைக்கப்பட்ட அனைவரும், ஏழைகளும், புறம்போக்கானவர்களும் பிறர் அன்புப் பணிகளினால் தம் ஆன்மாவை மீட்கமுடியும். ஆனால் சிந்தனாவாதம் புறம்போக்காக்கப்பட்டவர்களுக்கு இருந்த பற்றுதியின்தன்மையைக்கூட வன்மையாக அழித்துவிட்டது.

சிந்திப்பவர்தான் மனிதர். எனவே சிந்தியாதவர் மனிதரல்ல. ஒத்திருக்க மறுப்பவர்களுக்கு அவர்கள் எச்சரிக்கையாகவன்றி வேறுஎந்த மதிப்பும் அவர்களுக்கு இல்லை. அல்லது இன்னும் யாராவது சிந்தனையற்று உடல் ரீதியாக அல்லது மூளைரீதியாக வலுவுள்ளவர்களானால் அவர்கள் உபமனிதர்களேயாவர். இன்னும் சொல்லப்போனால் அவர்கள் நல்ல நிலையில் உள்ள மலிவான கூலிகளே.¹⁴ புக்கோவின் கருத்துப்படி அதிகாரம் வைத்திருக்கும் ஒன்றல்ல; மாறாக அது வாழப்படுவதாகும்.

ஜீன் பிரன்கோஸ் லியேராட் - “உயர் பனுவல்”

யேன் பிரான்சுவா லியேராட் (1924 - 1998) என்ற இன்னுமொரு பிரான்சிய சிந்தனையாளர் சமூகக் கோட்பாடு மட்டத்தில் பின்நவீனத்துவத்தை வெகுஜனப்படுத்தியவர். “பின்நவீனத்துவ நிலைப்பாடு: ஓர் அறிவின் மீதான அறிக்கை” (Postmodern Condition: A Report on Knowledge) எனும் அவரது ஆய்வு, கியூபெக் அரசு பல்கலைக்கழக ஆணைக்குழுவில் முதன் முதலில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அவ்வறிக்கை தற்கால - எதிர்கால அறிவு மற்றும் கல்வியின் போக்குப்பற்றியே பெரிதும் மையப்படுத்தியது.

லியேராட் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: நவீனத்துவத்தின் பெருங்கதை அல்லது பெருங்காப்பியம் (உயர் பனுவல்) பல விச்செல்லை கொண்ட சிறிய கதைகளால் மாற்றிப்பட்டுள்ளது. சுதந்திரம் மற்றும் சமத்துவம் என்றும், யாவருக்கும் கல்வி வழங்கல் என்றும், யாவரையும் ஒன்று கூட்டும் மையப்புள்ளி தற்போது இல்லை. பதிலீடாக முரண்பாடும், ஒன்றையொன்று தவிர்க்கும் பிரிவான - ஒதுக்கிப்போன குழுக்களினதும், மாறுபாடான கருதுகோளும் - நோக்கும் உள்ள குழுக்களின் சேர்மானமே உள்ளது; பெண்ணிலைவாதிகள், ஒர்பாலினவாதிகள், சூழலியலாளர்கள், நவநாசிக்கள், கிறிஸ்தவ -

இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதிகள் இன்னும் பல நோக்குள்ள குழுக்களே இவைகள்.¹⁵

ஜீன் பொத்திரிலாட் - “அறிவின் அதிகாரம்”

ஜீன் பொத்திரிலாட் (1929 -) என்பவரது பின்நவீனத்துவ சிந்தனை அதீத தீவிரத்தன்மையுடையது (extreme radical). அவரது மையக் கருத்து ‘பிரதிபடுத்தலின் சிக்கல்’ (crisis in representation) எனலாம். அடையாளம் - வார்த்தை - எண்ணக்கரு யதார்த்தமான பொருளைக் குறிப்பதில்லை. ஆனால் அவை ஒவ்வொன்றையும் குறிப்பிடுகின்றன. இது 19ம் நூற்றாண்டு மெய்யியல்வாதி நீட்சேயின் கருத்தை ஒத்திருக்கின்றது. இங்கே யதார்த்தம் இல்லை. பிரதிபலிப்புகள் தான் உண்டு (There are no facts but only representations). பொத்திரிலாட் கூற்றுப்படி எமது அடையாள முறைகளுக்கும், மொழிக்கும், யதார்த்தத்துக்கும், அர்த்தத்திற்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை. உதாரணமாக விளம்பரதாரர்கள் காரின் வடிவை விற்கிறார்களேயன்றி காரையல்ல.

இறிச்சட் ரோட்டி - “இன - மைய மொழி விளையாட்டு”

இவர் இயற்கையின் கண்ணாடி போல மொழி சரியாக எதார்த்தத்தை முன்வைக்கமுடியாது என்பதில் நம்பிக்கையுள்ளவர். எதார்த்தமான உலகோடு ஒத்துப்போகத்தக்கதாக தரப்படும் அறிதலே சிறந்தது. கண்டுபிடிக்கக்கூடிய உண்மை என்று அங்கு ஒன்றில்லை. உதாரணத்துக்கு கலம் என்ற சொல்லுக்கு ஒத்த உண்மையான பொருள் இருக்கத்தேவையில்லை. பெருமளவில் நடப்பது எதுவென்றால் கலம் பற்றிய சிந்திப்பு உள்ளதோ இல்லையோ கலம்பற்றிய உரையாடல் சூழலுக்கு ஒத்துப்போவதற்கான நிலையை உருவாக்கல் எனலாம். உறுதிப்பாடான விஞ்ஞானத்தின் உண்மைகள் மென்மைத்தன்மான கலைப்பனுவல்களாக மாற்றமுறும் போது மொழிக்கு அப்பால் உலகம் இப்படியானது என்று எதார்த்தத்தைப் பார்க்க எவ்வித உத்தரவாதமுமில்லை. உலக உருவாக்கல் முயற்சிகள் அனைத்தும் இன - மையத்தை தவிர்க்க முடியாததாக சபிக்கப்பட்டவையே.

மேலும் இவர் அடித்தளவாதத்துக்கு எதிரான, மற்றும் பிரதிபலிப்புக்கு எதிரான போக்கில் கட்டும் நிலைப்பாட்டை பாதுகாத்துள்ளார். “மெய்யியலும் இயற்கைக் கண்ணாடியும்” (Philosophy and the Mirror of Nature) எனும் நூலில் அடித்தளவாதிகளுக்கு எதிரான, மற்றும் பிரதிபலிப்புவாதிகளுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை மறுத்து எல்லாப் பொருளுக்குமான அறிவுத் தேடல் ஒளியியற்காலத்துக்குரியது என குறிப்பிடும் சிறப்பை ஒதுக்கிவிடுகிறார். (எப்படி வாழவேண்டும் என்னும் அறிவைக்கூட). அவரது பின்னைய மிகவும் அணுகக்கூடிய “மாறுதல்தன்மையும், முரண்பாடும், ஒன்றிப்பும்” (Contingency, Irony, and Solidarity (1989) எனும் நூலில் ரோட்டி இவற்றின் பின்விளைவான இன - மையமும், மற்றும் உலக உருவாக்கலில் ஒரே மனப்பாங்கு உள்ளவர்களின்

தோழமை உணர்வும் தவிர்க்கமுடியாதவையாகும் என்று கூறுகிறார். எதார்த்தத்தைப்பற்றிய உண்மை, அறிதல் போன்ற எடுகோள்கள் இட - கால நிலைக்கு உட்பட்டவை என்பது அவசியமானதாகும். எல்லாவற்றையும்பற்றிய உண்மை அறிதல் கால - இடத்திற்கு உட்பட்டது என நம்புவது பலமான வஞ்சகப்புகழ்ச்சியாகும். வஞ்சகப்புகழ்ச்சியாளர்கள் மற்றைய சமூகத்தின் மொழி எமது போல எதார்த்தமானது - உண்மையானது என ஏற்றுக்கொள்ளுவர். பலவான்கள் சரியானவர்கள் என்ற சார்பியல்வாதம் தெளிவாகிறது. ரோட்டி அரசியல் சுயாதிக்கத்தில் அனாமதேய, பயமுறுத்தல் தவிர்க்கப்பட்ட சமூக கட்டுமானமே பலமுள்ளது எனப் பார்கிறார்.

தன்னிலை அறிதல், நிறைவாக்கம், முழுநிறைவுநிலை போன்ற தனிமனித அதிகார வீச்சை பொது அதிகார வீச்சான ஒழுக்கவியல், நீதி போன்றவற்றோடு கலப்பதே ஒரு பக்கத்தில் பிரச்சினையாகும் என ரோட்டி பார்க்கிறார். சுயாதிக்க இலட்சிய சமூகம் சுதந்திரம், செல்வம், மற்றும் அமைதி என்பவற்றின் மீதான தனது அக்கறையை வரையறையாக்குவதுடன், அதன் உறுப்பினர்கள் தமது கருத்துக்கமைய எப்படி வாழ்வது என்பதையும் வெளிப்படுத்தும். பொது மற்றும் தனிமனிதப் போக்குகளை கலக்கும் முயற்சி தனிமனிதத்தை பொதுவோடு மீள்வரையறைசெய்யும் முயற்சியாகும். இதனால் பல தனிமனித செயலாக்கங்கள் ஒழித்துக்கட்டப்படும் அது பலவான்களினதும், பெரும்பான்மையினரதும் தனிமனித செயலாக்கங்களை பொதுவானதாகும் என்று அமெரிக்க பயன்வழிவாதியான இறிச்சட் ரோட்டி கூறுகிறார்.¹⁶

ஒழுங்கமைவு - சிதைவு

அடிப்படையில் நவீனத்துவத்தை ஒழுங்கமைப்பு, அறிவுமயப்படுத்தல், நியாயப்படுத்தல் என அழைக்கலாம். குழப்பத்திலிருந்து ஒழுங்கமைப்பை உருவாக்கல் என்பதே நவீனத்துவத்தின் படிமமாகும். சிந்தனையை உருவாக்கலால், அறிவுத்தளத்தை ஏற்படுத்தி ஒழுங்கமைப்பை வலுப்படுத்தல் மூலம் சமூகத்தை சிறப்பான செயற்பாட்டுக்கு உட்படுத்தமுடியும் என்பதே நவீனத்துவத்தின் நோக்கமாகும். ஒழுங்கு என்னும் பின்புலத்தில் நவீனத்துவத்தின் தளம் செய்யப்பட்டது.

மனித வரலாற்றில் நவீனத்துவத்தின் வரவோடு பாரியரீதியில் மானிதத்தின் பெரும்பான்மையானவைகள் புறம்போக்காக்கப்பட்டது. நெறிப்படுத்தப்படாத அறிவும், அறிவுச் சித்தாந்தங்களும் எம்மை மீட்கும் என்பது தவறு என்பது தெட்டத்தெளிவாகிவிட்டது என்னும் விமர்சனத்தை முன்வைத்தார் பிரான்ஸ் நாட்டு சிந்தனையாளர் மைக்கல் பூக்கோ.

தான் என்பது 'மற்றதின்' (others) உறவிலேதான் விளங்கப்பட்டது. அதாவது மனித மனம் இருமை என்னும் எதிர்பதங்களிலேதான் செயற்பட்டது: அதாவது ஒழுங்கு - ஒழுங்கற்றவை, வெள்ளை - வெள்ளையற்றவை, அழகானவை - அழகற்றவை போன்ற

தளங்களில் செயற்பட்டது எனலாம். மேற்கத்தைய பண்பாட்டிற்கு ஒழுங்கு உயர்வானது; ஆகவே ஒழுங்கற்றவை எதிரானது. அதனால் ஒழுங்கற்றவையிலிருந்து பாதுகாத்தலை அது உயர்வாகக் கருதியது. எனவே வெள்ளை நிறமற்றவர்கள், ஆண்களல்லாதவர்கள், இருபாலில்லாதவர்கள், சுகாதாரமில்லாதவர்கள், சிந்திக்காதவர்கள் 'மற்றவர்கள்' (others) அல்ல. எனவே ஒழுங்கைப் பேணவேண்டுமானால் ஒழுங்கற்றவை நவீன சமூகத்தில் அகற்றப்பட வேண்டும் என மேற்கத்தைய சமூகம் நியாயப்படுத்தியது.

அறிவு - அதிகாரம்

அறிவின் பயன்பாட்டுத் தன்மையை நவீனத்துவம் வலியுறுத்துவதோடு அறிவு பகிரப்பட்டு, சேகரிக்கப்பட்டு, ஒழுங்குபடுத்தப்படும் முறை பின்நவீனத்துவத்தில் மாற்றம் கண்டுள்ளது. மெது சமூகத்தில் கணினி மற்றும் கணினிசார் கல்விமுறைகளின் வருகையோடு அறிவு உற்பத்தியாக்கப்பட்டு, பகிரப்பட்டு, நுகரப்படும் முறை முற்றாகவே மாற்றங் கண்டுள்ளது. கணினியின் வருகையோடு பின்நவீனத்துவத்தின் எழுச்சியும் இணைத்துப் பேசப்படுகிறது. கணினி யுகத்தில் எதுவும் டிஜிற்றல் முறையாக்கப்பட்டு கணினியில் சேமிக்கப்படாவிட்டால் அது அறிவுத்தன்மையை இழந்துவிடும். அறிவின் எதிர்ச்சொல் அறியாமை என்பது நவீனத்துவப் படிமம். அறிவோடு தன்னைத் தரங்காட்டாவிட்டால் அது வெறும் ஓசையே. ஒழுங்கமைப்பில் இணங்காணப்படாதது எதுவும் ஓசைதான்.

நவீனத்தில் அறிவு எப்போதும் பனுவலோடு ஒப்பிடப்பட்டு விஞ்ஞானத்தோடு ஒன்றிணைந்ததாகவே சமப்படுத்தப்பட்டது. விஞ்ஞானம் மட்டுமே சரியான அறிவு என்றும் கதைசொல்லும் பாங்கான பனுவல் கூடாது, முதுமையானது, அறிவுற்றது, பெரும்பாலும் சிறுவர்கள், பெண்கள், பழகுகள், பித்தக்காரர்கள் போன்றவர்களோடு தொடர்புபட்டவை என்றும் கருதப்பட்டது. அறிவு தன்னிலையிலேயே நல்லது. கல்வியின் ஊடாக அறிவைப் பெற்று புத்திஜீவியாக இருப்பது கலை உலகிலும், கல்வியமைப்பிலும் வேண்டப்பட்ட ஒன்றாகவே கருதப்பட்டது. பின்நவீனத்துவத்தில் அறிவு செயலமைப்பானது. ஒன்றை அறிவதன்மூலம் அதனைப் பிரயோகிக்க வேண்டும். இன்றைய கல்வி முறை தொழில்சார் கல்வியாகவே கருதப்படுவதோடு அறிவுக்காக கல்வி என்பது தவிர்க்கப்படுகிறது. உமது கல்வியால் பெற்ற பட்டத்தோடு என்ன செய்ய முடியும் என்பதுதான் இன்றைய கேள்வி?

மொத்தவாத மறுப்பு

பின்நவீனத்துவம், ஹெகல் ஊடாக மார்க்ஸ் மற்றும் 19ம் நூற்றாண்டு சிந்தனையாளர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட சில வகையான வரலாற்று, சமூக மொத்தப்படுத்தல் செயற்பாடுகளை நிராகரிக்கின்றது. எல்லா மாணர்களுக்கும் ஒரே வகையான கல்வி, ஒரேவகைப் பாட விதானம், மற்றும் அமைப்பின் நீதியின்படி பரிசளிப்பு - தண்டனை போன்ற எண்ணங்களை ஒதுக்குகின்றது. பின்நவீனத்துவம் பற்றி ஒரளவுக்கு குறிப்பிட்டால் ஒருவகையில் குழம்பல் நிலையே உருவாகும்:

அதிவலியுறுத்தலான ஒழுங்கமைப்பையும் விளக்கப்படாட்டையும் அது மறுதலிப்பதாக அமையும். பின்நவீனத்துவக் கருதுகோள் ஒருவகையில் சமூகத்தில் கல்வியும், அறிவியலும் உருவாக்கிய ஒரே குரலாகும். ஒரே கருத்தாக்கம், ஒரே வகையான கருத்து போன்றதன்மைகளிலிருந்து சமூகத்தை விடுதலையாக்குவதாகும். நவீனத்துவத்திலிருந்து பின்நவீனத்துவத்தின் மாற்றத்தை விளக்கிக் கொள்வது இலகுவானதல்ல.

சுயம்பற்றிய கதையீடு

லக்கான் என்னும் பிரான்சிய உளவியல் ஆய்வாளர் பிராய்ட் முன்வைத்த ஆழ்மனத்தைப்பற்றி கேள்வி எழுப்பினார். பிராய்ட் உயிரியல் ரீதியில் ஆழ்மனத்தைப்பற்றிய கோட்பாட்டை கொண்டிருந்த போதும் லக்கான் ஆழ்மனத்தை சுகரின் அமைப்பியல் ரீதியாகவே பார்க்கிறார். ஆழ்மனம் உணர்வுபூர்வமான ஒன்று; அதன் வர்ணிப்பின்படி ஆழ்மனம் மொழியைப்போல ஒரு அமைப்பே. சுயத்தால் அறியமுடியாத ஒன்றை எப்படி மொழிமாதிரி அமைப்பியலில் கருதமுடியும். ஒரு குழந்தை மொழியின் ஊடாகவே சமூக உலகினுள் பிரவேசிக்கும்.

சுட்டி எனப்படுவது நாணயத்தின் இருபக்கங்கள் போல சுட்டுபவர், சுட்டப்படுவது போன்ற இரு அம்சங்களும் இணைந்த ஒன்றேயாகும். சுட்டப்படுவதோ, சுட்டுபவரோ இணையாமல் சுட்டி அர்த்தம் பெறாது. சொல்லாடலின் போது ஒரு கருத்துருவம் அதன் ஒலியினோடு இணையும் போது அச் சொல் விளக்கப்படாட்டைப்பெறும்.

சுட்டப்படுவது = நினைவிலி மனம் = ஆழமான அமைப்பு
சுட்டுபவர் = மனம் = மிதப்புப் பெற்ற அமைப்பு

பிராய்டின் செந்நெறியான நினைவிலி (இட்), மனம், ஆழ்மனம் என்பதை குறி, உருவகம், அடையாளம் என்ற ரீதியில் லக்கான் பேசுகிறார். லக்கானின் கருத்துப்படி ஆழ்மனம் இருப்படைவது மொழியை அறிந்த பின்பேயாகும். முதல் 8 - 10 மாதங்களில் குழந்தை கண்ணாடியில் தன்னை அறிந்துகொள்ளும். சுட்டியாக குழந்தையின் விம்பத்தைக் கொண்டால் அதன் நினைவிலி, மனங்களுக்கிடையிலான உடாட்டத்தை லக்கான் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

சுட்டுபவர் --- குழந்தை --- சுட்டப்படுவது --- வளர்ந்தோர் ⇒ சுட்டி
சுட்டுபவர் --- பிரதிபலிப்பு --- சுட்டப்படுவது --- சுயம்

பின்நவீனத்துவ பெண்ணியம்

சுதந்திர சிலை, நீதி தேவதை, ஞானத்தின் இருப்பிடம் என பெண்கள் பிரதிபலிக்கப்பட்ட முறைகளை அவதானித்தால் வரலாற்றில் பெண்களுக்கு ஒரு இடமும் கொடுக்கப்படவில்லை என்றுதான் முடிவாகும். ஆனால் அனுபூதவரையறையில் (metanomic) பெண்மையே ஆண்மைக்கு அர்த்தத்தைக் கொடுத்தது என்ற பின்நவீனத்துவத்தின் பெண்ணியத்தின் குரலை லூஸ் இர்கிரே எழுப்பினார். ஆண்களின் விருப்பின் பயன்படுபொருளாக பெண்மை கருதப்பட்டது. பெண்மை

அனுபூதவரையறையினாலான பிரதிபலிப்பு செய்யப்பட்டு வரலாற்றில் அடக்கப்பட்டது. வரலாற்றிலும் வரலாற்றுக்கு வெளியேயும் பெண்களின் ஆளுமைக்கு சிதைப்பு ஏற்பட்டது. “பின்னவீனத்துவ விமர்சிப்பு பெண்மையின் அனுபவத்தை தவிர்க்கும் நீதி, அழகு என்ற அறிதல் கோட்பாட்டின் மெய்யியலை மையப்படுத்துகிறது. வரலாற்று ரீதியிலும் பூர்வீகத்திலும் தவிர்த்த கலைவாத பெண்மை அனுபவத்தை ஆண்வர்க்க, மற்றும் பெண்வர்க்க கலைவாதிகள் விமர்சிப்புக்குள்ளாக்கவேண்டும்” என சூசன் போல் குறிப்பிடுகிறார்.¹⁷

ஆண்சார் பாலியல் கொள்கைவாதிகள், குறிப்பாக உளவியலாளர்கள் பிராய்ட், லக்கான் போன்றோர் எதிர்மறையாகவே, நிறைவுறாத பாலியல் உள்ளவர்களாகவே பெண்களை சித்தரிக்கமுடியும்.

நவீனத்துவத்தில் பெண்மை ஆண்சார் ஒன்றாகவே கருதப்பட்டது. பெண்சார் மீள் வாசிப்புகள் சிறப்பாக விஞ்ஞானத்திலும், மதத்திலும் பெண்மைபற்றிய தவறான சிந்தனையோடு கட்டப்பட்டதை இன்று கட்டவிழ்க்கின்றனர். அடையாளம் விடுவிக்கப்பட்ட நிலையில் பாலியல் சாராத மொழிப்பிரயோகம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆணோடு இயைந்த இருப்பு சுயாதிக்க பெண்ணியத்துக்கு இட்டுச்செல்லும். ஆண்சாராத சுதந்திர பெண்மையின் இருப்பு தீவிரவாத பெண்ணியத்துக்கு இட்டுச்செல்லும்.¹⁸

முடிவாக

பின் அமைப்பியல் எல்லா அடித்தள எண்ணக்கருக்களையும் சிதைப்பதோடு இவற்றை மீள்பரிசோதனைக்கு உள்ளாக்குகின்றது. அறிவுத்தளத்தை நிலைநிறுத்த கூடிய புள்ளி அதாவது ஆர்கிமீடியஸின் சுட்டி என்ற எதுவும் இல்லை. யதார்த்தத்தின் அனுபவம் என்ற ஒன்றில்லை. எல்லா வகை விளக்கப்பாடும், பண்பாட்டு தனிமனித முன்நியாயப்படுத்தலால் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

பின்னவீனத்துவம் மற்றமொரு மட்டத்தில் பூகோள ரீதியான பண்பாட்டு அம்சங்களை, குறிப்பாக நுகர்வுப்போக்கை மாற்றீடாக முன்வைக்கிறது. இன்னும் தனிமனித கட்டுப்பாடற்ற அறிவுத்தளங்களை உருவாக்குவது, முன்றாம் உலக நாடுகளில் ஏழைகள் இன்னும் சமூகத்திலிருந்து ஓரங்கட்டப்படுவார்கள் என்னும் பயவுணர்வை முன்னைய காலனித்துவ நாடுகளில் ஏற்படுத்துகிறது. பின்னவீனத்துவம் வரலாறு கூர்ப்பாகவே பார்க்கப்படுகிறது. இன்றைய கூர்ப்பாக மிதந்த மெய்யியலாக்கங்கள் முன்னைய மெய்யியலாக்கங்களின் வரலாற்று கூர்ப்பு என்பதை மறுக்கமுடியாது. கூர்ப்படைதல் என்ற நியாயவாதிக்கத்தன்மை மறுக்கப்படுமானால் வரலாற்றின் தன்மையான இட - வெளி அம்சங்கள் மறுக்கப்படும்.

1 CLARE O'FARRELL, "Understanding Education: Contexts and Agendas for the New Millennium", in DAPHNE MEAMORE, ed., *Postmodernism for the Uninitiated*, Sydney: Prentice Hall, 1999, pp. 11 – 17. Taken from the Web Page: <http://research.umbc.edu/~korenman/wmst/wmsttoc.html>

<http://www.infed.org/biblio/b-postmd.htm#postmodernism.html>

2 ந.முத்தலிமாகன், *ஐயோப்பியத் தத்துவங்கள்*, பெங்களூர்: காம்ப்யா, 2000, பக். 137.

3 WILLIAM GRASSIE, Postmodern: What One Needs to Know, written for *Zygon: Journal of Religion and Science*, (March 1997), Taken from the Web Page: <http://www.colorado.edu/English/ENGL2012Klages/index.html>

4 R. P. SINGH, "Modern and Postmodern Philosophical Quest: A Methodological Analysis", *Indian Philosophical Quarterly*, XXVIII(July 2001)3, pp. 315.

5 Ibid., p.316.

6 Ibid., p.317.

7 Ibid., p. 319.

8 RICHARD APPIGNANESI and CHRIS GARRATT, *Introducing Postmodernism*, London: Icon Book, 1999, p. 56.

9 Ibid.

10 Sign, signified, signifier என்பதைக் கட்டி, கட்டப்படுவது, கட்டுவது என கார்த்திகை சிவதம்பி தனது பிந்தவின்மையம் எனும் நூலில் மொழிபெயர்க்க முனைவர் முத்துலிமாகன் குறிப்பால், குறியீடு எனக் மொழிபெயர்க்கிறார். பார்க்க: ந.முத்தலிமாகன், *ஐயோப்பியத் தத்துவங்கள்*, பெங்களூர்: காம்ப்யா, 2000, கார்த்திகை சிவதம்பி, *நவீனத்துவம் - தயிற் - பிந்தவின்மையம்*, சென்னை: மக்கள் வெளியீடு, 2001, பக். 179 - 216

11 கார்த்திகை சிவதம்பி, *நவீனத்துவம் - தயிற் - பிந்தவின்மையம்*, சென்னை: மக்கள் வெளியீடு, 2001, பக். 179 - 216

12 Appignanesi and Chriss Garratt, op. cit. p.59.

13 MARY KLAGES, *Introducing Postmodernism*, Taken from the Web Page: <http://www.infed.org/encyclopaedia.html>
<http://lcweb2.loc.gov/ammem/ndjpedu/resources/cite/index.html#guides>

14 CLARE O'FARRELL, op. cit.

15 Ibid.

16 SIMON EASSOM, *Richard Roty*, Taken from the Web Page:

<http://www.philosophers.co.uk/index.htm://www.philosophers.co.uk/cafe/cafe.html>

17 SUZANNE PAUL, *Feminism/ Postmodernism*, Taken from the Web Page:

<http://members.aol.com/ThruWoman/Index.postmodernism&feminism.html>

18 RICHARD APPIGNANESI and CHRIS GARRATT, op. cit., p. 56.

❁ உதவி செய்யும் இதயம் உள்ளவனுக்குத்தான் குற்றம் சொல்ல உரிமையுண்டு!

- ஆர்ரகாட் லீங்கர்.

❁ மனிதனுக்கு மட்டுமே சிரிக்கத்தெரியும், ஆனால் பிறர் சிரிக்க வாழ்பவனும் மனிதன்தான்.

- கீரீய்.

பின்நவீனத்துவம் - ஒரு ஜனரஞ்சக அறிமுகம்

- K. லக்ஷ்மன்

முன்னுரை

பின் அமைப்பியல் வாதங்கள் என்பன 18ம் நூற்றாண்டு முதல் 20ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை செல்வாக்கு உடையனவாக விளங்கிய பல சிந்தனைகளை கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றன. இந்த சிந்தனை மாற்றம் உண்மையில் உலக நோக்கு மாற்றம் காரணமாகக் கிளம்பியது தான் பின்நவீனத்துவம் (post-modernism) என்னும் கோட்பாடு.

பின்நவீனத்துவத்தைப்பற்றி தமிழிலும் 1990களில் இருந்து எடுத்துப்பேசப்பட்டு வருகிறது. மேற்குலகில் 1970-80களில் இவ் எண்ணக்கருவின் புதிய நிலைப்பயன்படுத்துகைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள், அத் தாக்கங்கள் கொணர்ந்த தெளிவுகள் ஆகியவற்றின் ஒலிகள் பின்-நவீனத்துவம் என்ற இந்நிகழ்வை காரண-காரியத் தொடர்புடைய ஒரு நிகழ்ச்சியாகப் பார்க்கும் முறைமையைத் தோற்றுவித்தது இதனால் இப்பொழுது இதனைச் சற்று அகண்ட பின்புலத்தில் வைத்துப் பார்ப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பு உள்ளது. இவ்வாறாக அன்றாட வாழ்வியல் முறைமை நிலைகளில் கொண்டு வரப்பட்ட மாற்றங்களே பின்நவீனத்துவம் என்னும் கருத்து நிலை தோன்றுவதற்கு அடிக்கோலாக அமைந்தது.

ஜீன் பிரன்கோஸ் லியோராட்டின் கருத்து

பின்நவீனத்துவம் எதனைக் குறித்து நிற்கின்றது என்பது பற்றிய கோட்பாடுகளை முன்னிறுத்தியவர்களுள் ஒருவரான ஜீன் பிரன்கோஸ் லியோராட் 1986ல் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் பின்வருவனவற்றைக் கூறுகின்றார்.

1. பின்நவீனத்துவம் என்பது கலையின் செல்நெறிகள் பற்றியது; நவீனத்துவக்கலைக்கு எதிரான நிலைப்பாடுகளைக் கொண்டது.
2. பின்நவீனத்துவம் என்பது ஒரு சிந்தனைச் செல்நெறியாகும்; அந்த சிந்தனைச் செல்நெறி மேற்குலகில் அறிவொளிக்காலம் என்றும் சொல்லப்படும்.

லியோராட் 1986ல் எடுத்துரைத்த இச்செல்நெறியை 15 வருட கால வரலாற்றின் பின் நாம் பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறலாம்.

1. சமூகத்தில் 'இன்று' (1970க்குப்பின்) காணப்படும் 'நிலைமை' உண்மையில் பண்பாடு சார்ந்த ஒன்றாகும். அதாவது வாழ்க்கை முறைமைகள், அந்த முறைமைகள் பற்றிய வாழ்க்கை நோக்குகள், இந்த வாழ்க்கையைக் கட்டமைத்துக் கொள்வதற்கு உதவும் பண்பாட்டுச் சாதனங்கள் என்பன இவற்றுள் அடங்கும்.

2. இந்த நிலைமையை விளக்குவனவாகவும் அவற்றிற்கு வரைவிலக்கணம் தருவனவாகவும் அமைகின்ற சிந்தனைகள்.
3. இச் சிந்தனைகளின் வெளிப்பாடு ஒரு கலைப்பாணியாக அமையும் தன்மை

கலைப்பாணி என்பது (artistic style) ஒன்றைப் பற்றிய சித்தரிப்பையும், கலைப்படைப்பாக்கத்தின் முறைமையையும் எடுத்துக் காட்டுவதாகும். இவ்வகைப்பாடானது சுலபமான அறிக்கைக்காகச் செய்யப்படும் ஒரு நடைமுறையாகும். இவை ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமானவை; ஒன்றில் இருந்து மற்றது கிளம்புவது ஆகும். இந்த அளவில் பின்நவீனத்துவத்தை ஒட்டுமொத்தமாக எடுத்துக் கூறுவதற்கு 'அது ஒரு புதிய உலக நோக்கு' எனலாம்.

கிலக்கிய, கலை, சிந்தனைத் துறைகளில் பின்நவீனத்துவம்

இங்கே அறிவியல், தொழில்நுட்பம், சமூகம், பொருளாதாரம் அரசியல் ஆகிய விடயங்கள் பற்றிய நுணுக்கமான ஆய்வுகள் தொடங்கின. "மனிதரைப் பற்றிய தேடல் முக்கியமாகின்றது. இத்தேடல் கலைத்துறையில் நோக்கு முறைகளுக்கு இடமளித்தது. மனப்பதிவுவாதம், வெளிப்பாட்டுவாதம் என கலை இயக்கியத்துறையில் வந்தவை யாவும் உண்மையான மனிதம், மனிதத்துவத்தைப் பற்றிய தேடலையே முதன்மைப்படுத்தின. இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின் பின்னர் வந்த தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிகள் - குறிப்பாக தொடர்பு ஊடகத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகள் (தொலைக்காட்சி, கணனி) உலகைப் பார்க்கின்ற முறைமையை மாற்றின.

இந்த மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த வேளையில் அரசியல் - குறிப்பாக ஐரோப்பிய, அமெரிக்க அரசியல் அனுபவங்களில் பெருத்த மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 1950, 60 களில் குறிப்பாக ஐரோப்பிய அனுபவத்தில் ஏற்பட்ட இம் மாற்றங்களோடு, காரணகாரியத் தொடர்புடையனவான சிந்தனை மாற்றங்களும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. இச் சிந்தனை மாற்றமானது முதன்முதலில் மொழிநிலையில் ஏற்பட்டது. எனவேதான் மொழி மூலமாக சமூக உறவுகள் பேணப்படுகின்றன என்னும் அர்த்தங்கள் சூட்டப்பெறுகின்றன.

இப் புதிய சிந்தனை, அமைப்பியல் வாதம் எனப்பட்டது. இது மொழி பற்றி சசூர் (Sausurre 1857-1913) என்பவர் எடுத்துக் கூறிய கருத்தினைத் தளமாகக் கொண்டு கிளம்பியது. சொற்கள் என்பது பொருட்களைக் குறிப்பது என்பது தவறு. உண்மையில் அவை 'சுட்டுகளை' (signs). அந்தச் சுட்டுக்கு இரண்டு அம்சங்கள் உண்டு:

1. 'சுட்டுவது' -(signifier) உதாரணமாக மரம் என்ற சொல் மரத்தைச் சுட்டுவது,

2. சுட்டப் பெறுவது -(signified) உதாரணமாக மரம் என்ற ஒலியால் சுட்டப் பெறுவது. இதுவே சசூரின் வாதமாகும்.

1950களில் இருந்து ஏற்பட்ட தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிகளும், தொழில் நுட்பத்தின் மேலாண்மையும் உலகப் பொதுவான வெகுசன பண்பாட்டுக் கூறுகளும் உலகம் பற்றிய 'உணர்வு முறையை மாற்றத் தொடங்க நவீனத்துவத்துக்கு அப்பாலே செல்வதான உணர்வு சிந்தனையாளர் மத்தியிலே ஏற்பட்டது.

இதுவரை கூறப்பட்டவற்றை நன்கு உள் வாங்கி நோக்கும் பொழுது, 'பின்-நவீனத்துவம்' என்பது இரு மட்டங்களில் புலப்படுவதைக் காணலாம்.

1. கலை, இலக்கியத் துறையில் ஏற்பட்ட பணி, எடுத்துரைப்பு மாற்றங்கள்
2. சிந்தனை மரபில் ஏற்பட்ட மாற்றம்; உலகம் நோக்கப்படுவது நோக்கு மாற்றம் பற்றியது.

இலக்கியத் துறையில் பின்நவீனத்துவம்

இலக்கியத் திறனாய்வை ஒரு மொழியாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று அமைப்பியல் முன்மொழிகின்றது. மொழி அமைப்பைக் கண்டறிவது போல், இலக்கியத்திலும் உள்கட்டமைப்பைக் காணுவதைத் திறனாய்வின் நோக்கமாகக் கொள்ளச் சொல்லுகின்றது. உர்.ப், சப்பீர் என்ற இரு மொழியியல் அறிஞர்கள் "ஒவ்வொரு மனிதனும் மொழியினால் அவனது மனத்தில் உருவாகும் தடங்களின் வழி உலகை உள்வாங்குகின்றான் - உணருகின்றான்." என்று ஒரு கோட்பாட்டை முன் வைத்தனர். இக்கோட்பாடு அமைப்பியலில் மொழி முதன்மை வாதமாக உருப்பெற்றது. இதன்படி உலகம் மற்றும் மனித வாழ்க்கை பற்றிய வகைப்படுத்தல்கள், தராதரப்படுத்தல்கள் மொழி வழி உருவாக்கப்படுகின்றன என்ற முடிவு எட்டப்பட்டது. இலக்கியம் ஒரு மொழிவழிக் கலை. எனவே இலக்கிய உணர்த்தலும், படைப்புச் செயலும் மொழி அமைப்பின் தன்மை கொண்டவை என்ற முடிவு பெறப்படுகின்றது.

அறிவுக்கும் உண்மைக்கும் இடையில் மொழியை வைத்துப் பார்த்தது அமைப்பியல். உர்.ப் - சபீரின் மொழிவழி உலகம் என்னும் கருதுகோள் அமைப்பியலுக்கு உதவியது. இதன்படி உலகம் பற்றிய சித்திரத்தை உருவாக்குவதில், கட்டமைப்பதில் மொழி அமைப்பே முதன்மைப் பாத் திரம் வகிக்கின்றது என்றாகியது. "அமைப்பியல் பின்னை அமைப்பியலாக வளர்ச்சி பெற்றபோது அமைப்பியலின் மொழி முதன்மை வாதம், குறிப்பான் - குறியீடு (signifier - signified) ஆகியவற்றில் குறிப்பான்களே முதன்மை இடம் வகிக்கின்றன என்ற நிலையை நோக்கி வளர்ந்தன. இவ்வாறாக பின்-நவீனத்துவம் இலக்கியத்துறையிலே முதன்மையான செல்வாக்குச் செலுத்தி வளரத் தொடங்கிற்று."

கலைத்துறையில் பின் நவீனத்துவம்

பின்நவீனத்துவம் காத்திரமான எழுத்துக்களுக்கும் (serious writings) வெகுசன வாசிப்பு மட்ட எழுத்துக்களுக்கும், அதாவது ஜனரஞ்சக எழுத்துக்கும் (Pop art - Popular art) உள்ள இடைவெளியை இல்லாமல் ஆக்க முனைந்தது. இப் பண்பு பின்-நவீனத்துவக் கலை இலக்கியத்தின் முக்கிய பண்புகளில் ஒன்றானது. பின்-நவீனத்துவக் கலையிலே குறியீட்டு முறைமைகளும் (modes of symbolization), அருபச் சித்தரிப்புக்களும் (abstraction) கைவிடப்பெற்று, விடயத்தை (object) நேரடியாக எடுத்துரைப்பதையும், விளம்பரங்களில் கையாளப்படும் உத்திகளைக் கையாண்டு சித்தரிப்பதையும் விரும்பினர்.

“கலை என்பது உயர்ந்தது; அதற்கு ஒரு சிறப்பான இடம் உண்டு” என்ற எடுகோள் கைவிடப்பெற்று வாழ்க்கையின் பன்முக ஓட்டங்களில் கலையும் ஒன்று என்ற கோட்பாடு பிறந்தது. கலைஞர்கள் சமூகத்தைப் புறநிலைப் படுத்திப் பார்ப்பவர் அல்லர்; அவர்கள் அதற்கு உள்ளேயே வாழ்பவர்கள்; அந்தப்பண்பாட்டின் சகல வெளிப்பாடுகளிலும் அதன் ஜனரஞ்சக அம்சங்களிலும் காலூன்றி நிற்பவர் என்றும், அந்தச் சனரஞ்சகப் பண்பாட்டை சித்தரிப்பவர்களே கலைஞர்கள் என்றும் சொல்லப்படலாயிற்று.

இந்தப் பண்பு காரணமாக பின்நவீனத்துவக் கலை தனக்கென்று ஒரு சித்தரிப்பு/எடுத்துணர்வு முறையைப் பிரிநிலைப்படுத்திக் காட்டுவதில் சிரத்தை காட்டாது பல்வேறு பாணிகளை பாங்குகளை இணைத்து நிற்கின்ற ஒரு கலவை வடிவமாகக் காணப்பட்டது. இந்த அம்சத்தினை பின்நவீனத்துவக் கலைகளுள் முதலில் ‘தனித்துவத்துடன்’ முகிழ்ந்த கட்டடக் கலையிலே காணலாம். நவீனத்துவக் கட்டடங்களின் உள்ளக அமைப்புக்கள், வசதிகள் ஆகியவற்றைப் பேணலும் அதே வேளையில் முகப்பு, முன் அமைப்புகளில் மிகப் பழைய பாணிகளைக் கொண்டு வருதல் இயல்பாயிற்று, உதாரணமாக பெருந்தூண் பரிகைகள், உயர்ந்த டோம் (dome) அமைப்பு. பின் நவீனத்துவக் கட்டிட அமைப்பிலான மாடிக் கட்டிடங்கள் பல இப்பொழுது இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் பரவலாக எழுகின்றன.

சிந்தனைத் துறையில் பின்நவீனத்துவம்

பின்நவீனத்துவச் சிந்தனை வளர்ச்சியை நோக்கும் பொழுது அது இன்று ஒரு உலக நோக்காக எடுத்துக் கூறப்படும் முறையில் இரு சிந்தனையாளர்களில் முன்வைப்புக்கள் முக்கியமாகின்றன. பின் நவீனத்துவ உலகையும் அதன் ‘இயங்கு’ முறையையும் எடுத்துக் கூறுகின்ற ஜீன் பொத்திரிலாட் சிந்தனையும், பின்நவீனத்துவ உலகில் அறிவின் தொழிற்பாட்டையும், புரிதலின் தன்மைகளையும் எடுத்துக் கூறுகின்ற ஜீன் பிரன்கோஸ் லியோராட் கொள்கையும் பின் நவீனத்துவ உத்திகளை விளக்குகின்ற பிரதான கோட்பாட்டு நோக்கங்களாகக் கொள்ளலாம்.” இவ்வாறு கூறுகின்ற போது பின்நவீனத்துவச் சிந்தனை

மரபின் வளர்ச்சிக்கும், வளமுட்டுகைக்கும் இவர்களை விட வேறு ஏவரும் முக்கியமானவர்கள் இல்லை என்பது வாதமாகும்.

இந்த சிந்தனைப் போக்கு உலக நடைமுறைகள் யாவற்றையும் சுட்டிகளாகவும், தோற்றுவிப்புக்களாகவும், யாதார்த்தமாகவும் பார்க்கும் ஒரு நிலையை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. பின்-நவீனத்துவ உலகின் ஊடக ஊடாட்டங்கள் இந்த நிலைமையை ஏற்படுத்துகின்றன. பொத்திரிலாட்டின் கொள்கையின் ஒருங்கமைவுப் போக்கினை நோக்கும் பொழுது, அவர் தனது சிந்திப்பின் முதற் கட்டங்களில் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி, விற்பனைப் பண்டங்களின் மீதான விருப்புப் பேரார்வம் (commodity fetishisms), முதலாளித்துவம் ஏற்படுத்தும் அந்நியப்படுத்துகை (alienations), ஆகிய மார்ச்சிய எடுக்கோள்களை ஏற்றுக்கொண்டே தமது எண்ணங்களை எடுத்துக் கூறினார்.

பின்நவீனத்துவம் பற்றி பேசும் பொழுது லியோராட் 1979ல் வெளியிட்ட “பின்நவீனத்துவ நிலைமை” (The Post-Modern Condition) என்னும் அறிக்கையில் எடுத்துக் கூறப்படுவனவே பெரிதும் எடுத்துப் பேசப்படுகின்றன. அது 20 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்கூற்றில் ‘அறிவின்’ (knowledge) நிலைமை எவ்வாறு உள்ளது என்பது பற்றிய விமர்சிப்பு (critique) ஆக உள்ளதனால், பின்நவீனத்துவம் ஏற்படுத்தியுள்ள சிந்தனைப் போக்குகளை இனங் கண்டறிவதற்கு அந்நூலே தளமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

பின்நவீனத்துவச் சிந்தனைத் தளத்தின் வழியாகப் பெறப்படும் கருத்துக்கள் யாவை என்பதை அறிவது முக்கியமாகின்றது. “முதலாவதாக இச் சிந்தனைப் போக்கு, அடித்தள நோக்கு முறைமை (foundationalism) – எவற்றிற்கும் அடித்தளமாக – அத்திவாரமாக சில உண்மைகள் உண்டு என்ற வாதம் இருக்க முடியாது என்று கூறுகின்றது. அடுத்து உலக விளக்கத்துக்கான அல்லது உலகின் இயக்கத்துக்கான விளக்கங்கள் பற்றிய ஒரு பேர் எடுத்துரைப்பு (grand narrative) – அதாவது பலவிடயங்களை உள்ளடக்கி நோக்கிப் பார்க்கும் ஒரு நோக்கு முறைமை இருக்க முடியாது என்பதாகி விடுகின்றது.” இவ்வாறாக சிந்தனைத் துறையிலே பின்நவீனத்துவம் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்து புராதன காலங்களில் இருந்த சிந்தனைகளுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து விடுகின்றது.

முடிவுரை

பின்நவீனத்துவத்தைப் பற்றி சரியாக தமிழில் புரிந்து கொள்வதற்கு நவீனத்தன்மை – modernity, நவீனத்துவம் modernism, என்ற பிரி நிலை நோக்கை ஏற்று அமைத்துக் கொண்டு, பின்-நவீனத்தன்மை (post-modernity), பின்நவீனத்துவம் (post-modernism) என நோக்குதல் வேண்டும். இந்தக் கண்ணோட்டத்தை ரெறி ஈகின்றன

தனது 'பின்நவீனத்துவத்தின் திரிபுக் காட்சிகள்' (1996) (The Illusions of Post-Modernism) என்னும் நூலில் கையாண்டுள்ளார். அவர் கூறியதாவது: பின்நவீனத்துவம் (post-modernism) என்னும் தொடர் பொதுப்படையாக சமகாலப்பண்பாட்டு வடிவம் ஒன்றினைக் குறிக்க, பின்நவீனத்துவத் தன்மை (post-modernity) என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் காலகட்டத்தைக் குறிப்பிடுவதாகும். பின் நவீனத்துவம் என்பது உண்மை, காரிய விளக்கம், அடையாளம், விடய நோக்கு (objectivity) ஆகியன பற்றிய செவ்வியற் கருத்துக்களையும், உலகப் பொதுவான முற்போக்கு அல்லது விடுவிப்பு என்ற கருத்தையும், ஏகக் கட்டமைப்புகள், பேர் எடுத்துரைப்புகள் அல்லது இறுதியான விளக்கத் தளங்களையும் சந்தேகத்துடன் பார்க்கும் ஒரு சிந்தனைப்பாணி ஆகும். அறிவொளிக்கூரிய இந்த கருதுகோளுக்கு எதிர் நிலையாக உலகத்தை அது தங்கு நிலைப்பட்டதாக (contingent), ஸ்திரீப்பாடு அற்றதாக, பல்திறப்பட்டதாக, நிலை நிச்சயமற்றதாக, ஒருமையற்ற பண்பாடுகள் அல்லது வியாக்கியானங்கள் கொண்ட ஒரு தொடராக காண்கின்றது.

பின்நவீனத்துவம் என்பது இந்த யுகமாற்றத்தின் ஒரு சிலவற்றை பிரதிபலிக்கும் ஒரு பண்பாட்டுப் பாணியாகும். இது ஆழமற்ற, மையமழிந்த, ஸ்திரீப்பாடு தன்மையைச் சித்தரிக்க முனைவது. அது பல மூலகங்களில் இருந்து எடுத்துத் தொகுப்பதான பன்மை நிலைப்பட்ட ஒரு கலையைத் தோற்றுவித்துள்ளது. இக் கலையில் உயர் பண்பாட்டுக்கும் ஜனரஞ்சக பண்பாட்டுக்கும், கலைக்கும் அன்றாட அனுபவத்திற்குமான எல்லைகள் தெளிவற்றதாகக்கப்படுகின்றன.

பின்நவீனத்துவம் எத்துணை மேலாதிக்கம் உடையது அல்லது பரந்து பட்டது என்பதும், இது முற்றுமுழுதாக எல்லா இடங்களுக்கும் போய்ச் சேர்கின்றதா அல்லது சமகால வாழ்க்கையின் ஒரு பெரும் பகுதியாக தொக்கி நிற்கின்றதா என்பதும் விவாதத்திற்குரிய விடயமாகும். இவ்வாறு மனித குல வாழ்க்கையோட்டத்திலே பின்நவீனத்துவம் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி இன்று சமகால மனித வரலாற்றோடு சங்கமமாகி விட்ட ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. நடராசன், தி. சு., (தொகுப்பு), பின்னை நவீனத்துவமும் - கோட்பாடுகளும் தமிழ்ச்சூழலும், கோயமுத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம், 1998.
2. RICHARD APPIGNANESI and CHRIS GARRATT, *Introducing Postmodernism*, London: Icon Book, 1999, p. 56.
3. பிரேம் : ரமேஷ், சிதைவுகளின் ஒழுங்கமைவு: பின்நவீனத்துவப் பிரச்சினைப்பாடுகள், பங்களூர்: லக்கமி சுந்தரம் பதிப்பகம், 2000.
4. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு, நவீனத்துவம் - தமிழ் - பின்நவீனத்துவம், சென்னை: மக்கள் வெளியீடு, 2001.
5. ந. முத்து மோகன், *ஜரோப்பிய தத்துவங்கள்*, பெங்களூர்: காவ்யா, 2000.

“பின் நவீனத்துவமும் நாமும்”

- E. டெஸ்மன் அஞ்சலோ

அறிமுகம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கட்டதிலிருந்து ஆழமாகவும், காரமாகவும் பல மட்டங்களில் விவாதிக்கப்படும் இரு கருத்து நிலைகள்: 1). யூகோளமயமாதல் 2). பின்நவீனத்துவம். இந்த இரண்டும் கலை, இலக்கியம், கல்வி, தொடர்பூடகங்கள், வரலாறு, அரசியல், பொருளாதாரம், அண்டகோளவியல், இறையியல், சமூகவியல், மெய்யியல், போன்ற வாழ்வின் பல துறைகளிலும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி, புதிய சிந்தனைகளைத் தோற்றுவித்து, பலவகைப்பட்ட எதிரொலிகளை எழுப்பியவண்ணம் உள்ளன. இவைகளுள் குறிப்பாக பின்-நவீனத்துவம், மேற்புலத்து ஒரு சில சிந்தனையாளர்களினதும் மக்களினதும் அறிவு நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. அனைத்துமே கேள்விக் குறியாக்கப்படும் குழப்பம், பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் உண்மைகளில் எவ்வளவு உண்மை உண்டு என்ற ஜயம், மக்கள் நம்பிக்கைகளில் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைக்கலாம் என்ற கேள்வி முதலியவற்றால் இந்நிலை உருவாகிறது. இதன் விளைவாக மக்களின் கொள்கைகளில், ஒழுக்க நெறிகளில், மனப்பக்குவத்தில், வாழ்வியலில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் விளைந்த வண்ணம் உள்ளன.

பின்நவீனத்துவம் என்று தமிழில் கூறும் போது நவீனத்துவத்தின் ஒரு வடிவம் அல்லது அதன் ஒரு கட்டம் என்று பொருள்படும். “post-modernism” என்னும் மூலச் சொற்றொடரோ இதனையே சுட்டிகாட்டி, நவீனத்திலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டு அதைத்தாண்டி அதற்கு அப்பாலே நிற்கும் ஒரு நிலையையும் குறிப்பிட்டு நிற்கிறது. நவீனத்துவத்துக்குப் பிற்பட்டு, அதைத்தாண்டி நிற்கும் நிலையை பின்நவீனத்துவம் என்ற தமிழ்ச் சொற்றொடர் உணர்த்தி நிற்கவில்லை. எனவே “post-modernism” என்பதை முழுமையாகக் குறிப்பதற்கு தமிழ் மொழியலாளர் வேறொர் சொல்லைப்பயன்படுத்த வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக; நவீனத்துவம், கடப்பு நிலை என்பது மேற் குறிப்பிட்ட இரண்டு கூறுகளையும் சுட்டிக்காட்டும் ஆற்றல் கொண்டது போல் தெரிகிறது.¹

நவீனம் என்பது ‘modern’ என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. இந்த நவீன என்ற சொல் இன்றை அல்லது தற்போதைக்குரிய என்று பொருள்படும். எடுத்துக்காட்டாக, இன்று வழக்கிலுள்ள ஒரு நடனத்தை பண்டைய அல்லது பரம்பரை வழக்கிலிருந்த அதன் வடிவங்களுடன் ஒப்பிடும் போது இன்றைய நடனத்துக்கு “நவீன” என்ற அடைமொழியைக் கொடுக்கலாம்.

பொதுவான முறையில் நவீனத்துவத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளாக மூன்றைக் குறிப்பிட முடியும்:

1. அறிவுக்கு முதலிடம் கொடுத்து அனைத்தையும் அதன் மூலம் அலசி அறிந்திடலாம், ஆட்கொண்டு விடலாம் என்கின்ற உறுதி. அறிவினால் அனைத்துப் பிரச்சனைகளையும் மனிதன் தீர்க்க முடியும் என்ற அத்தீதநம்பிக்கை. மேற்கூலக சோக்கிரட்டீஸ், பிளேற்றோ, அரிஸ்டோட்டில் போன்ற கிரேக்க மெய்யியலாளர் காலத்திலிருந்து அறிவொளிக் காலம் ஊடாக, டெக்காட், லொக், ஹியூம், இம்மனுவேல் கான்ற் போன்ற அறிஞர் வாழ்ந்த காலம் முடிந்து இன்று வரை மேற்கூரகில் 'Ratio' அல்லது 'Logos' அதாவது அறிவு செங்கோலோச்சிக் கொண்டேயிருந்தது. சிறப்பாக அறிவொளிக்காலம், மக்களுக்கு அவர்கள் தமது பல்வகையான மூடக் கொள்கைகளிலிருந்து விடுபட்டு, சிந்திக்கும் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது சொந்தக்காலில் நிற்பதற்கு உரிய வாய்ப்பையும் வழிகளையும் வழங்கியது. எனவே அறிவு தான் அனைத்தினதும் திறவுகோல் என்ற நிலை உறுதி பெற்றிருந்தது.

2. மக்கள் வாழ்வு முன்னேற்றப்பாதையில் செல்கின்றது என்ற இன்மகிழ்நலம். புதிய மனித கண்டுபிடிப்புக்கள் முன்னேற்றத்துக்கு வழிவகுத்து, அப்பாதையில் இறுதியும், அறுதியுமான வரம்பு கடந்த உண்மைகளை உணர்ந்து, குறைவிலா சமூக ஒழுங்குகளை அறிவுசார் திட்டங்களால் அடைய முடியும் என்ற நம்பிக்கை வேருன்றி நின்றது. ஜக்ரீசோ என்னும் பிரெஞ்சு மெய்யியல்வாதியால் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், உலகப்புக்கழ் பெற்ற சொர்போண் பல்கலைக்கழகத்தில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவில், "மனித குலம் எப்பொழுதுமே முன்னேறிச் செல்கிறது அது படிப்படியாக அல்லது மெதுவாகச் சென்றாலும் உயர்ந்து மேலோங்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது" என்று கூறப்பட்ட கருத்து தெய்வ வாக்காக ஏற்கப்பட்டு சிந்தனையாளர் பலரின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளுள் ஒன்றாக மாறியது.

3. நவீனத்துவத்தில் ஏகத்துவப்படுத்தல் அல்லது ஒருமைப்பாடுகாணல் - அதாவது பல உறுப்புக்களைக் கொண்ட மொத்தத்துவப் பார்வை என்பது அசைக்க முடியாத கொள்கையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. உலகில் உள்ள மக்கள் பல்வகைப்பட்டவராயினும், ஒரே விதமாக மெய்மையை அல்லது உட்பொருளைத் தேட வேண்டும்; மதிப்பிட வேண்டும்; எந்த ஒரு வினாவுக்கும் ஒரேயொரு விடைதான் உண்டு; விஞ்ஞானம், கணக்கியல் போன்ற துறைகளின் துணை கொண்டு உலகின் இறுதியும் அடிப்படையுமான மெய்மையை உணர்ந்து விடலாம் என்பன ஒருமைப்படுத்தல் என்பதில் அடங்கும்.

இங்கு சர்ச்சைக்குரிய ஒரு பொருள் எதுவெனில் இத்தகைய நவீனத்துவத்தின் ஆரம்பம் எப்போது? இவைகளை மையமாக வைத்து நோக்கும் போது "பின்நவீனத்துவம்" என்பது ஒரு பண்பாட்டு நிலை. இது இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மேற்புலத்தில் தோன்றி

வளர்ந்த “நாகரிக” வாழ்க்கை முறையை குறிப்பதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

இத்தகைய பின்நவீனத்துவப் பின்னணியில் பின்வரும் விடயங்களைப் பற்றி இக்கட்டுரையில் பார்ப்போம்.

1. பின்நவீனத்துவமும் தத்துவஊடல்களும்
2. பின்நவீனத்துவமும் தகவலிய ஊடகங்களும்.
3. பின்நவீனத்துவ இலக்கியத்திறனாய்வு

பின்நவீனத்துவமும் தத்துவஊடல்களும்:

பின்நவீனத்துவம் தொடும் தத்துவப் விசாரணைகள் சில இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சமூகவியல், மொழியியல், அறிவாராச்சியியல் துறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறது. மொழியியல் அறிஞரான சதர் மொழியியலில் குறிப்பான்/குறிப்பீடு என்று ஆரம்பித்து, குறிப்பான் குறிப்பீடு ஆகியவற்றுக்கு இடையிலான இயல்பான, நேரடியான, இடையீற்ற, அவசியமான உறவு எதுவும் இல்லை என்று குறிப்பிட்டார். அவற்றிற்கிடையிலான உறவு இருகுறிப்பண்பு கொண்டது. அது வேறுபாட்டு உறவு என்று சதர் கூறினார். இக்கருத்து அதன் வளர்ந்த நிலையில் சொல்லுக்கும்-பொருளுக்கும், சிந்தனைக்கும்-உலகுக்கும், இடையில் இடைவெளி நிலவுகிறது என்பதைக் குறித்தது. உண்மைக்கும், பிரக்களுக்கும் இடையில் ஒன்றுக்கொன்று என்ற விதத்தில் நேரடி உறவு எதுவும் இல்லை என்பதை இது சுட்டிக் காட்டியது. அறிவு உண்மையைத் தருகிறது என்ற மரபார்ந்த நம்பிக்கை இங்கு சிதைகிறது. அறிவிற்கும், உண்மைக்கும் இடையில் ஒத்த நிலை ஒற்றுமை (coherence unity) மட்டுமே நிலவுகிறது என்று முன்பு நம்பப்பட்டு வந்தது. ஆயினும் அவற்றிற்கிடையில் நேரடிச் சம்பந்தம் இல்லை என்ற தத்துவத்தின் உண்மை குறித்த நீண்டகால நிலைப்பாட்டை சுதரிக் கொள்கை அவநம்பிக்கைக்கு உள்ளாக்கியது. அறிவும் உண்மையும் ஒன்றே என்ற புதிய கற்பிதம் இப்போது விளக்கப்பட்டது. அறிவு பற்றிய மலைப்புக் குறைந்தது.²

அறிவிற்கும் அதிகாரத்திற்கும் இடையிலான உறவு பற்றிய ஃபூக்கோவின் (Foucault) கருத்துக்கள் மேலைத்தேய அறிவு முறை, இந்திய அறிவு முறை ஆகியவற்றின் சில பிரத்தியேகப் பண்புகளை விளக்கவும் உதவுகிறது. இந்தியத் தத்துவம் பொதுவாக மனிதன் நோக்கியது என்றும், தத்துவம் வெளி உலகம் நோக்கியது என்றும் ஒரு கருத்து உண்டு. மேலைத்தேயத் தத்துவத்தில் புறவயப்பட்ட வடிவத்தில் பேசப்படும் பல பிரச்சனைகள் இந்நியத் தத்துவத்தில் மனிதனின் மீது பதிக்கப்பட்ட வடிவத்தில் பேசப்படுகின்றன என்பது உண்மையே. இந்த வேறுபாட்டை ஃபூக்கோவின் வழி நின்று விவாதிக்கும் போது மேலைத்தேய அறிவு உற்பத்தி வெளி உலகப் பொருட்களின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கு முன்னுரிமை வழங்குகிறது என்றாகிறது. அதே வேளையில் இந்திய அறிவு உற்பத்தி இயற்கையின் மீது

ஆதிக்கம் செலுத்துவது, என்ற திசைவழி கொண்டாகிறது. இதனால் இந்தியத் தத்துவ அறிவு உற்பத்தி பெருமளவில் சொந்த மனிதர்களையே வருணசாதி அமைப்பின் கீழ் கொண்டு வருவதை நோக்கமாக கொண்டது என்றதாகிறது.

பின்அமைப்பியலும், பின்நவீனத்துவமும் தத்துவத்திற்கும் தத்துவமில்லாத துறைகளுக்கும் இடையிலான உறவுகளை ஒரு தத்துவப் பிரச்சினையாக முன் வைக்கின்றன. அமைப்பியல் உருக்கொண்ட காலம் தொட்டு மொழியியல், கலை, இலக்கியம், மானுடவியல் போன்ற துறைகள் தொன்மசிந்தனைப் போக்கில் தமது பங்களிப்புக்களை நல்கி வருகின்றன. தத்துவம் என்பது அனைத்துத் துறைகளிலும் உயர்ந்தது என்றும், அதிகப் பொதுமை கொண்டது என்ற பழைய மரபுகள் இங்கு வீழ்ந்து வருகின்றன. இது மட்டுமின்றி, உச்சக்கட்டத் தத்துவ உண்மையை, உலகியலை விலக்கிய தளத்தில் - உள்வட்டத்தில் - ஆழ்நிலையில் தான் சாதிக்க முடியும் என்ற பழைய கருத்தும் விலக்கப்பட்டுள்ளது. மாறாக தத்துவம் பிற சொல்லாடல்களோடு ஒன்றுபடுதலும், வேறு படுதலும் என்ற வகைப்படும் உறவை வைத்துக் கொள்ள முடியும் என்பது நிறுவப்பட்டுள்ளது. தத்துவத்தை கருத்தாக்கம், அல்லது சிந்தனைப் போக்கு என வரையறுக்கும் கித்தாரி, டெலூஸ் என்னும் அறிஞர்கள் அது பன்மியத்தொடர்பு கொண்ட தொடர் நிகழ்வுப் போக்கு என்று விளக்குகின்றார்கள். தத்துவம் என்பது நிரந்தரமாக எரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு நெருப்புப் பந்து அல்லது உருகிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பனிப் பந்து என அவர்கள் சித்தரிக்கின்றனர். இந்நிகழ்வு ஓர் உள்ளீட்டுத் தளத்தில் நிகழ்கிறது. இந்த உள்ளீட்டுத்தளம் தத்துவத்திற்கு முந்திய அல்லது தத்துவம் அல்லாத சொல்லாடல்களைக் கொண்டதளம். அத்தளத்திலிருந்து இடம் பெயர்தல், மீண்டும் திரும்ப வந்து இடம் பெறுதல் (Deterri and Referrri) என்ற உறவுகளைக் கொண்டதாக தத்துவமும், உள்ளீட்டுத் தளமும் தொடர்பு படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

பின்நவீனத்துவம் எழுப்பும் தத்துவப் பிரச்சனைகள் பல மார்க்சியத்தாலும் எழுப்பப்பட்டவை. அறிவிற்கும் உண்மைக்கும் இடையிலான உறவு நேர்க் கோடானதல்ல என்ற கருத்து மார்க்சியத்தால் முன்பே பேசப்பட்டது. அறிவு, தத்துவங்கள், உலக நோக்குகள் ஆகியவற்றிற்கு பின்னால் வாக்க நலன்கள் ஒளிந்திருக்கின்றன என்று மார்க்சியம் கூறுகிறது. தத்துவ வரலாற்றில் ஆளுகை செலுத்திய அனுபூதவியலை அறிவாகவோ, உண்மையாகவோ காணாமல், கருத்தியலாகவே பெரும்பாலான வேளைகளில் மார்க்சியம் விமர்சித்து வந்தது மார்க்சியம். மரபார்ந்த அனுபூதவியல் சம்பந்தத்தலின் மூலம் வளர்வது; முரண்பாட்டை மறுதலிப்பது; முரண்பாடே இயக்கத்தின் அடிப்படைப் பண்பு என்று மார்க்சியம் கூறும். அறிவிற்கும் அதிகாரத்திற்கும் இடையிலான உறவு குறித்த பின்னை அமைப்பியலின் கருத்துக்கள் மார்க்சியத்திற்கு முரண்படுபவை அல்ல.

அறிவாளிகள் வர்க்கத்தை ஆளும் வர்க்கத்தின் ஒரு பிரிவாகத்தான் மார்க்சியம் கண்டு வந்திருக்கிறது. அதிகாரத்தின் நுண்வடிவங்களை, குறித்த கருத்துக்களை மாத்திரம் மார்க்சியம் ஏற்காமலிருப்பதற்கு எந்த நியாயமும் கிடையாது. இந்தத் திசையில் அந்தோனியோ கிராம்சி, அல்தாசர் போன்றோர் ஏற்கனவே பயணித்திருக்கிறார்கள். பின்னை நவீனத்துவம் போலவே மார்க்சியமும் தனிமனித மையம், ஒட்டு மொத்த மானுட மையம் ஆகியவற்றைத் தவிர்த்து வந்திருக்கிறது. சமூகத்திற்கு வெளியில் உள்ள தனிமனித மையம், அது புறவய உலக ஆன்மாவை தேடுவது என்பது போன்ற கருத்துக்களை மார்க்சியம் ஏற்காது. தத்துவத்திற்குள் தத்துவம் அல்லாத துறைகளை (பொருளாதாரம், வரலாறு, அரசியல், மனுஷியல், சமூகநடைமுறை) ஊடாடவிட்டதிலும் மார்க்சியம் பின்னையை நவீனத்துவத்துக்கு முன்னோடியாகும். அவை ஒன்றுபடுதலும் வேறுபடுதலும் என்ற வகைப்பட்ட உறவுகளால் பிணைக்கப்பட்டவை என்று மார்க்சியம் கூறும். இவ்வாறாக மார்க்சிசத்திற்கும் பின்னை நவீனத்திற்கும் இடையில் பொதுத் தளங்கள் உண்டு.

பின்நவீனத்துவமும் தகவல் உட்களங்களும்

ஆதிகாலத்தில் மூத்தோர் சொல் வழி இளையோர் அறிவூட்டப்பட்டனர். தொல்கதைகள், வாய்மொழிப் பாடல்கள், பழமொழிகள், என இவற்றில் “அறிவு” பொதிந்து வைக்கப்பட்டது. அச்சுக் கலைக்குப் பிறகு நூல்கள் அறிவின் இருப்பிடமாக அமைந்தன. செய்தித்தாள்கள் தகவல்களைத் தந்தன. புகைப்படம், சினிமா இரண்டும் தகவல்களைப் பெரிதும் உண்மைக்குத் தொடர்பானதாகத் தந்தன. இப்போது “தொலைக்காட்சி” தானே தகவலாய், தானே அறிவாய் நம் வீட்டில் அமர்ந்து இருக்கிறது.³

தகவல் தொழில்நுட்பம், தகவல் பெருவழி, இணையத் தளங்கள், எல்லாம் உலக அறிவை கணிப்பொறியின் திரைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டன. தொழில்நுட்பம் மூலம் உருவான தகவல் தொடர்பு ஊடகங்கள் ஒருவழிப் பரிமாற்றத் தன்மை எனச் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இப்போது இணையத்தளம் இருவழி பரிமாற்ற தொழில்நுட்பமாக வளர்ந்து உள்ளது. உங்களுக்கு “ஒரு வெளியை” (cyber space) நீங்கள் இன்டர்நெட்டில் விலைகொடுத்து வைத்துக் கொண்டு கருத்துக்களைப் பரிமாறலாம். தொலைக் கலந்தாய்வுக் கூட்டங்களில் (teleconference) கலந்து கொள்ளலாம். திருநெல்வேலி ஆஸ்பத்திரியில் திறந்த இருதய சத்திர சிகிச்சை (open heart surgery) செய்வதை அமெரிக்காவில் இருக்கும் நிபுணத்துவ வைத்திய மின்னியக்கத் திரையில் பார்த்து ஆலோசனை சொல்லலாம். ஆசைப்படும் பொருளை வீட்டில் இருந்தபடியே வாங்கி விற்க முடியும்.

வால்ட்டர் பெஞ்சமின், மார்ஷல் மெக்லூகன், பொத்திரிலாட் ஆகிய மூவரின் தொடர்பு ஊடகங்கள் பற்றிய சிந்தனைகளைத்

தொகுத்துக் கொண்டால் “பிம்ப ஆட்சி”யை புரிந்துகொள்ள முடியும். இதில் பொத்திரிலாட் அதீதமான பின்நவீனத்துவக்காரர். பின் நவீனவியலாளர்களில் வெகுசனத் தொடர்பு (mass media) பற்றி கோட்பாட்டுருவாக்கத்தை அளித்துள்ளவர்.

வால்டர் பெஞ்சமின் தனது “இயந்திர மீமுருவாக்க யுகத்தில் கலைத்துவ வேலைப்பாடுகள்” (The work of Art in the Age Mechanical Reproduction) என்ற கட்டுரையில் நகலாக்கம் பற்றிப் பேசுகின்றார். இயந்திரவியல்தான் நகலாக்கத்தை முன்வைத்தது. மூலப்பிரதி ஒளிப்பட நகலாக்கத்தில் காட்சி மதிப்பாகி (exhibition value) உள்ளது என்கிறார் பெஞ்சமின்.

“ஊடகமே உட்செய்தி” என்ற மெக்லூகன் நமது முழுவாழ்க்கையும் தகவலின் ஆன்மீக வடிவத்தை நோக்கி நகர்கின்றது என்றார். இந்த இருவரின் கருத்துக்களையும் உள்வாங்கிக்கொண்ட புத்திலியரட் ஊடகங்களின் உள்ளடக்க மாற்றத்தை மறுத்து அவற்றின் வடிவ கருத்தியலைப் பற்றிப் பேசுகிறார். “உலகின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் ஆக்கிரமிக்கப்பட வேண்டியது எதுவெனில் ஒவ்வொரு தொலைக்காட்சிக்கும் முன்பு உள்ள முதல் நாற்காலிதான்” என்ற Umberto Eco - வின் வாசகத்தையும், “சோசலிச இயக்கங்கள் தங்களது சொந்த அலைவரிசைகளுக்காகப் போராட வேண்டும்,” என்ற ஹன்ஸ் Magmes Enzensbergerன் கூற்றையும் மறுக்கும் பொத்திரிலாட் “மக்கள் தொடர்பு ஊடகங்கள் நிஜத்தில் தொடர்பை அழித்தவை,பதில் அற்ற பேச்சுகளை இவை உற்பத்தி செய்கின்றன” என்கிறார். மக்கள் தொடர்புச் சாதனங்களில் உண்மைப் பரிவர்த்தனை இல்லை. புரிமாற்றமும் இல்லை.

தொடர்பியலை பேச்சு என்ற பரஸ்பர பரிமாற்ற நடவடிக்கையாகக் கொள்ளும் போது மக்கள் தொடர்பு ஊடகங்கள் இந்த பரிமாற்றத்தை குலைத்துவிட்டன. பரிமாற்றம் இல்லாததால் “பதில்” இல்லாததாகிறது. ஏகபோகமாக ஊடகக் கட்டுப்பாட்டாளர்களின் “பேச்சு” உள்ளது. தொடர்பியலில் புரட்சி எனின் அது இந்தப் பதிலளிக்கும் சாத்தியப்பாட்டை மீட்பதுதான் என்கிறார் புத்திலியரட். பிற்பாடு இதையே அவர் தலைகீழாகப் புரட்டிப் போடுகிறார். மக்கள் திரளின் மௌனத்தையே சவாலாக (silence as challenge) அவர் முன் வைக்கின்றார். இனியும் இந்த மௌனம் செயலற்றது அல்ல; அந்நியமாகி நிற்பது அல்ல; மாறாக இதுவே நிஜமான உத்தி; “பதில் - சவால்” என்ற வடிவிலான நிஜமான பதில் என்கிறார்.

இந்த இடத்தில் கருத்துக் கணிப்பு (opinion poll) பற்றிப் பார்ப்போம். எண்மவியல் (digital) தொழில்நுட்பம் எங்கும் பரவியுள்ளது.

கணிப்பொறி பொது வழக்கான தசம எண்களைப் பயன்படுத்தாமல் இருமை எண்களைப் பயன்படுத்துகிறது. அதாவது 0.1 மட்டுமே கணிவிசார்ந்த அடிப்படை மொழியாகும். இது அரசியல் தளத்திலும் நுழைந்துள்ளது. கருத்துக் கணிப்பாக, தற்போதைய பிரதமரை ஆதரிக்கிறீர்களா? இல்லையா? எனக் கேள்வி கேட்கப்படும். இக்கேள்வி முன் சங்கேதமாக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது விடை இந்த இரண்டில் ஒன்று தான். எல்லாவித உள்ளடக்கமும் கேள்வி / பதில் வடிவமாக, ஆம் / இல்லை என்பதாகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது. தொடர்பியலின் முழு அமைப்புமே இன்று இருமை குறியமைப்புக்கு கடந்துபோய் உள்ளது. முன் அமைக்கப்பட்டுள்ளதாக பரிசோதனைகளின் தொடர் நடையாக சமூக வாழ்வு உருமாறி உள்ளது. இவை நகலியத்தின் (simulation) நிறைவான வடிவங்கள், கருத்துக்கணிப்பு மிகை யதார்த்தமாகும் (hyperreality).

சமூகம் தனது இரகசியங்களை புள்ளிவிவரங்களாய் மின்னியல் கணிப்பொறி திரையில் பார்ப்பது. சுயதகவல் மூலம் சமூகம் (social) தனக்குத் தானே அறிபொருள் (object) ஆகின்றது. பயனற்ற மிகை தகவல் மூலம் உருவாக்கப்படும் மக்கள் திரள் மேலும் அதிகரிக்கும் என்கிறார். தகவல் பரிமாறும் வேகம் அதிகரிக்க மக்கள் திரளின் எண்ணிக்கையும் கூடுகிறதே தவிர அவர்களின் சுயவிழிப்புணர்வு அதிகரிக்கவில்லை மக்கள் திரள் நிஜத்தில் கருத்துக் கணிப்பை கொண்டிருக்கவில்லை. தகவலும் அவர்களுக்கு எதையும் தெரிவிக்கவில்லை.

பின்நவீனத்துவ இலக்கியத்திறனாய்வு

பின் நவீனத்துவ இலக்கியமும் பின் நவீனத்துவ இலக்கியத்திறனாய்வும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களே. ஒரு வகையில் பின் நவீனத்துவ இலக்கியப் புத்தகம் (Post-Modern Text) அதற்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களின் கருவையும், உத்தியையும் கிண்டலும் கேலியும் செய்வதால், அதையே பின் நவீனத்துவ இலக்கியத் திறனாய்வு என்று சொல்லலாம். இலக்கியத்தைப் பற்றிய பின்-நவீனத்துவக் கோட்பாட்டை அவை தங்களிடம் உட்படுத்தி வைத்திருக்கின்றன. இதுவரை காணமுடியாத அளவிற்கு இலக்கியத்திற்கும் இலக்கியத் திறனாய்வுக்கும் இடையே தற்போது பிரித்தறிய முடியாத சுவாவ ஒற்றுமை உள்ளது என்றால் அது மிகையல்ல. பின் நவீனத்துவ இலக்கியத்திறனாய்வு இலக்கியப் புத்தகங்களை ஆய்கின்ற பொழுது அவற்றை அது பிரதிபலிக்கின்றது. இன்னும் சொல்லப்போனால் அவை ஒன்றையொன்று பிரதிபலித்துக் கொள்கின்றன. ஆனால் பின் நவீனத்துவ காலத்திற்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களை ஆய்கின்ற பொழுது அதன் முடிவு ஒரு மரண விசாரணை அறிக்கை (Post-mortem) போலத்தான் தோன்றுகிறது. இலக்கியப்புத்தகம் ஏற்கனவே செத்துக்கிடப்பதை அது கண்டு, ஏன் செத்திருக்கிறது? என்பதற்கான காரணங்களை அது அலசி ஆராய்ந்து வெளிக்கொணர்கிறது. ஒவ்வொரு இலக்கியப் புத்தகமும் உயிரற்ற

சுடலமாகத் தான் இருக்கின்றது. அதை உயிருள்ளதாகக் கருதி ஆயும் தவறை ஆண்டாண்டு காலமாக மானுட குலம் செய்து வந்திருக்கிறது. இந்தப் பிழையை எடுத்துக்காட்டி மரவுவழி இலக்கியத்தையும், இலக்கிய கர்த்தாவையும், இலக்கிய வாசகனையும் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றுகிறது பின் நவீனத்துவம்.

மிக்சு செம்மையாகப் படிக்கப்பட்டுப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டதாகக் கருதப்பட்ட இலக்கியப் புத்தகங்களை மறுபடியும் மறுபடியும் புதிய அறிவின் துணையோடு படிக்கத் தூண்டுகிறது பின் நவீனத்துவம். 'இப்படித்தான் ஓர் இலக்கியப் புத்தகம் படிக்கப்பட வேண்டும்' என்ற மரபியலாளர்களின் அகங்கார - அதிகார - அட்டகாசத்தையும் இது கொச்சைப்படுத்துகின்றது. எப்படியும் அப்புத்தகத்தைப் படிக்க இடமிருக்கிறது என்ற புதிய வாசகதர்மத்தை அது அறிமுகப்படுத்துகின்றது. எனவே வாசகன் இங்கு கதாநாயகனாகின்றான். இலக்கியப் புத்தகம் வில்லனாகிறது. அதன் வில்லத்தனத்தை - அதன் அர்த்தப் போர்வையை அக் கதாநாயகன் அம்பலப் படுத்துகிறான். புத்தகம் என்பது அறுதியாக, உறுதியாக, இறுதியாக உருவான ஒன்றல்ல. ஆனால் படிக்க படிக்க உருவாக்கிக்கொண்டே (Textuality) இருப்பது ஏனென்றால் அது மொழியால் ஒருவரால் உருவாக்கப்பட்டுப், அர்த்தத்தால் பலரால் உருவாக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஆசிரியனை அழுக்கி அழித்துவிட்டு, அது சுயமான வாசகன் - வாசகத்தில் இயங்கவைக்கப்படுகிறது. புத்தகங்கள் படிக்கப்படாதவரை அவையாரையும் பாதிப்பதில்லை. அதன் அர்த்தத்திற்கு அது தான் பொறுப்பு. இன்னும் சொல்லப்போனால் அதன் வாசகன்தான் பொறுப்பு. ஏனென்றால் வாசகன் எப்படிப் படிக்கின்றானோ அப்படியே அதன் அர்த்தம் உருவாகிறது. இங்கு வாசகன் பார்ப்பது - படிப்பது புது அகம் அல்ல. மொழியைத்தான். மரபியலாளர்களின் வாசகக் கட்டுத்தனையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு எப்படியும் தான் படிக்கப்படத் தயாராகிறது புத்தகம். எப்படி எப்படியெல்லாம் படிக்கப்பட முடியுமோ அப்படியெல்லாம் படிக்க அது வாசகனைத் தூண்டுகிறது. அது அப்புத்தகத்தின் இயல்பல்ல. புத்தகமாய்த் தோன்றும் மொழியின் இயல்பே அது. எப்படியும் படிக்கப்படவேண்டும் அல்லது முடியும் என்ற சிறையில் மொழி தன்னை எப்பொழுதோ அடைத்துக் கொண்டுவீட்டது. ஒரு புத்தகத்தைப் படிப்பது என்பது அர்த்தத்தைத் தேடி அலைவதாகவே கருதப்பட்டது. அர்த்தமின்றி புத்தகம் இருப்பதாகக் கனவு கூட காணமாட்டார்கள். எனவே இந்த அர்த்த ஆர்வத்தில் எதையாவது ஓர் அர்த்தம் சார்ந்த படிப்பையே மரபுவழிவாசகன் செய்கின்றான். அதற்கு ஒரு மூலத்தை அப்புத்தகத்தில் நாடுகிறான். அந்த மூலம் ஆசிரியராக இருக்கலாம். வேறு ஒரு புத்தகமாக இருக்கலாம். புத்தக மற்ற வேறு ஏதோ ஒன்றாகவும் இருக்கலாம். எப்படி ஒரு வினைக்கு அதன் வினையாளன் தேடப் படுகின்றானோ, (எப்படி இந்த உலகத்திற்கு மூலமாக ஒரு கடவுள் தேடப்படுகின்றதோ) அதைப்போலவே அர்த்தமூலத்தை அப்புத்தகத்தில் தேடுகிறான். இப்படியெல்லாம் அர்த்தத்தைத் தேடி அலைகின்றோம் என்ற சுய உணர்வின்றியே அவன்

படிக்கப் பயிற்சிப் பெற்றிருக்கிறான். அவன் வாசிப்பு விதிகளுக்குள் வசப்பட்ட ஒரு கட்டு தான் என்பதை உணர்வதே இல்லை இப்படி அர்த்தத்தைத் தேடி அலைந்து, திரிந்து, வியர்த்து, விறுவிறுத்து, அகப்பட்டதை அர்த்தமாகச் சுருட்டிக் கொண்டு ஓடும் பழைய வாசக தர்மத்தை கேலியும் கிண்டலும் செய்கிறது. பின்நவீனத்துவம்.

இதன் விளைவாக ஓர் இலக்கியப்புத்தகம் பின் நவீனத்துவத் திறனாய்வாளரின் கையில் அர்த்த நிச்சயமற்ற தன்மையை அடைகிறது. அதன் கோலம் அலங்கோலமாகிறது. இப்படி இலக்கியக்கட்டை அதன் முட்டுக்கட்டையாக்கி வேடிக்கை பார்ப்பவர்கள் தான் பின் நவீனத்துவத்திறனாய்வாளர்கள்.

முடிவுரை

மக்கள் தம்முடையதும் உலகினதும் ஆழங்களுடையும், வேர்களுடையும் அறிந்து கொள்ள முனையும் முயற்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்று அனைத்தையும் கேள்விக்குறியாக்கி ஜயப்பாட்டில் மேலோங்கி நிற்பது பின் நவீனத்துவம். அது பன்மைத்துவத்தைப் போற்றி ஒருமைப்பாட்டையும், மொத்தத்துவத்தையும் ஒதுக்குகிறது. மரபுசார் உலக நோக்குகளிலும் அதன் பின்னணிகளிலும் (தெருக் கதையாடல்கள்) அவநம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தி மையம் என்பது பொருள்களின் சாரம் என்பது இல்லையென்ற கோட்பாட்டை முன்வைக்கிறது. மாந்திரிகத்தன்மையை ஏற்று, மற்றது அல்லது மற்றவர்கள் என்பதற்கும், கருத்துவ விலகல்களுக்கும் இடமளித்து, புதுமையைவிடத் தனித்துவத்தையும், பேரரசியலைவிட நுண் அரசியலையும் போற்றுகிறது. உயர் முனைப்புக்களை ஏற்காது விளையாட்டுத்தனத்தையும், ஒழுங்குகளின் நிலைத்தன்மையை விடுத்து அவைகளின் இயக்கத்தன்மைக்கு முதன்மை அளிக்கிறது. மெய்ய்மை என்பது சமூகக் கட்டுமானம் என்றும், உலகையாக்கும் மனிதன் உலகினால் ஆக்கப்பட்ட பொருளாகிறான் என்றும் கூறுகின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக 'சுயம்' என்று நாம் எண்ணுவதில் பொருள் இல்லை என்றும், சுயத்தை அரியாசனத்தில் இருந்து பொறித்துவிட்டு, பலவித உணர்ச்சி நிலைகளை அதன் இடத்தில் அமர்த்தியுள்ளது. சென்ற 19ம் நூற்றாண்டில், "இறைவன் இறந்துவிட்டான்" என்றது மனித சுயம் அப்படிக்கூறிய "மனித சுயமே இப்போது இறந்துவிட்டது" என்கிறது பின்நவீனத்துவம்.

இந்நிலையை, மேலைத்தேய மெய்யியல், வரலாறு, பண்பாடு தெரிந்தவர்களால் மட்டுமே சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும் அப்புலத்திற்கான் அதன் இயல்பான பிறப்பும், வளர்ச்சியும் உள்ளன. ஒரு வகையில் பின்நவீனத்துவம் நான்கு சொற்களுக்குள் அடங்குவதாகவும் கூறலாம். அவை: அறிவு - தொடர் - பொருண்மை - உள்பொருள். புரிதல் என்று நம்மால் வழங்கப்படும் செயற்பாட்டால், நாம் நமக்குப் புறத்தே உள்ள உட்பொருள்களை உண்மையாகவே புரிந்துகொள்கின்றோமா? நம்புரிதலில் பொருண்மை உண்டா? இத்தகைய அளவையியல் சார் கேள்விகளுக்குப் பின்நவீனத்துவம் எதிர் மறையான பதில்களையே தருகிறது.

பின்நவீனத்துவவாதிகள் இலக்கண வரையறையிலிருந்து தம்மை விலக்கிக் கொள்வதன் மூலம் விமர்சனத்துக்கு உள்ளாவதைத் தவிர்க்கிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு எழும்புவது இயல்பே. உலக நோக்கையும், மேலோங்கி நிற்க வேண்டிய சமூகக் குறிக்கோளையும் மறுத்து, விளையாட்டுத்தனத்தில் மிதந்து, அனைத்தையும் விமர்சித்து, எதனையும் சாதிக்க விரும்பாத நிலையில் உள்ளது பின்நவீனத்துவம். அது பின்னைய முதலாளித்துவத்தின் வெளிப்பாடு என்று மார்க்சிய மெய்யியல்வாதி ப்ரெட்ரிக் ஜேம்சன் கூறுவது இங்கு கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். தவிர ஒரு சில தளங்களில் சவால்கள் ஏற்படும் போதுதான் அத்தளங்களில் மீளாய்வு செய்யப்படுகிறது. ஆழமான, விரிவான புதிய பார்வைகளும் செலுத்தப்படுகின்றன. அவ்வகையில் எடுத்துக்காட்டாக மனித சுயம் பற்றி எழுந்த கேள்விக்குறிகளும் மறுப்புக்களும் ஆழ்சிந்தனைக்கும், மீள் ஆய்வுக்கும் அடிகோலுகின்றன எனக்கூறலாம்.

இறுதியாக பின்நவீனத்துவம் என்ற புதிய பார்வையின் விளைவாக, விளிம்பு நிலையிலிருந்து சில கருத்து நிலைகள் (எடுத்துக்காட்டாக: பெண்ணியம், பல்லினப் பண்பாட்டிசைவு போன்றவை) விவாதத்தின் மையப்பொருட்களாக மாறிவருகின்றன. பூகோளமயமாகலின் தாக்கத்துக்கு உள்ளாகி வரும் நாம், சமகால பண்பாட்டு மனநிலைகளின் வெவ்வேறு விளக்கங்களையும், பார்வைகளையும், பாங்குகளையும் அறிந்துவைப்பதும், அவைகள் நமது சூழலில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் போது முகம்கொடுக்கவும் அதனால் நன்மை பெறவும் தயாராக இருக்க முடியும்.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. டீ. மரிய சேவியர், *Post Modernism: சில அறிமுகக் குறிப்புகள்*, "கலைத்தூது", யாழ்ப்பாணம்: திருமறைக்கலாமன்றம், 1999. (A Felicitation Volume)
2. நடராசன், தி. சு., (தொகுப்பு), *பின்னை நவீனத்துவமும் - கோட்பாடுகளும் தமிழ்ச்சூழலும்*, கோயமுத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம், 1998.
3. RICHARD APPIGNANESI and CHRIS GARRATT, *Introducing Postmodernism*, London: Icon Book, 1999.
4. பிரேம் : ரமேஷ், *சிதைவுகளின் ஒழுங்கமைவு: பின்நவீனத்துவப் பிரச்சினைப்பாடுகள்*, பங்களூர்: லக்ஷ்மி சுந்தரம் பதிப்பகம், 2000.
5. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு, *நவீனத்துவம் - தமிழ் - பின்நவீனத்துவம்*, சென்னை: மக்கள் வெளியீடு, 2001.

¹ டீ. மரிய சேவியர், *Post Modernism: சில அறிமுகக் குறிப்புகள்*, "கலைத்தூது", யாழ்ப்பாணம்: திருமறைக்கலாமன்றம், 1999. (A Felicitation Volume)

² தி. சு. நடராசன் (தொகுப்பு), *பின்னை நவீனத்துவமும் - கோட்பாடுகளும் தமிழ்ச்சூழலும்*, கோயமுத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம், 1998, பக்.12-13.

³ மேலது. பக். 95.

கலைகளுக்கிடையே பின்நவீனத்துவத்துவம்

- S. நம்ஸ்ராஜ்

முன்னுரை

பின் வந்த புதுமுனையம் அல்லது பின்நவீனத்துவம் (Post-modernism) தீவிரமான கைத்தொழில் மேலோங்கிய சமூகத்தின் அண்மைக்காலத்தைய பரிமாணங்களுடன் இணைந்த கலை, இலக்கிய, அழகியல் வெளிப்பாடாக அமைகின்றது. இவ்வடிவத்தை வெளிப்படுத்தும் பல்வேறு எண்ணக்கருக்கள் ஜரோப்பிய மொழிகளில் உருவாகியுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, தொடரியின் தடை, குறுக்கீடு, நிலை பெயர்தல், புறக்கீடு, தீர்மானக்குலைவு, எதிர்முழுமை என்றவற்று பல எதிர்நிலை எண்ணக்கருக்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.¹ இவை நவீன முரண்பாடுகளின் குறியீட்டு வடிவங்களாகின்றன.

பின்நவீனத்துவத்தின் ஆரம்பமும் வளர்ச்சியும்

பின்நவீனத்துவம் என்ற சொற்றொடர் Post-Modernism என்று ஆங்கில மொழிகளில் கையாளப்படும் சொற்றொடரின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு. அது ஒரு நேரடி மொழிபெயர்ப்பே தவிர அதன் மூலச்சொற்றொடர் உணர்த்தும் முழுப்பொருளையும் சுட்டிக்காட்டவில்லை.

நவீனம் என்பது 'Modern' என்ற ஆங்கில சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. 'modo' என்ற இலத்தின் சொல்லில் இருந்து பிறந்தது 'modern' என்ற சொல். 'Modo' என்பது 'இன்றையதன்' அல்லது 'தற்போதைக்குரிய' என்று பொருள்படும். 'Modern' என்ற சொல் 'modernity' என்ற பொருளில், கடந்த ஒரு சில நூற்றாண்டுகள் ஜரோப்பா, வட அமெரிக்கா, முதலிய கண்டங்களில் மக்கள் வளர்த்தெடுத்த நாகரீகம், பண்பாடு, வாழ்வியலைக்குறிக்கும்.

இதற்குள் பொதிந்துள்ள கருத்துப் பின்னணிகளை ஊன்றிக் கவனிப்பின், ஜரோப்பிய மேற்புலத்து மக்கள் தமது சூழல் பற்றியும், இயற்கை பற்றியும், தம்மைப்பற்றியும் அறிந்து கொள்ளக் கையாண்ட நெறிமுறைகள், தொழில்நுட்பக்கூர்மையடைய உதவிய இயந்திரங்களின் கண்டுபிடிப்பு, இதனால் தோன்றிய தொழில் மயமாக்கல், அது உருவாக்கிய மக்கள் வாழ்வுத் தராதர உயர்வு போன்றவை சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. மேற்புலத்து இந்நாகரீக வளர்ச்சியின் பல வடிவங்களாக அறிவு மையமாக்கப்பட்ட நிலை, மனித நேயம் பற்றிய உரையாடல், தனி மனித எழுச்சி, குடிமக்களாட்சி, முதலாளித்துவம், பொருளாதார நிலை, இறை உணர்விலிருந்து பெரும்பாலும் பிரிக்கப்பட்ட பண்பாடு போன்றவை அமையும்.²

இங்கு சர்ச்சைக்குரிய பொருள் எதுவெனில் இத்தகைய நவீனத்துவத்தின் ஆரம்பம் எப்போது? 16ம் நூற்றாண்டில் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் அதிகாரத்துக்கு சவால் விடுத்து சமய, சமூகத்துறைகளில் புரட்சிகரமான மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்த கிறிஸ்தவ பிரிவினைப் புரட்சியின் போது? அல்லது 17ம் நூற்றாண்டில் விஞ்ஞானத்திலும்

மெய்யியலிலும் புரட்சியை ஏற்படுத்திய கலிலியோ, ஹோப்ஸ், டெக்காட், நியூட்டன் போன்றவர்களுடைய வரவினாலும் செயற்பாடுகளினாலுமா? அல்லது 18ம் நூற்றாண்டின் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் முழக்கத்தின் போதா? அல்லது 19ம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட தொழில் நுட்ப்புரட்சியின் போதா? இதற்கு விடை கொடுப்பது கடினமாக இருப்பினும் 'நவீனத்துவம்' என்னும் பண்பாட்டு நிலை 20ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மேற்புலத்தில் தோன்றி வளர்ந்த 'நாகரீக' வாழ்க்கை முறையை குறிப்பதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். 'post modern' என்னும் சொல்லை சென்ற நூற்றாண்டு எழுபதுகளில் ஜோன் உவர்கின்ஸ் சப்மன் என்பவர் கையாண்டார் என்று கூறப்படுகிறது.

பின்நவீனத்துவம்: கலைவடிவங்களிலும் வாழ்விலும்

1980ஆம் ஆண்டிலே கட்டடக்கலையில் பின்நவீனத்துவத்தைக் குறிப்பிடுவதற்கு "இறப்பின் நிகழ்வு" (The Presence of the Past) அல்லது கடந்து சென்ற கோலங்களின் நிகழ்வு என்ற தொடர் பயன்படுத்தப்பட்டது. புதிய சமூகப் பதிகையின் (social formation) அழகியல் எதிர்பார்ப்பை அந்த எண்ணக்கரு புலப்படுத்தியது. பல்வகையிலும் கூர்ப்பு அடையும் முரண்பாடுகளை வெளிப்படுத்துதலே இக்கோட்பாட்டின் தீவிர உள்ளடக்கமாயிற்று. முரண் இசைவுகளின் வெளிப்பாடுகள் கலைவடிவங்களினூடாக வெளிவந்தாலும், கலை வடிவமும், வாழ்க்கை வெளிப்பாடுகளும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. கலைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் உள்ள உறவுகளைப் பின்நவீனத்துவத்தினால் பலப்படுத்த முடியாமற் போய்விட்டது.

புணையத்துக்கும் புணையமல்லா (non-fiction) வடிவத்துக்குமிடையேயுள்ள எல்லைகள் நீக்கப்பட்டன. இலத்திரனியல் தொடர்பாடலில் தீவிர வளர்ச்சி நிலைகள் தோன்றியுள்ளன. நடந்த நிகழ்ச்சிகளை எழுத்துக்களினாலும், படங்களினாலும், நேருக்கு நேர் உரையாடல்களாலும் வெளிப்படுத்தும் கோலங்கள் புதிய தொடர்பாடலில் அதிக வலுப்பெற்றன. அவை புனை கதையாக்கங்கள் மீது நேரடியான செல்வாக்கை ஏற்படுத்தின. புணையம் - புணையமற்ற வடிவங்கள் என்பவற்றுக்கிடையே நிலவிய கறாரான எல்லைகளை நீக்குதல் இக் கோட்பாட்டின் முன் மொழிவாயிற்று.

கோசின்ஸ்கி என்பவர் பின்வந்த புதுமுணையத்தின் புனைகதை வடிவங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது தன்னியக்கப் புனைவு (auto-fiction) என்ற எண்ணக்கருவை பயன்படுத்துகின்றார். அனைத்து நினைவுகளும் புனைவாக்கம் மிக்கவை. அவை தன்னியக்கமாக வெளிவரும் ஆற்றல் கொண்டவை. இதன் தொடர்ச்சியில் முன்வைக்கப்பட்ட பிறிதோர் எண்ணக்கரு "துணை இலக்கியம்" (Paraliterature) என்பதாகும். "கலையாக்கம் என்ற கருத்துக்குச் சவாலாகப் படைப்பு அமையும் நிலையை இது குறிப்பிடும்.

பின்வந்த புதுமுணையத்துக்குரிய சிறப்பான கலை வடிவமாக 'புனைக் கதம்பம்' (Parody) அமைந்தது. நிலை பேறு கொண்ட படிமங்களை மீளவும் கையாளல், மேற்கோள்களை இணைத்தல் ஒன்று

திரட்டல் கருத்துக்களை ஒதுக்கி வைத்தல் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய கதம்பமாகப் புனைவுகளை உருவாக்கல் பரோடியாக அமைந்தது. தன் மலர்ச்சியும் சுயமாக ஆக்கும்திறனும் நேர்மியமும் புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாகி இரண்டாம்பட்சமாக்கப்பட்டன.

கலை இலக்கியங்களைப் பொறுத்து பாரம்பரியமான அகவையநோக்கு மீளாய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டது. புலக்காட்சி கொள்ளும் பொருள் ஒத்திசைவு கொண்டதாகவோ கருத்துப் பிறப்பாக்கம் கொண்டதாகவோ இருக்க வேண்டியதில்லை என்ற முன்மொழிவு எழுந்தது. நோக்குகள் சலனமுடையதாகவும், சுய உணர்ச்சி இருமைத் தன்மை கொண்டதாகவும் அமைதல் வெகு சிக்கலாகிய நவீன சுரண்டல் கோலங்களுடன் தொடர்புபட்டு நின்றது.

பொருளாதார நுகர்ச்சிக் கோலங்களின் பன்முகப் பரிணாமங்கள் கலையாக்கங்களில் நேரடியான தெறிப்பை ஏற்படுத்தின. பண்பாடுகளின் பன்முகப்பாங்கு துணைப்பண்பாட்டுக் கோலங்கள் முதலியவை பல வகைச் சித்திரிப்புக்களை எடுத்தன.

மானிடப் பண்புகளான விழுமியங்கள், நல்லொழுங்கமைப்பு, கருத்தமைப்பு, கலைக் கட்டுப்பாடு, புனைவு இனங்காணல் முதலியவற்றை பின் வந்த புதுமுனையம் இரண்டாம் பட்சமாக்கி விட்டது. பல்வேறு முரண்பாடுகளின் வழியாக இனங்காணப்படும் கலைவடிவங்களைப் பின் வந்த புதுமுனையம் கொண்டுள்ளது. புதிய உளக்கவர்ச்சி நிலைப்பட்ட தனிமனித முனைப்புக்களைப் பின் வந்த புதுமுனைய ஆக்கங்கள் வெளிப்படுத்தின.³

அதன் பிற்தொரு பரிமாணம் வினாக்களை எழுப்பி விடை காணாது இருத்தலாகும் திட்டவட்டமான கோட்பாட்டுத் தெளிவு அற்ற நிலையை இது புலப்படுத்துகின்றது.

நடப்பு நிலவரங்களை மறுதலித்தல் எழுத்தின் பொருண்மையற்ற பாங்கினை (meaninglessness) உணர்த்தல் என்பவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இந்நிலையில் புது முனையத்தின் பின்வரும் பண்புகளை இந்த புதிய கோட்பாடு நிராகரிக்கின்றது.

- (அ) கலையின் சுதந்திரமான செயற்பாடு
- (ஆ) வாழ்க்கை நிலவரங்களில் இருந்து வேண்டுமென்றே கலை இலக்கியங்களைப் பிரித்து எடுத்தல்
- (இ) தனிமனித அகவயப்பாங்கின் வெளிப்பாடு
- (ஈ) வெகுசனப் பண்பாடும் மேலோங்கியவர்களின் வாழ்க்கைச் சித்திரிப்பும்

மறுபுறம் புதுமுனையத்தின் வலிமைமிக்க ஆற்றல்களைப் பின்வந்த புது முனையம் தத்தெடுத்துக் கொண்டது. அவையாவன:

- (அ) சுயதெறிப்பு நிலைப்பட்ட பரிசோதனைகள்
- (ஆ) முரணியை நிலைப்பட்ட பல பொருள் சுட்டல்

(இ) நடப்பியல் நிலைப்பட்ட செம்மைசால் வெளிப்பாடுகள் என்று கருதப்பட்ட கலை வடிவங்களை மறுதலித்தல்.

பின்வந்த புது முனையத்தின் சிறு கதையாக்கங்களிலே குறிப்பிடத்தக்க சில தனித்துவங்கள் காணப்பட்டன. அவற்றைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்..

- (அ) வாசகரிடையே புனைவு வாயிலான குழப்பத்தை உண்டு பண்ணல்
- (ஆ) வாசகரிடத்தே திருப்தி ஏற்படுத்துவதற்குப் பதிலாக தமது பெறுமானங்களைத் திணித்து அவற்றைச் சீர்தூக்கல் செய்யும் வினா நிலையை வளர்த்தல்.
- (இ) வாசகரை ஒருவித சுரண்டல் நிலைக்கு உள்ளாக்குதல்⁴

‘கடந்த காலத்தின்’ நிகழ்வு என்ற பின்வந்த புதுமுனையத்தின் மகுடவாசகம் முரண்பாடுகளின் தொகுப்பை முன்னெடுத்தது.

அதன் பிறிதொரு பரிமாணம் சுதந்திரமும் உலக நோக்குமாகும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் அவன்ற்காட்(avant-garde) எனப்படும் புது மோடிக்கும் பின்வந்த புதுமுனையத்திற்குமுள்ள நுண்ணிய வேறுபாடுகளைக் கண்டறிதல் வேண்டும். மேலாதிக்கம் கொண்ட பண்பாட்டுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் விசைகளாக மேற்கூறிய இரண்டு கலைக் கோட்பாடுகளும் இயங்குகின்றனவாயினும் புதுமோடி வாத்தத்திற் துல்லியமாகக் காணப்படும் மேலோங்கிய அந்நியமாதல் என்ற பண்பு பின் வந்த முனையத்திலே ஆழ்ந்து காணப்படவில்லை. புதுமோடிவாதம் எடுத்த எடுப்பிலேயே பழமையை நிராகரித்து விடுகின்றது. அவ்வாறான தீவிர ஒருதலைப் பட்சமான தளமாற்றும் போக்கு பின்வந்த புதுமுனையத்திலே காணப்படவில்லை. இது தொடர்பான பல வினாக்களை எழுப்புதலை ஒரு வகைப் பலமாகவும், பலவினமாகவும் கொண்டுள்ளது. சமூகத்தின் பன்முகப்பாங்கான பெறுமானங்கள் பற்றிய மீள் சிந்தனையானது புதுமுனையத்திற்குரிய கலைவிசையைக் கொடுக்கின்றது. ஒழுங்கமைப்புக்குலைவு என்பவை பற்றிய முடிவுகளை பின்வந்த புதுமுனையம் மேற்கொள்ளாது, தொடர்ச்சியான காரணங்காணலை வினாக்கள்வாயிலாக எழுப்பிய வண்ணமுள்ளது. ஒரு முழுமையான காட்சியைத் தரிசித்தல் முக்கியமன்று. அது எவ்வாறு ஆக்கப்பட்டுள்ளது என்ற தொடர்ச்சியான வினாக்களை எழுப்புதலே அதனிலும் முக்கியமாகின்றது என்பதே இவர்களின் முடிவும் துணிவுமாகும். ஒரு விளைவை ஏற்படுத்துவதற்கான செயல்முறைகளே கூடிய கவன ஈர்ப்பைப் பெறுகின்றன.

பின் வந்த புதுமுனையக்கலை இலக்கியங்கள் அனைத்தும் புலக்காட்சியையும், அறிக்கையையும், தொழிற்பாடுகளையும் மீள் ஒழுங்குபடுத்துகின்றன. இந்நிலையில் அது சமூகத்தின் சுரண்டற் கோலத் தீர்மானிப்பைக் கருத்திலே கொண்டிலது. லக்கான், லெயராட், பார்த்தஸ், டெரிடா போன்ற ஆய்வாளர்கள் பின்வந்த புதுமுனையத்தைக் கட்டியெழுப்பதலிலே சிறப்பார்ந்த பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனர். எல்லைகளை உடைக்கும் ஒருவித இணைப்பு நிலையாக்கம்

இவர்களால் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக லக்கான் தமது ஆக்கங்களில் படிமுறைவெளியீட்டிற்கும் உரைசார்ந்த வெளியீட்டிற்கும் இடையே காணப்பட்ட எல்லைகளை உடைத்தார். லெயரார்ட் இலக்கியத் திறனாய்வுக்கும் இலக்கிய பரிசோதனைகளுக்குமிடையே நிலவிய பிரிகோடுகளை அழித்தார். பாரம்பரிய எல்லைக் கோடுகள் மீது எழுப்பப்பட்ட வினாக்கள் இவ்வாறான புதிய திசைகோடலை ஏற்படுத்தின. எல்லைகளுக்குள்ளே கட்டுப்பட்டு இருத்தலும் அவற்றை உடைத்தலும் மீறுதலும் விசை கொண்ட ஆக்கத்திறன் செயற்பாடுகளாகும் .

பின்வந்த புதுமுனையக் கலையாக்கங்கள் தம்மை உருவாக்கிய சமூகசெயல்முறைகளமீதும் நிறுவனங்கள் மீதும் உணர்வு வெளிச்சத்தைப் பங்கீடு செய்துள்ளன ஆயினும் இதனை உருவாக்கியவர்களிடம் இக் கோட்பாடு தொடர்பான பல்வேறு கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. நவீன தொடர்பியல் முறைமையானது நடப்பியலை எவ்வாறு திரிவுபடுத்தி விடுகின்றது என்பதை பின்வந்த புதுமுனைய ஆய்வாளர் பவுட்டிலார்ட் சுட்டிக்காட்டினார்.⁵ பின்வரும் படிநிலைகள் வாயிலாக அது நிகழ்கின்றது.

அவையாவன:

1. பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தெறித்தல் செயல் முறை
2. யதார்த்தத்தை முழுவதும் முகமுடியிட்டுக்காட்டல்
3. யதார்த்தத்தோடு எவ்வித தொடர்பும் அற்ற நிலை
4. யதார்த்தத்தின் வெளிப்படாத பகுதிகளுக்கு முகமுடியிடல்

தொடர்பியல் சாதனங்கள் எவ்வாறு நடப்பியலை திரிவுபடுத்துகின்றன என்பது பற்றிய நோக்கு பின்வந்த புதுமுனைய எழுத்தாளரிடம் ஆழ்ந்து வேருன்றி இருந்தது. ஆயினும் இந்த சிக்கலை எவ்வாறு விடுவிப்பது என்ற கருத்துத் தெளிவு அவர்களிடம் காணப்படவில்லை.

தனித்த ஒரு முழுநிலையான கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் கலை இலக்கியங்களை அணுகும் பாங்கினை பின் வந்த புதுமுனையத்தினர் நிராகரித்தனர்

மேலத்தேய கலை இலக்கியங்களிலே பின் நவீனத்துவத்தின் செல்வாக்கு கூர்ந்து ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. உருவடிவிலும், பொருள் வடிவிலும் பின்நவீனத்துவம் பன்முகப் பாங்குகளை வலியுறுத்துகின்ற அதேவேளை அமூக்குரிய அளவீடுகளிலும் அது பன்முகப் பாங்குகளை முன் மொழிந்துள்ளது.

ஏன் இவ்வாறான பன்முகப்பாங்குகளின் வலியுறுத்தல் தேவை என்பதை அடுத்ததாக நோக்கல் வேண்டும். வரலாற்று வளர்ச்சியில் ஒரு வடிவமும் இயங்காப் பொருளாக நிலைத்து இருத்தல் இல்லை. இடைவினைகள், முரண்பாடுகள், தெரிவுகள், கலப்புக்கள், ஒன்றுக்கொன்று மோதல்கள், இணைப்புகள் முதலியவை தொடர்ந்து ஏற்பட்ட வண்ணமுள்ளன. ஏதிர்பாராத சேர்மானங்கள் இடம் பெறுகின்றன.

துருவப்படலும், எதிர்த்துருவப்படலும் தொடர்சியாகத் தோன்றுகின்றன. இவற்றை கலை இலக்கியங்கள் மனங்கொள்ளல் வேண்டும் என்ற கருத்து பின் நவீனத்துவத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

நவீனத்துவம் நிராகரித்து வைத்த பழமையின் மூலகங்களைப் பின் நவீனத்துவம் துணிவுடன் பயன்படுத்தலாயிற்று. நவீன தொடர்பியற் சாதனங்கள், உலகம் தழுவிய தொடர்பியல் இணைப்புக்கள், கணினிகள் முதலான வளர்ச்சிகளுக்கு ஈடுகொடுக்கக் கூடிய கலையாற்றலைச் சமர்ப்பித்தல் பின் நவீனத்துவத்தின் இலட்சியமாயிற்று. நவீன தொலைக் காட்சிகள், கணினிகள் முதலியவற்றுடன் இணைந்த ஓர் உதிரிப்பாகமாக மனிதர் மாறி வருகின்றனர். மனங்களில் உட்பொதிந்திருப்பவற்றை நிதானமின்றி வெளிக்கொண்டு வருதல் புதிய தொடர்பியலினால் வேகமாக முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. நோயாளிக்கு ஊசி ஏற்றுதல் போன்று, புறவுலக நிகழ்ச்சிகள் தொடர்பியற் சாதனங்களால் ஒவ்வொரு மனிதருக்குள்ளும் செலுத்தப்படுகின்றன - எதிர்ப்பின்றி உட்செலுத்தப்படுகின்றன. சுதந்திரமாக நிழலையும், குளிரையும் எதிர்ப்பின்றி ஒவ்வொருவரும் உள்வாங்குதல் போன்று தொடர்பியற் சாதனங்களின் வழியான தகவல்களை ஒவ்வொருவரும் நுகர்ந்து கொள்ளுகின்றனர்.⁶

அனைத்தையும் விளம்பரங்கள் ஆக்கிரமித்துக்கொள்ள, கிராமமும், நகரமும், தெருக்களும், மனித வாழ்விடங்களும் பின்தள்ளப்பட்டுவிடுகின்றன. அசல்களின் நகல்களையும், படிமங்களின் பரிமாணங்களையுமே மனிதர் தரிசிக்க நேரிடுகின்றது. பொதுசனத் தொடர்புசாதனம் என்பதன் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சியாக பொதுசன இணக்கப்பாடு (Mass Conformity) முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் ஒரு வெளிப்பாடுதான் சில புகழ்பெற்ற சஞ்சிகைகள் மற்றும் ஊடகங்கள் எதேச்சாதிகாரப் போக்கோடு செயற்படுதல்.

பின்நவீனத்துவம் என்பது 'பிந்திய முதலாளித்துவத்தின் பண்பாட்டு அளவையியல்' (cultural logic of late capitalism) என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. நவீனத்துவம் என்பது சமகால உலகில் நெருடல்களைக் கலையாக்கங்களிலே சுட்டிக்காட்ட, பின்-நவீனத்துவம் அவற்றை உள்வாங்கியது. நவீனத்துவத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டவை பின்-நவீனத்துவத்தால் உள்வாங்கப்பட்டன. பொருண்மை கொண்ட அசல் இல்லை என்று காட்டி நகல்களை உற்பத்தி செய்தலும், பார்வையாளரை படிம அடிமையாக்குதலும் (image addiction) பின்-நவீனத்துவத்தின் கலை இயல்புகளாகின்றன. இவற்றினால் உண்மையான வரலாற்று இயல்புகளும் கலையின் நடப்பியற் கோலங்களும் மூழ்கடிக்கப்படுகின்றன.

மனித உள அனுபவங்கள் "விற்பனைப் பண்டமாக்கல்" (commodification) என்ற புறத் தேவைகளினால் நிரப்பப்படுகின்றன. கலைகள் அனுசூலம் மிக்கோருக்கான அழகியல் மூலகங்களினாற் கட்டியெழுப்பப்படுகின்றன. அளவுக்கு மீறிய தூண்டல்களை வழங்கி சுவைஞர்களை மேலும் சலனப்படுத்துதலும் பின்-நவீனத்துவத்தின்

பண்பாகின்றது. நவீனத்துவவாதிகள் நவீனத்துவத்தை நிராகரிக்க, பின்-நவீனத்துவவாதிகள் அதனைத் தெறித்துக் காட்ட முயன்றார்கள்.

வட அமெரிக்க சிந்தனைப் போக்குகளையும், கருத்தியலையும் அடியொற்றிப் பின்-நவீனத்துவம் முகிழ்ந்தெழுவதைக் காணலாம். கட்டடக்கலையில் பின்-நவீனத்துவக் கருத்துக்கள், 'லாஸ்வேகாஸ்' கட்டடங்களில் நன்கு தொனிப்பதாகக் கூறுவர் (Learning from Lasvegas).

இசையும், ஆடலும், பாடலும், நடப்பும் இணைந்ததான (The Soaps) எனப்படும் 'திரைக்கலப்பியல்' என்ற வடிவம் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியுள்ளது. இதில் பின் நவீனத்துவத்தின் தாக்கம் கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றது. சில திறனாய்வாளர் இதனை (Soap Opera) என்றும் அழைப்பர். இதன் நவீன வளர்ச்சியும், பாதிப்பும் நவீன ஆடல்களிலே காணப்படுகின்றன. வெளிப்படுத்தாதிருக்கும் ஆழ்ந்த உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தலும், பேசாதிருக்கும் உணர்வுகளைப் பேச்சுக்கு அழைத்தலும், நவீன ஆடல்களிலே முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. 'ஆடல்களை முடிவற்ற தாக்குதல், முடிந்த முடிபுகளை முன் மொழியாதிருத்தல், மாறிச் செல்லும் கருத்துக்களை முன்னெடுத்தல் முதலியவை ஆடற்கலையிலே இணைய வைக்கப்படுகின்றன.

ஆடற் பாத்திரங்களின் அவலங்களைக் காட்டுதலும், உளவியல் தளமாற்றங்களைக் காட்டுதலும் பின் நவீனத்துவ ஆடல்களிலே கையாளப்படுகின்றன. முடிவின்றி தொடர்ச்சியாகச் செல்லும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளின் இயல்புகள், நடனங்கள் மீதும் நாடகங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன.

முடிவுரை

பின்நவீனத்துவம் என்ற புதிய பார்வையின் விளைவாக, விளிம்பு நிலையில் இருந்த சில கருத்து நிலைகள் முற்றமுழுதாக மாற்றம் கண்டு வருகின்றன. பூகோள மயமாக்கலின் தாக்கத்துக்கு உள்ளாகி வரும் நாம், சமகால பண்பாட்டு மனநிலைகளின் வெவ்வேறு விளக்கங்களையும், பார்வைகளையும், பங்குகளையும் அறிந்து வைப்பதும், அவைகள் நமது சூழலில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் போது முகம்கொடுக்கவும், அதனால் நன்மைபெறவும் தயாராக இருக்க முடியும்.

¹ Linda Hutchen, *The Politics of Postmodernism*, London: Routledge, 1989, p. 99.

² ந. மரிய சேவியர், *Post Modernism: சில அறிமுகக் குறிப்புகள்*, "கலைத்தாது", யாழ்ப்பாணம்: திருமறைக்கலாமன்றம், 1999. (A Felicitation Volume)

⁴ மேலது.

⁵ சபா. ஜெயராசா, *கலையும் திறனாய்வும்*, திருநெல்வேலி (யாழ்ப்பாணம்): யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம், 1999, பக். 66.

⁶ மேலது.

‘யார் நீ’ என்றேன்
பெயர் சொன்னான்
பெயரைக் கேட்கவில்லை.

‘யார் நீ’ என்றேன்
குணங்களைச் சொன்னான்
குணங்களைக் கேட்கவில்லை.

‘யார் நீ’ என்றேன்
ஊரையும் பெற்றோரையும்
சொன்னான்
அதுபற்றிக் கேட்கவில்லை.

‘யார் நீ’ என்றேன்
விழித்தான்.

‘யார் நீ’ என்றேன்
‘தெரியாது’ என்றான்.

‘தெரியாது’ என்பது

‘நீ’ என்றேன்.

தெரியாத நீ - எல்லாம்

தெரிந்தவர்போல்

நடப்பது ஏனென்றேன்.

சிரித்து மழுப்பினான்.

‘விளங்க முடியாத புதிர் நீ’

‘எங்கிருந்து வந்தாய்’
வினா தொடுத்தேன்
தாயின் கருவறையுள்
பட்டென்று சொன்னான்.

‘அதற்கு முதல்’ தொடர்ந்தேன்
விழித்தான்...

‘சொல்’ உறுக்கினேன்

‘தெரியாது’ என்றான்
அதுவும் உனக்கு தெரியாது

‘எங்கே போகிறாய்’
வினா தொடுத்தேன்
விழித்தான்...

‘சொல்’ உறுக்கினேன்
‘கல்லறைக்கு’ என்றான்

‘அதற்கு பிறகு’ தொடர்ந்தேன்
விழித்தான்...

‘சொல்’ வற்புறுத்தினேன்
‘தெரியாது’ என்றான்
அதுவும் உனக்குத் தெரியாது

‘உனக்கு என்ன தெரியும்’
என்றேன் விடாப்பிடியாக
விழித்தான்... - சிரித்து
மழுப்பினான்
அசடு வழிந்தான்

‘உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது’
என்றேன் முடிவாக
உனை நீ அறி
உனில் உனைத் தேடு
என்றேன் புன்னகையோடு
என் அமைதிப்புன்னகை -
உன்னுள்
‘சுனாமி’ அதிர்வலைகளை
உருவாக்கும்

பின்நவீனத்துவமும் ஐதன் பரிமாணமும்

- J. எல்மோ அருள்நேசன்

முன்னுரை

பின்நவீனத்துவம் என்பது ஓர் மெய்யியலார்ந்த வரைவு எனக் கூறிவிட முடியாது. சிறியநுட்பங்களும், நவீனவரைபடங்களும் (graphics), நடனக்கலையும், சங்கீதம் இலக்கியக்கொள்கைகள் சார்ந்தவைகளையும் உள்ளடக்கியதாகவே இது அமைந்துள்ளது. பொதுவான கலாச்சாரதோற்றப்பாட்டில் இருந்து இதனை நோக்கினால் சவாலளிக்கும் ஓர் அமைப்பையும், நவநாகரிங்களின் கலப்பையும் சிக்கலான சொல்லமர்வுகளை ஒத்துக் கொள்ளும் தன்மையையும் உள்ளடக்கியதாகக் காணப்படுகின்றது.¹

பின்நவீனத்துவம் என்ற சொல் (post-modernism) 1870-1926 வரையிலான பகுதிகளிலேயே பாவிக்கப்பட தொடங்கிவிட்டது. பின்நவீனத்துவத்தை அடையாளப்படுத்த அது தன்னகத்தே அதன் இயல்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. பின் நவீனத்துவத்துக்கு பலவிதமான வரை விலக்கணங்களைக் கொள்ளலாம். அவையாவன நவீனத்துவத்தின் பரிமாணம், நவீனத்துவத்தின் அபிவிருத்தி, நவீனத்துவத்தின் மறுப்பு. இவ்வாறாக திரிஷுப்ட சார்புகளையே பின்நவீனத்துவம் கொண்டுள்ளது. பொதுவிலே இதனை வரைவிலக்கணப்படுத்த முயன்றால் “புதிய தலைமுறையினால் எழுச்சியாக முன்னெடுக்கப்படும் நவீனத்துவத்தின் வளர்ச்சியே” எனலாம்.

‘ஐரோப்பிய தத்துவங்கள்’ என்ற நூலில் முனைவர் ந.முத்துமோகன் பின்நவீனத்துவம் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்படுகின்றார். ‘திடப்பட்டு போயிருப்பவை அனைத்தும் காற்றில் உருகிவிடும்’ என்று முதலாளியச் சமூகம்பற்றி மார்க்கஸ் கூறிய கருத்து பின் நவீனத்துவத்துக்கு தாராளமாகப் பொருந்துகின்றது. கடந்தகால சமூகங்களில் உற்பத்தி செய்து இன்றளவும் தொடர்கின்ற சமயம், தத்துவங்கள், சமூகமதிப்புகள், மனோபாவங்கள் மட்டுமன்றி முதலாளியச் சமூகமே உண்டாக்கிக் காத்து வந்த வரலாற்று வளர்ச்சி அறிவின் ஆற்றல், மானிட விடுதலை போன்ற கருத்தாக்கங்களும் கூட பின் நவீனத்துவத்தில் காற்றில் உருகிக் கரைந்துபோய் கொண்டிருக்கின்றன. எல்லாப்பண்பாட்டு வேர்களையும், சமூகப் பொறுப்புணர்வையும் இழந்துவிட்ட நவீன நகர்ப்புறவர்க்கத்தாரின் சிந்தனை இது என்று கோபத்தோடு இதனை மதிப்பிடுவோர்கள் உள்ளனர். சமூகக் கலாச்சார வாழ்வில் வழக்கிலிருக்கும் அடக்கமுறையின் நுட்பமான வடிவங்களை அடையாளப்படுத்தவும், விமர்சிக்கவும் இட்டுச்செல்லும் சிந்தனை என்று

இதனை ஏற்போரும் உள்ளனர். இப்படிப்பட்ட இருவகையான மதிப்பீடுகளுக்கும் பின் நவீனத்துவம் இடமளிப்பதாகவே உள்ளது.

பின் நவீனத்துவத்திலே மூன்று பிரதான காரணிகளை நாம் அவதானிக்கமுடியும். முதலாவது அறிவினாலே அனைத்தையும் நாம் அடைந்து விடலாம். அறிவே அனைத்தினதும் ஆதாரமும் மூலமுமாக இருக்கின்றது. அறிவு அனைத்துப் பிரச்சினைக்கும் தீர்வாக அமைகின்றது என்ற அறிவின் மீதான அதீத சுயநம்பிக்கை இப் பின் நவீனத்துவத்திலே மேலோங்கிக்காணப்படுகின்றது. இத்தகைய கருத்து வாதத்துக்குப் பல விதமான சார்புக்காரணிகளை நாம் குறிப்பிட முடியும். முற்காலத்திலிருந்தே பல விதமான மூடக்கொள்கைகளை நம்பிவந்த மனிதன் அதிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு அனைத்தையும் சிந்தித்து ஆராய்ந்து தன் சொந்தக்காலில் நிற்க இவ்வறிவே அவனுக்கு உந்து சக்சியாகத் திகழ்ந்தது என்பது வெளிப்படையான உண்மையாகும்.²

இரண்டாவதான கருத்தாக்கம் எதுவெனில் மனிதகுலமானது என்றும் முன்னேற்றப்பாதையில் தன்னைநகர்த்திச் செல்கின்றது என்பதாகும். புதியகண்டு பிடிப்புக்கள் முன்னேற்றத்துக்கு வழிவகுத்து அப்பாதையில் இறுதியும் அறுதியுமான உண்மைகளை உணர்ந்து குறைவில்லா சமூக ஒழுங்குகளை அறிவுணர் திட்டங்களால் அடையமுடியும் என்றநம்பிக்கையினைத் தருகின்றது.

மூன்றாவது யாதெனில் நவீனத்துவத்தில் ஒருமைப்பாடு காணலாம் என்கின்ற நம்பிக்கையாகும் அதாவது உலகிலே பலதரப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்தாலும் ஒரேவிதமான மெய்மை அல்லது உட்பொருளையே அவர்கள் நாடவேண்டும். எந்த ஒருவினாவுக்கும் ஒரே விடைதான் உண்டு. விஞ்ஞானம் கணக்கியல் போன்ற துறைகளின் உதவியுடன் உலகின் இறுதியும் அடிப்படையுமான மெய்மையை உணர்ந்துவிடலாம் என்ற சிந்தனையை இக்கருத்தாக்கம் உள்ளடக்குவதாக அமைகின்றது.³

பின்நவீனத்துவப் பாதை

யதார்த்தம் பற்றிய பொதுவான தனிமனிதக்கொள்கையை விட பின்நவீனத்துவவாதிகள் மிகவும் சிக்கலான அமைப்பு முறையாகவே இதனைப்பார்க்கின்றனர். யதார்த்தம் என்பது எமது சிந்தனைகளால் விம்பப்படுத்தப்பட்ட ஒன்று அல்ல. இது மனிதப்படைப்பின் ஒருபகுதியாகும். நாமே எமது தேவைகளாலும் விருப்பங்களாலும் கலாச்சார பாரம்பரியங்களாலுமே அதனை வரையறை செய்கின்றோம். யதார்த்தமானது மனிதகட்டமைப்பினால் தனித்தே உருவானதல்ல. அறிவானது உலகம்பற்றிய எமது கருத்துக்களினதும் உலகம்பற்றிய எமது அனுபவங்களினதும் கட்டமைவே ஆகும். எனவே எமது கருத்துக்கள் எமது அனுபவங்களிலே தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவது இயல்பானதாகும். எனவே நாம் யதார்த்தம் எனக்கருதுவதை எம்முடைய கலாச்சார கண்ணாடிகளினாலே பார்க்கின்றோம் ஆக எமது

யதார்த்தத்துக்கும் உண்மையான யதார்த்தத்திற்கும் இடையே
 பாரியவேறுபாடு உண்டு. என பின்நவீனத்துவவாதிகள்
 அறிக்கையிடுகின்றனர்.⁴

பின்நவீனத்துவத்தில் அதீத பௌதீகவியல்

பின்நவீனத்துவமானது பௌதீகவியல் என்பவற்றிற்கு ஒருமுடிவாக அல்லது ஒரு முடிவைக்கொண்டு வந்ததாகவே கருதப்படுகின்றது. மாற்றமடைந்து வலுப்படுகின்ற பின்-நவீனத்துவ காலத்திலே வாழுகின்ற எமக்கு உறுதியானவைகளை கண்டுபிடிப்பதே தேவையானதொன்றாகும். இவ்வாறாக அறிவியலிலும், ஒழுக்கவியலிலும் மற்றைய நடைமுறைகளிலும் தன்னை உட்படுத்தி அவற்றை ஆராய்ந்து சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதே மெய்யியலின் பணியாகும். ஒன்றையொன்று பாதிக்கும் இரண்டு காரணிகளுக்கு இடையேயான உறவை ஆய்வுசெய்யும்போது அவற்றைப்பாதிக்கும் வேறு காரணிகளை மாறாமல் வைத்துக்கொள்வது ஆய்வு கூடத்தில் சாத்தியமாகலாம். திறந்த பெருவெளியில் சாத்தியமில்லை. பாதிக்கக்கூடிய எல்லாக் காரணிகளும் ஒரேமையத்தில் நிகழ்வின் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவே செய்யும். எனவே நாம் சார்புகளத்தில் ஆய்வு செய்யும்உறவுகள் அனைத்தும் சார்பானதே.

எனவே தமிழனாக அடையாளம் காணும் ஒருதன்னிலை அதே தருணத்தில் தன்னை ஓர் ஆணாகவும், தந்தையாகவும், அதிகாரியாகவும், வேலைக்காரனாகவும், குறிப்பிட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவனாகவும் கூட அடையாளம் காணுகிறது. நாம் எந்த ஒரு அடையாளத்தை முடிய ஒன்றாகக்காட்டமுயல்கின்றோமோ அந்த அடையாளம் எம்மால் கட்டுப்படுத்தவும், கையகப்படுத்தவும் முடியாத புறத்தால் அச்சுறுத்தப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. முடப்பட்ட அமைப்புக்குள் மட்டுமே அடையாளங்கள் சாத்தியமானதால் எல்லா அடையாளங்களும் பன்மைத்தன்மை உடையதாகவே அமைகின்றன. இதனால் பொருள் தெளிவற்றதாக விளங்குகின்றது. எனவே புறவயமாக விளங்கும் எதார்த்தத்தின் கவிழ்ப்பிற்கு இலக்கானதாகவே எந்த ஒரு அடையாளமும் இருக்கும். பின்நவீனத்துவம் அடையாளம் என்பதை மறுக்கவில்லை. மொத்த தத்துவம், சாராம்சம் என்கிற புலன்களிலிருந்து, அதனை நகர்த்தி, பன்முகம், பன்மைத்தன்மை என்கிற புலன்களுக்குள் சென்றதே பின்-நவீனத்துவத்தின் பணி எனலாம்.

பின்நவீனத்துவத்தில் கிள வரைவியல்

இனவரைவியல் என்பது ஒரு பண்பாட்டினை அல்லது ஒரு பண்பாட்டில் சில அம்சங்களை எழுத்து வடிவில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதைக் குறிக்கும். இனவரைவியலின் பல அம்சங்களும், முக்கியமாக அது சமூக யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிப்பதில் உள்ள சிக்கல்களும் பின்-நவீனத்தின் முன் உள்ள பிரச்சனைகளாகும். அது மட்டுமல்லாது பண்பாட்டை ஒரு பணுவலாகப் பார்ப்பது பின்னை நவீனத்துவச் சிந்தனை.⁵

எனவே எவ்வாறு ஒரு பண்பாடு இனவரைவியலில் எடுத்துரைக்கப் படுகிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். ஏனெனில் இப்போது எல்லாத் துறைகளின் அறிஞர்களும் 'என்ன எழுதப்படுகின்றது என்பது எவ்வளவு முக்கியமோ அதே அளவுக்கு இவை எவ்வாறு எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதும் முக்கியமானது' என உணரத் தலைப்பட்டுள்ளனர். அதாவது இப்போதெல்லாம் மானிடவியல் பனுவுல்கள் வெறுமனே தகவல்களின் தொகுப்புகளாக (texts) மட்டுமே பார்க்கப்படுவதில்லை. தரவுகள் எழுதப்பட்டிருக்கும் வாதமுறை பல்வேறு விதமான கேள்விகட்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. ஒருவரின் சய அனுபவத்தின் வாயிலாக வேறொருபண்பாட்டுச் சமூக யதார்த்தத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வினோத முறையே இது. ஆகவே இனவரைவியல் அதைத் தனியொருமையும், சொந்த எண்ணங்களையும் கொண்டது ஆகும். எனவே மற்றவர்களைப்பற்றி எழுத்தில் காட்டப்படும் படிமங்கள் பெரும்பாலும் நடுநிலையோடு இருக்க வாய்ப்பில்லை. இனவரைவியல் எழுத்துக்கள் மானிடநடத்தைகளைப் பற்றி பிறர் அறியச் செய்வதுடன் சமூக வாழ்வினைப் பற்றி பல விதங்களில் மதிப்பீட்டினையும் செய்கின்றது. இப்படியிருந்துங்கூட இனவரைவியல் மிகப்பெரிய அளவிலான ஒப்பீட்டிற்கும், ஒரு சமூகத்தின் அக - புறத்தன்மைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் உதவியது.

எப்போதெல்லாம் நமக்கு அந்நியப்பட்ட சூழ்நிலை பற்றிய புரிதலை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுகிறோமோ, அப்போது நாம் எல்லோருமே ஒருவிதத்தில் கள ஆய்வினர்தான். இனவரைவியல் பொதுவான வாசகர்களிடமும் துறை சார்ந்த வல்லுநர்களிடமும் இரு வேறுவிதமான எதிர்வினைகளை உண்டாக்குகின்றது. பொதுநிலை வாசகர்கள் இனவரைவியலை நெருடலுடன், நயமற்று நெகிழ்ச்சித்தன்மையற்று எழுதப்பட்டு உள்ளதாக எண்ணுவர். முன்னாட்களில் இனவரையியல் எந்த விமர்சனத்துக்குமிடமின்றி ஒருவழக்கமான முறையினைப்பின்பற்றி எழுதப்பட்டது. ஆனால் அதேமுறைகள் பின்நவீனத்துவத்தினால் பரவலாக விவாதத்திற்குள்ளாக்கப்பட்டன. இதுநாள்வரை வெளியிடப்படாமல் இருந்த அவ்வளவாகப் பிரபலமில்லாத பாணியில் அமைந்த களப்பணிக்குறிப்புக்களை இப்போது சில இன வரைவியலர்களின் படியெடுப்பவர்கள் வெளியிட்டு அப்போதைய போக்குகளைச் சோதித்து அறிகின்றனர். சிலரால் இதுநாள்வரை கேள்விக்கிடமின்றி போற்றிப்புகழப்பட்ட பண்பாட்டைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதல் என்ற அறிவறிவுக் கற்பிதங்களை கேள்விக்குட்படுத்துவது பின்னை நவீனத்துவ மானிடவியல். இத்தகைய பின்நவீனத்துவப் போக்கு மானிடவியல் தனது ஆய்வுப்பொருளை பிரதி நிதித்துவப்படுத்த இயலாது என்கிறது. பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்கு அறிவியலின் துணை பயன்படுத்தப்பட்டால் இந்தப் புலமே போண்டியாகிவிட்டது என்று கூறுவாருமுளர். ஏனெனில் ஸ்டீபன் டைலரின்கருத்துப்படி பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவது என்பது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரும் ஒரு முயற்சியாகலாம். பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்கு மாற்றாக வெளிப்படுத்துதல் இனவரைவியல்

அமையும் வெளிப்படத்துதல் என்பது முன்னிலைப்படுத்துதலோ அல்லது பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதலோ அன்று. இது தன்னளவிலேயே உணரவைக்கின்றது. எனவே எதைப்பற்றியும் கருத்து தெரிவிப்பதில்லை. உணர்தல், அறிதல், வடிவம், பொருள் சுயம், பிரர் மொழி, உலகம் போன்ற பிரிவினைகளை விஞ்சி நிற்கிறது. எனவே பின்னை நவீனத்துவம் இனவரைவியலில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவது சாத்தியமில்லை எனினும் தற்கூட்டத்தன்மையின் சாத்தியத்தை முன்வைக்கின்றது.⁶

முடிவுரை

பின்நவீனத்துவத்தின் பலவிதமான பரிமாணங்களை நாம் நோக்கக்கூடியதாக இருந்தாலும் இதற்கென்று தனித்தொரு வரைவிலக்கணத்தினைக் கண்டு கொள்வது சற்றுச் சிரமமாகவே தென்படுகின்றது. ஏனெனில் பின்நவீனத்துவத்தின் மைப்பப் பொருமையினை சுட்டிக்காட்டுவதில் பின்நவீனத்துவ வாதிகள் தமக்குள்ளே முரண்பட்டு நிற்கின்றனர். பின்நவீனத்தும் பற்றிய இவர்களின் சிந்தனைக்கருத்துக்கள் முரண்பாடின்றி ஒத்தவையாக செல்லுவதனை அவதானிக்கமுடியாதுள்ளது.

பாரிய மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி இருக்கும் இன்றைய வாழ்வ நிலையில் நவீனம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது அல்லது அடிப்படை மாற்றத்தை அடைந்து விட்டது. அறிவொளிக்காலத்தில் பூத்த இயக்கத்தின் போக்கும் விளைவுகளும் சமகாலத்துக்கு ஒவ்வாதவையாக மாறியுள்ளன. என்று ஒரு பின் நவீனத்துவம் பற்றி விமர்சிக்க இன்னோரு உள்ப்பொருளை அதன் சுயவடிவில் அறியமுடியாது எனக்கூறி 'புரிதல்' எனும் தளத்தில் அனைத்தையும் விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்குகின்றனர். மூன்றாவது வகையினர் முன்பு உண்மை என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவைகளுக்கு புதிய பார்வையில் புதுவிளக்கங்களை கொடுக்கின்றனர். மொத்தத்தில் பின்நவீனத்துவமானது மக்கள் தம்முடையதும் உலகினதும் ஆழங்களையும் வேர்களையும் அறிந்து கொள்ளும் முயற்சியிலிருந்து விடுபட்டு அனைத்தையும் கேள்விக்குறியாக்கி ஐயப்பாட்டில் மேலோங்கி நிற்கிறது எனலாம்.

1. RICHARD APPIGNANESI and CHRIS GARRATT, *Introducing Postmodernism*, London: Icon Book, 1999, p. 3-4.

2. நீ. மரிய சேவியர், *Post Modernism: சில அறிமுகக் குறிப்புகள்*, "கலைத்தாது", யாழ்ப்பாணம்: திருமறைக்கலாமன்றம், 1999. (A Felicitation Volume)

3. மேலது.

4. தி. சு. நடராசன், (தொகுப்பு), *பின்னை நவீனத்துவமும் - கோட்பாடுகளும் தமிழ்ச் சூழலும்*, கோயமுத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம், 1998, பக். 115.

5. பிரேம் : ரமேஷ், *சிதைவுகளின் ஒழுங்கமைவு: பின்நவீனத்துவப் பிரச்சினைப்பாடுகள்*. பங்களூர்: லக்ஷ்மி சுந்தரம் பதிப்பகம், 2000, பக். 236.

6. மேலது.

'சுனாமி' ஓர் தீமை

மெய்யியல் கண்ணோட்டம்

- ச. யேசுதாசன்

முன்னுரை

சமகால கொள்கை ரீதியான-நடைமுறை ரீதியான எத்துறைகளிலும் (இறையியல், மெய்யியல், அரசியல், சமூகியியல்) நடைபெறும் அனைத்து ஊசாடல்களிலும் முதன்மையும், முக்கியத்துவமும் பெறுவதும் எம் கவனத்தை எல்லாம் ஈர்க்கும் அம்சமாய் அமைவதும், 26-12-2004 அன்று உலகத்தையே வியக்க வைத்து, ஆசியாவை அதிரவைத்த 'சுனாமி' என்ற அந்தக் கோர நிகழ்வாகும்.

தீமையின் இருப்பு, அதன் செல்வாக்கு, அதன் கொடூரம் மனித வரலாற்றில் இன்றும், என்றும் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக இருப்பது மெய்ப்பித்துக் காட்டப்பட வேண்டிய ஓர் யதார்த்தம் அல்ல என்பதற்கு இவ் ஆழிப்பேரலை அனர்த்தம் சிறந்த ஓர் உதாரணமாகும்.

அச்சமும், அதிர்ச்சியும் திகிலும் நிறைந்த 'சுனாமி' என்ற தீமையின் அழிவை, அனர்த்தத்தை, அது மனுக்குலத்திற்கு ஏற்படுத்திச் சென்றுள்ள வடுவின் ஆழத்தை எழுத்தில் வடிக்கவும் முடியாது, வார்த்தைகளில் வர்ணிக்கவும் முடியாது.

உடல், உள, சமூக ரீதியான தீமை (evil) என்னும் பிரச்சனை சமயங்களுடனும், மானுடத்துடனும், மெய்யியலுடனும் நெருங்கிய தொடர்புடையது. இத் தீமை தொடர்பான விடயங்கள் சமயங்களுடனும், மெய்யியலுடனும் அலசி ஆராயப்பட முடியும் என்கின்றார் மெய்யியல் தத்துவாசிரியர் லூய்ஜி போழியோலோ (Luigi Bogliolo). இவர்கிறகோரியன் பல்கலைக் கழகத்தில் இறையியல், மெய்யியல் விரிவுரையாளராகவுள்ளார். மெய்யில்சார்ந்த பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். மெய்யியலில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவராக பலராலும் மெச்சப்படுபவர்.

சுனாமி எனும் ஆழிப்பேரலை பல ஆயிரம் உயிர்களைக் காவுகொண்டு பெருவாரியான பொருள் இழப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளமை நாம் கண்ணுற்றதும், அனுபவித்ததுமே. இதனிலும், இவ் அழிவுகள் மானிட்டுக்கு ஏற்படுத்தியுள்ள மனவடுக்கள் என்றும் ஆறாத காயங்களே. இப் பேரழிவு மனித வாழ்வோட்டத்திலேயே மறக்க முடியாத தீமை ஆகும்.

உலகின் தோற்றம், அதன் அரம்பம் பற்றி பலவிதமான கொள்கைகள் இறையியலாளர்களாலும், மெய்யியலாளர்களாலும், விஞ்ஞானிகளினாலும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. இறையியலாளர்கள் முன்வைக்கின்ற படைப்புக் கொள்கையின் படி நாம் வாழும் உலகம், அதிலுள்ள இயற்கை, உயிரினங்கள் அத்தனையும் கடவுளின் கைவண்ணம், அவருடைய தோற்றம், அவரின் ஓர் துணுக்கு. ஒன்றுமில்லாமையில் இருந்து இவ்வுலகைப் படைத்தார். நன்மையே உருவானவர் தன் சொந்த நன்மைத்துவம் தன் படைப்பில் வியாபித்திருக்க சித்தம் கொண்டார்.

இப்படைப்புக் கொள்கையை எதிர்ப்போர் எழுப்பும் கேள்விகள்: அப்படியாயின் நன்மைத்துவமும், சர்வ வல்லமையும் நிறைந்த கடவுள் இவ்வுலகைப் படைத்து அனைத்திற்கும் அதிகாரியாய் அவர் இருக்கும்போது எப்படி இவ்வுலகில் தீமை இருக்க முடியும்? எம்மை தன் சாயலாகப் படைத்தவர் எமக்கு ஏன் இத்தகைய பெரும் தீமையை தரவேண்டும்? பாவமறியா எம் பாலகர்கள் என்ன குற்றம் புரிந்தார்கள் இத் தீமையினால் அழிக்கப்படுவதற்கு?..... இப்படியான பல கேள்விகள் இவ் ஆழிப்பேரலையினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களும் வேதனையோடு, மனவிரக்தியோடு எழுப்பும் கேள்விகளாகவும் அமைகின்றன.

மத்தியகால மெய்யியலாளர் அகுஸ்தீனார் கிரேக்க மெய்யியலாளர் பிளேடோவை மேற்கோள் காட்டி இவ்வுலகில் நாம் அனுபவிக்கும் தீமைக்கு கடவுள் காரணமல்ல என்கின்றார். தீமை என்பது நன்மைத்துவம் அற்றது. (Evil is an absence of good). இத் தீமை தனியாக இருக்க முடியாது; இது ஓர் நன்மைத்துவம் உள்ள பொருளிலேயே இருக்க முடியும். இத்தீமை முழுமை இன்மை அல்லது இருக்கவேண்டியது இல்லாதிருப்பது ஆகும். உதாரணமாக சாவு, துன்பம், இழப்பு, நோவு, அழிவு... அனைத்துமே மனிதருக்கு தீமைகளே. ஏனெனில் சந்தோஷமாகவும், மனநிம்மதியுடனும், அன்பு நிறை மனதுடனும் வாழ்வதே மனிதனின் முழுமைத்துவமும் அவனுடைய மனித சுபாவத்தினதும் முழுமைத்துவம் ஆகும். இதனை குழப்புக்கின்ற, குறைக்கின்ற, குலைக்கின்ற காரணிகளே 'தீமை' ஆகும்.

சாவு அல்லது அழிவு என்பன தீமையாயினும் இதற்கு உட்படும் அனைத்துமே தீமையானது அல்ல. ஓர் உயிர் இறப்பிற்கும், அழிவிற்கும் உட்படக்காரணம் அது அதித நன்மைத்துவம் நிறைந்தது என்பதனால் அல்ல. நன்மைகள் அல்லது அருகூலங்கள் கடவுளிடமிருந்தே வருகின்றன. ஆனால் அவை மிக உயர்ந்தவையும் அல்ல அவை கடவுளும் அல்ல. கடவுள் ஒருவரே நல்லவர், வரையறைக்கு உட்படாதவர். ஆகவே, படைப்புப் பொருட்களில் காணப்படும் படைக்கப்பட்ட தன்மையே தீமையின் ஆளுகைக்கு உட்படக் காரணம் என்பதே மெய்யியலின் அடிப்படையில் எனது கருத்தாக அமைகின்றது. மனித வாழ்விலும், அவன் குழலிலும் காணப்படுகின்ற, அன்றாடம்

நடைபெறுகின்ற தீமைகளுக்கு மனிதனே காரணமாக அமைகின்றான். மனித குலமே அதன் வாழ்விற்கும்-சாவிிற்கும், அழிவிற்கும்-வளர்ச்சிக்கும், நன்மைக்கும்-தீமைக்கும், மகிழ்ச்சிக்கும்-துக்கத்திற்கும் கூடிய காரணமாய் அமைகின்றது. இவற்றை மறைமுகமாக தீர்மானிப்பதும், அனுமதிப்பதும் கடவுளாய் அமைகின்றார்.

மனிதனும் தீமையும்

தீமை என்பது ஒன்றைப் பற்றிய மனித உணர்வு நிலையே. இந்த உணர்வு நிலையே நன்மையாகவோ, தீமையாகவோ மாறும். ஆனால் தீமை என்பது பொதுவாக மனுக்குலத்தை மனமுடையச் செய்யும் காரணி. மனித வாழ்வையே ஆட்டங்காணச்செய்யும் ஓர் அதிசய காரணி மட்டுமன்றி அனைவருமே அருவருக்கும் காரணியும் கூட. வெள்ளப்பெருக்கு, பூமியதிர்ச்சி, சூறாவளி, ஆழிப்பேரலை, என்பன தம் இயல்பிலும், நிஜத்திலும் தீமைகள் அல்ல என்றாலும் அவை மனிதனை, அவன் வாழும் சூழலை தாக்குகின்ற போதும், அழிக்கின்ற போதும் தீமையாகக் கருதப்படுகின்றன. இத் தீமைகள் மனிதனைத் தாக்கும்போது மனித உடலுக்கு ஏற்படுத்தும் வேதனையை, நோவைவிட அவனின் ஆத்மாவிலே ஏற்படுத்துகின்ற தாக்கங்கள், வேதனைகள், காயங்கள் என்றும் ஆறாதவை.

நடந்தேறியுள்ள ஆழிப்பேரலை அனர்த்தமும் மனித குலத்திற்கே ஓர் அதிர்ச்சியினை, ஆறாத துயரத்தை, அழிவின் ஆக்கிரமிப்பை அள்ளி வழங்கி ஆத்மாவை சாகடித்துவிட்டது. அவர்களின் வாழ்வை விரக்தியின் விளிம்பில், நம்பிக்கையின்மையின் கரங்களில் விட்டுச்சென்றுள்ளது. மனுக்குலம் இப் பூவுலகில் வாழும் காலம்வரை மறக்கமுடியாத ஓர் கோர நிகழ்வாக இது அமைந்துவிட்டது. ஆயிரம் ஆயிரம் உயிர்களையும், பாவமறியாப் பாலகர்களையும் சாவடையச் செய்துள்ளதுடன் பல ஆயிரக்கணக்கான உள்ளங்களை ஆத்மா அற்ற வெற்று உடலுடன் உயிர்வாழவும் செய்துள்ளது.

முடிவாக

மனித அறிவிற்கும், நியாயத்திற்கும் சிந்தனைக்கும் 'தீமை' என்பது பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாததும் புரிந்துகொள்ள முடியாததும், அர்த்தம் அற்றதும் ஆகும். இது ஏன் நிகழ்ந்தது? எப்படி நிகழ்ந்தது? போன்ற கேள்விகள் என்றமே முழுமையான, நிஜமான, திருப்திகரமான விடை காணப்படாத காணப்பட முடியாத காரணியாவே உள்ளது. இது மனித சிந்தனா சக்திக்கும், மனித இயல்புக்கும் அப்பாற்பட்டதே. மெய்யியல் தீமைக்கு திருப்திகரமான எந்த முடிவையும் இதுவரை தரவில்லை என்பதே பல மெய்யியலாளர்களின் கருத்தாகும். இந்த வகையில் சுனாமி எனும் தீமை எப்படி வந்தது என்பதற்கு விஞ்ஞான ரீதியில் பலர் பல விளக்கங்களை முடிவுகளைக் கொடுத்துள்ளனர். ஆனால் இப் பேரலை ஏன் வந்தது? ஏன் ஆசியாவில் வந்தது? ஏன் 26-12-2004 அன்று வந்தது? ஏன் காலையில் வந்தது? ஏன் களங்கமில்லாக் குழந்தைகளை அள்ளிச்சென்றது? ஏன் பல ஆயிரம்

பாலகரின் பெற்றோரை அழித்துக்கொண்டது? இவையும் முழுமையான, திருப்திகரமான விடைகாணப்படாத வினாக்களே.

இந்த மனித அவலத்தை, தீமையின் வியாபிப்பை, எப்படி விளக்குவது, எப்படிப் புரியவைப்பது என்று புரியாமல் திண்டாடுகிறது மெம்பியல். அமைதியை அணைத்துக் கொள்கின்றது. தன் வரையறையை, இயலாமையை ஏற்றுக்கொள்கின்றது.

மனிதன் தனக்கு கீழ்ப்பட்டவைகளுக்கு, தன் சக்திக்கு, இயல்புக்கு உட்பட்டவைகளுக்கு ஓரளவு விளக்கமும், அர்த்தமும், அறிவும் கொடுக்க முடியும் ஆனால் அவனது இயலாமைக்கும், புரிந்துகொள்ளும் தன்மைக்கும், தன் சக்திக்கும் அப்பாற்பட்ட விடயங்களை மனிதனுக்கு மேற்பட்ட கடவுள் என்ற மகா சக்தியால்தான் மனிதனுக்கு விளக்க, புரிந்துகொள்ளச் செய்ய முடியும். சிக்மன்ட் .பிராய்ட் என்ற உளவியலாளரின் கருத்துப்படி சமயம், கடவுள் நம்பிக்கை என்பது மனிதனின் அழிவுத் தன்மையான பயத்தின் விளைவு என்கின்றார். அப்படியாயின் கடவுள் நம்பிக்கை அற்றவர்கள் மனிதரில் உள்ள உன்னத வலுவள்ள இயல்பினால் (self-transcendence) தீமைகளை மேற்கொள்ள, வெற்றிகொள்ள முடியுமா?

தன் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட தீமைகளை மேற்கொள்ள தன்னிலுள்ள வலுவினை, மனிதன் பயன்படுத்தி தன் வாழ்வின் தீமைகளை வெற்றிகொண்டு வாழ்வில் மகிழ்வனை, மனநிம்மதியை ஏற்படுத்தக் கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டியது இன்றைய உளவளத்துணையாளர்களின் பணியாக உள்ளது என்பதனை மெம்பியல் உறுதிப்படுத்துகின்றது. மனிதனால் தீமையை மேற்கொள்ள, வெற்றிகொள்ள முடியும் எனும் நம்பிக்கையை தந்து, தீமையின் யதார்த்தத்தை நன்கு புரிய வைக்கின்றது இத் துறை.

குணைநின்ற நூல்கள்:

Luigi Bogliolo, *Metaphysics*, Bangalore: Theological Publications, 1987.

Batista Mondin, *A History of Mediaeval Philosophy*, Bangalore: Theological Publications, 1991.

* ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரை எல்லாம் நியதிக்கு உட்பட்டு இருக்கின்றன.

ஐன்ஸ்டீன்.

* வாழ்வில் அணியாகவும், தாழ்வில் உறுதுணையாகவும் விளங்குவதே கல்வி.

அரிஸ்டாட்டில்.

பின்நவீனத்துவத்தில் மனித இடம்பு

- P. றெனாட் செந்லில்நெஸ்

முன்னுரை

மனித வரலாறு நீண்டது; பல கட்ட பரிணாமங்களைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு கட்ட பரிணாமத்திற்கும் பல நூற்றாண்டுகள் பிடித்திருக்க வேண்டும். மனிதர்கள் அனைவரும் வரலாற்றை தங்களுக்கே உரித்தான தனிப்பட்ட முறையிலே அணுகுகின்றனர். மேலை நாட்டவர் வரலாற்றினை முன்னோக்கிச் செல்லும் (linear process) ஒரு செயற்பாடாகவும், கீழை நாட்டவர் மீண்டும் மீண்டும் நிகழும் (cyclic process) அதாவது காலநிலை மாற்றம் அடைவது போன்று நிகழும் ஒரு செயற்பாடாகவும் நோக்குகின்றனர்.

மனித சிந்தனை வரலாற்றினை நான்கு காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம்:

1. புராதன காலம்
2. மத்திய காலம்
3. நவீன காலம்
4. சம காலம்

இந்த நான்கு காலப் பகுதிகளிலும் மனிதனுடைய செயற்பாடுகள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று தொடர்புபட்டனவாகவும் வேறுபட்டனவாகவும் காணப்படுகின்றன. இந்த நான்கு காலப் பகுதிகளையும் நாம் அலசி ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற போது மனிதனுடைய வளர்ச்சி புராதன காலத்திலிருந்து பின்நவீன காலம் வரை எவ்வாறு முன்னேறியிருக்கின்றது என்பதை நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அனைத்துத் துறைகளிலும் மனிதன் முன்னேறி வருகின்றான். பல்வேறு விதமான கண்டுபிடிப்புக்களினூடாக பலவற்றினை சாதித்தும் வருகின்றான். இவ்வாறு அவன் பல துறைகளிலே மேற்கொண்ட கண்டுபிடிப்புக்கள் அவனுடைய இருப்பையே கேள்விக்குரியதொன்றாக ஆக்கி விட்டிருப்பதனை இன்று நாம் எம் கண்கூடாக பார்க்கின்றோம்.

கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதிக் கட்டத்தில் பல்வேறுபட்டவர்களால் பல்வேறு நிலைகளில் கூடுதல் முக்கியத்துவம் கொடுத்து விரிவாகவும் ஆழமாகவும் ஆராயப்பட்ட இரு முக்கிய விடயங்களாக பூகோள மயமாதல் (globalization) பின்நவீனத்துவம் (post-modernism) என்பவை முக்கியத்தும் பெற்றன. இவை இரண்டுமே கலை, இலக்கியம், கல்வி, தொடர்புக்கங்கள், வரலாறு, அரசியல், பொருளாதாரம், அண்டகோளவியல், இறையியல், சமூகவியல், மெய்யியல் போன்ற வாழ்வின் பல துறைகளிலும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி புதிய சிந்தனைகளைத் தோற்றுவித்து பலவகைப்பட்ட எதிரொலிகளை ஏற்படுத்தியவண்ணம் உள்ளன.

இவற்றுள் பின்நவீனத்துவமானது மிகவும் முக்கியமான மேற்கு நாடுகளில் குறிப்பாக கலை இலக்கிய உலகில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற ஒரு சமீபத்திய மனோ பாவமாகும். இது ஒரு சில சிந்தனையாளர்களினதும் மக்களினதும் அறிவு நிலைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. “பின் அமைப்பியல் சிந்தனையாளர்களாக ஃபூக்கோ, லக்கான், தெரிதா போன்றோரும் அவர்களைத் தொடர்ந்து லியோராட், பொத்திரிஸாட், டெலூஸ் ஆகியோரும் இன்னும் சமீபத்தில் அறிமுகமாகி வரும் புதிய தத்துவவியலியளாலர்களும் பின்நவீனத்துவத்தின் கருத்தாளர்களாக சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றனர்.

பின்நவீனத்துவம் என்ற கருத்தானது பரந்த விடயப்பரப்பை உள்ளடக்கிய ஒரு கருதுகோளாகும். மக்கள் தம்மையும் சூழவுள்ள உலகையும், உள்அர்த்தங்களையும், அடிப்படைகளையும் அறிந்து கொள்ளும் முயற்சியில் இருந்து விடுபட்டு அனைத்தையும் கேள்விக்குறியாக்கி ஐயப்பாட்டில் மேலோங்கி நிற்பது பின் நவீனத்துவமாகும். இது பன்மைத்துவத்தை போற்றி ஒருமைப்பாட்டையும் முழுமையான தன்மையையும் ஒதுக்குகிறது. மரபு சார் கொள்கைகளையும் அதன் பின்னணிகளையும் ஒதுக்கி அவற்றின் பால் அவநம்பிக்கையை வளர்க்கின்றது. மாந்திரிகத் தன்மையை ஏற்று கருத்து விலகல்களுக்கு இடமளித்து ஒருமைப்பாட்டை விட தனித்துவத்தையும் பேரரசியலை விட நுண்ணரசியலையும் போற்றுகிறது. மெய்ப்பை என்பது சமூக கட்டுமானம் என்றும் உலகை ஆக்கும் மனிதன் உலகினால் ஆக்கப்பட்ட பொருளாகிறான் என்றும் கூறுகிறது. ‘சுயம்’ (self) என்று நாம் கருதுவது பொருளற்ற ஒன்று என்றும் சுயம் வைக்கப்பட வேண்டிய இடத்தில் பல்வேறு பட்ட உணர்ச்சிகளையும் கீழ்த் தரமான ஆசைகளையும் வைத்துப் போற்றுகிறது.

நவீனப் பார்வையில் விளிம்பு நிலையில் இருந்த சில கருத்து நிலைகள் எடுத்துக்காட்டாக பெண்ணியம், பல்லின பண்பாட்டிசைவு போன்றன விவாதத்தின் மையப்பொருள்களாக மாறிவிட்டன. மனித இருப்பை தாய்மையாக காத்துவந்த ஒழுக்கவியற் கோட்பாடுகள் பொருளற்ற பயனற்ற ஒன்றாகும் என்ற கருத்தை பரப்பி உலகில் விழுமிய முறையை அடியோடு அழித்துவிட்டது. எப்படியும் மனிதன் வாழலாம் என்ற மாயையைப் பரப்பி அழிவுகளிற்கும் இறப்பிற்குரிய நோய்களின் உருவாக்கத்திற்கும் பின்நவீனத்துவம் வழி கோலியது எனலாம்.

“இக்காலத்துக்குரிய அறிஞர்களாக பலரை நாம் குறிப்பிடலாம். குறிப்பாக பின்நவீனத்துவம் இறந்து விட்டது என்பதை வரையறை செய்து ‘பின்நவீனத்துக் கட்டடக் கலையின் மொழி’ என்ற நூலை எழுதிய கட்டடக் கலைஞர் சாள்ஸ் ஜெங்க்ஸ் (1939), ‘பின்நவீனத்துவ நிலை அறிவு பற்றிய அறிக்கை’ என்ற நூலை எழுதிய பிரெஞ்சு மெய்யியல்வாதி ஜான் பிரான்சுவா லியோராட் (1926), ‘மெய்யியலும்

இயற்கையின் கண்ணாடியும்' என்ற நூலை எழுதிய அமெரிக்க மெய்யியல்வாதி றிச்சாட் நோட்டி (1931) என்போரையும் இங்கு குறிப்பிடுவது சாலச்சிறந்தது ஆகும்.

பின்நவீனத்துவம் முன்வைக்கும் பிரதான கருத்துக்கள்

கட்டடக்கலையானது பலதம் பத்தம் கலந்ததாக பல கோட்பாடுகளையும் தேர்ந்து தெளிந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மை உடையதாக இருக்க வேண்டும். அரங்கக் கலையானது, அல்லன் கப்நோ, றிச்சாட் வோர்மன் போன்றோரின் முறைகளைப் பின்பற்றி புதிய போக்கிற்கு இசைய பொருள் இருக்கத்தக்கதாக அமைய வேண்டும். இலக்கியமானது பொதுமக்களுக்கான இலக்கியமாக, காத்திரமான வாசகர்களுக்கான இலக்கியமாக, அடிமட்ட - உயர்மட்ட இலக்கியம் என்ற கோடுகளைத் தாண்டி நிற்க வேண்டும். எனவே இலக்கிய ஆக்கங்கள் யாவும் பின்நவீனத்துவம் சார்ந்ததாகவும் இறந்த காலத்தை அழியவிடாது அதையும் பயன்படுத்தி அமைதல் வேண்டும். மெய்யியல் துறையானது இம்மானுவேல் லெவினாஸ் கூறுவதைப் போல, எதிர்காலத்தின் வரம்பில்லாத, புரிய முடியாத மாற்றலாகும் தன்மையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

மனித இருப்பு

'இருப்பு' என்பது "ஒரு பொருளின் தனித்துவமான, அப்பொருளை எந்த ஒரு பொருளிலிருந்தும் பிரித்துக் காட்டுகின்ற, அப்பொருளுக்கென்று அங்கலட்சணத்தைக் கொடுக்கின்ற பண்பு" ஆகும். மனிதன் இவ்வுலகத்தில் அனைத்துப் படைப்புக்களிலும் சிகரமாக இருந்து அனைத்தையும் ஆண்டுவருகின்றான். மனித இருப்பை பலரும் பலவாறு வகைப்படுத்துகின்றனர். ஒவ்வோர் துறையும் மனித இருப்பை ஒவ்வோர் கோணத்தில் நோக்குகின்றது.

இந்த பின்நவீனத்துவ காலத்தில் மனித இருப்பானது கேள்விக்குரியதாக மாறிவிட்டது. வரலாறு முன்பு என்றுமே கண்டிராத புதிய சிந்தனைகளையும், பழக்கவழக்கங்களையும் இக்காலம் இறைத்த வண்ணமாக இருக்கிறது. பண்டைய பாரம்பரியங்களும் ஒழுக்கவியற் கோட்பாடுகளும் கேள்விக்குரியதொன்றாக மாறிவிட்ட ஒரு நிலையை நாம் அவதானிக்கிறோம். எங்கும் போரும் இயற்கை அழிவுகளும் தாண்டவமாடுகிறது. மனித இருப்பு அத்திவாரம் இல்லாத கட்டடம் போல் ஆட்டம் காணுகிறது. மனித இருப்புக்கு அச்சுறுத்தல் உள்ள ஒரு சூழமைவு காணப்படுகிறது. உலக நாடுகள் தயாரித்து வைத்திருக்கம் அணு ஆயுதங்களும், இரசாயன ஆயுதங்களும் மனித இருப்பை பூண்டோடு அழிக்க மனிதன் தயாரித்த பொருள்கள் ஆகும். ஒரு காலத்தில் இப் பூமியானது மனிதர் இல்லாத வெறும் பாலவனமாக மாறுமென்றால் அது மிகையாகாது. பின்நவீனத்துவம் புகோள மயமாதல் ஆகிய இரண்டு காரணிகளும் மனிதனை தமது கவர்ச்சிப் பிடிக்குள் இழுத்து விட்டன. பின்நவீனத்துவ காலத்து வாழ்க்கை முறை குறிப்பாக ஆசைகளையும் இன்ப உணர்ச்சிகளையும் அடிப்படையாகக்

கொண்டு நகர்த்தப்படும் செயற்பாடுகள் மனித இருப்பைப் பாதிக்கின்றன. இவற்றின் விளைவுகள் பாரதாரமானவையாகக் காணப்படுகின்றன.

நிறைவாக

எனவே பின்நவீனத்துவ காலத்தில் மனித இருப்பானது பாதுகாக்கப்படவேண்டுமாயின் நாடுகளும் அரசுகளும் இந்நற்செயலுக்காக உழைக்க முன்வர வேண்டும். மனித குலம் முழுவதும் இந்தப் பயங்கரம் பற்றிய பூரண அறிவை, தகவலைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். மனித இருப்பைப் பாதுகாத்தல் போன்ற புதிய சிந்தனைகளும், செயற்பாடுகளும் மக்கள் மத்தியில் இருந்து வெளிக்கொணரப்பட வேண்டும். எனவேதான் மனித இருப்பு நீண்ட காலமாக இப்பூமியிலே தங்கியிருக்க வாய்ப்பு ஏற்படும். பூமி மனிதனின் சொத்தாகும். பூமியில் வளங்கள் மனிதனுக்கு கொடுக்கப்பட்ட கொடையென மதங்கள் கூறுகின்றன. எனவே இக்கொடையைப் பயன்படுத்த வேண்டிய மனிதனின் இருப்பு கேள்விக்குறியானால் பூமி என்ற ஒன்று இருப்பது பயன் இல்லை என்றே கூறமுடியும்.

கூணை நின்ற நூல்கள்:

1. மரிய சேவியர், ந., *Post Modernism: சில அறிமுகக் குறிப்புகள்*, "கலைத்தாது", யாழ்ப்பாணம்: திருமறைக்கலாமன்றம், 1999. (A Felicitation Volume)
2. RICHARD APPIGNANESI and CHRIS GARRATT, *Introducing Postmodernism*, London: Icon Book, 1999, p. 56.
3. பிரேம் : ரமேஷ், *சிதைவுகளின் ஒழுங்கமைவு: பின்நவீனத்துவப் பிரச்சினைப்பாடுகள்*, பாங்களுர்: லக்ஷ்மி சுந்தரம் பதிப்பகம், 2000.
4. முத்து மோகன், ந., *ஜரோப்பிய தத்துவங்கள்*, பெங்களூர்: காவ்யா, 2000.
5. ராஜநாயகம். ச., *குடும்ப உறவில் கனவுத்திரை*, சென்னை: இல்லிடம் பதிப்பகம், 2002.
6. சிவலிங்கம், சண்முகம் , "இருப்பியல் வாதம் பற்றிய ஒரு சிறு விளக்கம்", *அலை*, 14(ஆணி - ஆவணி 1980), பக். 363-369.

* அனுபவம் என்பது ஒரு மனிதனுக்கு என்ன நோக்கிறது என்பது அல்ல. அதனைக் கொண்டு அவன் என்ன செய்கிறான் என்பதுதான்.

— ஆஸ்டன் ஹக்ஸ்லி.

* உழைத்துச் சம்பாதித்த பொருளுக்கு எப்போதுமே மதிப்பு மிகுதி

— ஜேம்ஸ் ஆலன்.

* கல்விக்கு அடுத்தபடி மனிதனை நல்லவனாக்குவது அவனது நன்னடைத்தேதான்.

— அரிஸ்டாட்டில்.

பின்நவீனத்துவத்தில் கலை, இலக்கிய, அரசியல் பின்புலங்கள்

- G. ஜெயராசா

முன்னுரை

இருபதாம் நூற்றாண்டின் பின் அரைப் பகுதி, ஜரோப்பிய - மேற்கத்தேய சிந்தனை மரபில் புதிய பல பக்கங்களைக் கண்டது. அமைப்பியல்வாதம் (structuralism) பின்அமைப்பியல்வாதம் (post - structuralism) என்பன 19ம் நூற்றாண்டு முதல் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை செல்வாக்கு உடையனவாக விளங்கிய பல சிந்தனைகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கின. இந்தச் சிந்தனை மாற்றம் உண்மையிலே ஓர் உலகநோக்கு மாற்றமாகும். இதன் காரணமாகக் கிளம்பியதுதான் பின்நவீனத்துவம் (post - modernism) எனும் சிந்தனைப் போக்காகும். பின் அமைப்பியல்வாதச் சிந்தனைகள், சிந்தனை மட்டத்திலேயே தொழிற்படுவனவாக அமைய, இத்தொடரோ, காலப்பெயர்வு (time - shift) ஒன்றைச் சுட்டுவதாகவும், அதாவது நவீன காலம் என்பது முடிவுக்கு வந்துவிட்டது என்பதைச் சுட்டுவதாகவும், அதன் வழியாக ஒரு புதிய இருப்புநிலை உருவாகியுள்ளது என்பதைக் குறிப்பதாகவும் அமைந்தது. குறிப்பாக, 1970 - 1980 களில் இது மேற்கு நாடு முழுவதும் சிந்தனையாளர்கள், கலை இலக்கிய விமர்சகர்கள் மத்தியில் பெருத்த பரபரப்பை ஏற்படுத்திற்று.

இது சிறப்பாக தமிழிலும் 1990 களில் எடுத்துப் பேசப்பெற்றது. அ. மார்க்ஸ் (A. Marx) 'நிறப்பிரிகை' எனும் இலக்கிய சிற்றேட்டிலும் பிறசிற்றறிதழ்களிலும் பின்நவீனத்துவம் பற்றி எழுதினர். இவை பின்னர் (1996) பின்நவீனத்துவம், இலக்கியம், அரசியல் என்ற தொகுதியாக வெளிவந்தது. மார்க்சினுடைய கட்டுரைகள் தமிழகத்தில் பெருத்த கருத்துச் சிலிர்ப்பு ஒன்றினை ஏற்படுத்தின.

பின்நவீனத்துவம் பற்றிய ஒரு சிந்தனைப்பின்புலம்

பின்நவீனத்துவத்தின் தளநிலை நோக்கு, அது நவீனத்துவத்துக்குப் (modernism) பிந்தியது என்பதே. 'Post' என்னும் முன்னொட்டு, "பிறகு, பின்னர்" என்ற கருத்தைக் கொண்டது. நவீனத்துவத்துக்குப் பிறகு அல்லது நவீனத்துவத்துக்குப் பின்னர் என்பதே அதன் கருத்தாகும். அதாவது நவீனத்துவம் என்று கொள்ளப்படுவனவற்றின் பின்னர் வந்துள்ள நிலைமையையே பின்நவீனத்துவம் குறிக்கிறது என்பது தெளிவாகின்றது.

பின்நவீனத்துவச் சிந்தனை வளர்ச்சியை நோக்கும் பொழுது அது இன்று உலக நோக்காக எடுத்துக் கூறப்படும் முறையில், இரு சிந்தனையாளர்களின் முன்வைப்புகள் முக்கியமாகின்றன. பின்நவீனத்துவ உலகையும் அதன் இயங்கு முறையையும் எடுத்துக்கூறுகின்ற ஜீன் புத்திரிலாட்டின் (1929 -), பின்நவீனத்துவ உலகை உருவாக்கி நிற்கின்ற ஊடக இயல்பு, அந்த ஊடகங்களின் வழியாகத்

தோற்றுவிக்கப்படுகின்ற மீளருவாக்கங்கள் (reproductions), படங்கள் (images), சித்திரிப்புக்கள் (representations), ஆகியவற்றை விளக்கும் “தோற்றுவிப்புக்” கொள்கையையும் (theory of simulation), பின்நவீனத்துவ உலகில் அறிவின் தொழிற்பாட்டையும் இயங்குகையையும் புரிதலின் தன்மைகளையும் எடுத்துக் கூறுகின்ற ஜீன் பிரன்கோஸ் லெயராட்டின் (1924 - 1998) கொள்கையையும் பின் நவீனத்துவ உத்திகளை விளக்குகின்ற பிரதான கோட்பாட்டு நோக்கங்களாகக் கொள்ளலாம்.

பின்நவீனத்துவமும் கலைவளர்ச்சி பற்றிய ஓர் அறிமுக விமர்சியும்

இங்கு முதலில் நாம் பார்க்கவேண்டியது யாதெனில் நவீனத்துவம் (modernism) என்பது கலையில் எதனைக் குறித்து நிற்கின்றது என்பதை உணர்ந்துகொண்டுதான், பின்நவீனத்துவ கலையை புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதாகும். அதாவது பின்நவீனத்துவம் நவீனத்துவத்தின் கலை பற்றிய எடுகோள்களிலிருந்து விலகி மாறுபட்டு நிற்பதாகும். நவீனத்துவம் என்பது கலைத்துறையில், குறிப்பாகக் கட்டிடக் கலைகளைப் பொறுத்தமட்டில், மனிதன் பற்றிய அகநிலைத் தேடலாக அமைந்தது. இந்த அகநிலைத்தேடல்கள், முன்னர் கலையாக்க நியமங்கள் என்று கருதப்பட்டவற்றை விடுத்து, புதிய புத்தாக்கங்களுக்கு (innovations) இடமளித்தன. இதன் காரணமாக மனப்பதிவுவாதம் (impressionism), வெளிப்பாட்டுவாதம் (expressionism) போன்ற ஓவியக் கொள்கைகள் மேற்கிளம்பின.

இந்த அகநிலைத் தேடல்கள் தனிமனித நோக்கு வேறுபாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாக அமைந்தன. இதனால் தனிப்பட்ட கலைஞர்களின் பாணிகள் (styles), அவற்றுக்குத் தளமாக அமையும் புலப்பதிவுகள் (perceptions), ஆகியன முக்கியமாகின. பின்நவீனத்துவக் கலை வரலாற்றைச் சில தனிப்பட்ட கலைஞர்களின் வரலாறுகளாகக்கூட எடுத்துக் கூறிவிடலாம். இங்கு மொனே (Monet), வான்கோ (Van Gogh), பிக்காசோ (Picasso) என்பவர்கள் உதாரணமானவர்கள். புலப்பதிவுகள் அவற்றை வெளியிடுகின்ற பாணிகள் எனக் கூறுகின்ற பொழுது நம்மை அறியாமலே கலைஞர்களின் சுய ஆக்க கற்பனைத்திறன் (originality) முக்கியமாகின்றது. இந்தவகையிலே பின்நவீனத்துவப் போக்கில் கலை வளர்ச்சியும் ஒரு முக்கிய இடத்தை தனதாக்கிக் கொள்கின்றது.

இலக்கியத்துறையும் பின்நவீனத்துவமும் பற்றிய ஓர் சிந்தனைப் பின்புலம்

இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் நவீனத்துவம், கலைத்துறையில் ஏற்படுத்தியது போன்று, முதலாம் உலக மகாயுத்தம் ஏற்படுத்திய நிலைப்பெயர்வுகள் காரணமாக உணர்முறையையும் (sensitivity) கட்டமைப்பு முறையையும் (system of ordering) மாற்றிற்று. சமூக பொருளியல் மாற்றங்களுக்கு முகம் கொடுக்கும் பொழுது மனித உறவு முறைமைகளில் ஏற்பட்ட நியம மாற்றங்கள் எத்தனை

அவலங்களுக்கு இடமளித்தன என்பதைச் சிறுகதைகள், நாவல்கள் சித்திரிக்கத் தொடங்கின.

இத்தகைய ஒரு பின்புலத்தில், பின் அமைப்பியல்வாதம் வழிவந்த பின்நவீனத்துவம் செயற்படத் தொடங்கிற்று. அமைப்பியல்வாதம் மொழியின் குறியீட்டுப் பயன்பாட்டையும், யதார்த்தத்தையும் பிரதிபலிப்பது என்ற கோட்பாட்டை ஆட்டங்காண வைத்து, அர்த்தம் என்பது பாடத்துக்கு இயல்பானது அல்ல, அது கட்டுருவாக்கம் (construct) செய்யப்படுவது என்ற நிலைப்பாடு ஏற்பட்டது. பின்நவீனத்துவம் காத்திரமான எழுத்துக்களுக்கும், வெகுசன வாசிப்பு மட்ட எழுத்துக்களுக்கும், அதாவது ஜனரஞ்சக எழுத்துக்கும் (pop art - popular art) உள்ள இடைவெளியை இல்லாமல் அழிக்க முனைந்தது. இப்பண்பு பின்நவீனத்துவக் கலை இலக்கியத்தின் முக்கியப் பண்புகளில் ஒன்றானது.

கலை, இலக்கியத் துறையில் பின்நவீனத்துவம் வழிவந்த முக்கிய மாறுநிலைகளைப் பார்க்கும் பொழுது ஒரு உண்மை பளிச்சென்று புலனாகின்றது. அதாவது இந்த மாற்றங்களுக்கான காரணம், உலகம் பார்க்கப்படுகின்ற முறைமையில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றமேயாகும். பின்நவீனத்துவச் சிந்தனை வளர்ச்சியை நோக்கும்பொழுது அது இன்று ஒரு உலக நோக்காக எடுத்துக் கூறப்படும் முறையில் காணப்படுகின்றது எனலாம்.

அரசியல் சமூகப்பின்புலத்தில் பின்நவீனத்துவம் பற்றிய நோக்கு

பின்நவீனத்துவ அரசியல் பற்றிய ஒரு நோக்கு முக்கியமானது. இங்கே அதிகாரம் என்பது பல்வேறு ஒழுங்கமைப்புகள் மூலம் வருவது எனும் கருத்து வலுவற்றத் தொடங்குகிறது. முன்னேற்றம் அல்லது முற்போக்கு என்ற எண்ணக் கருவை நிராகரிப்பதன் மூலம் இவ்வலகத்தை இப்போது இருப்பதைப் பார்க்கச் சிறந்த ஒன்றாக ஆக்குவதற்கான ஒருங்கிணைந்த செயற்பாட்டையும் பின்நவீனத்துவம் நிராகரிக்கின்றது. அதேவேளை இங்கு குறிப்பிடப்படும் நுண் அரசியல் (micro-politics) அதிகாரத்தை ஓரங்களில் கடிப்பதாக இருக்குமே தவிர அதை அளப்பதாக இருக்கும் என்று நோக்க முடியாது.

பின்நவீனத்துவத்தில் விற்பனைப்பண்டங்கள், மோஸ்தர்கள், ஊடகங்கள் ஆகியவற்றைப்பார்க்கும் முறையில் அது நுகர்வோர் நிலைமையை மாற முடியாத ஒன்றாக ஏற்றுக்கொள்வதைக் காணலாம் முழுமைபற்றிய அதன் நிராகரிப்பு, உண்மைபற்றிய அதன் மறுதலிப்பு, இந்த நுகர்வோர் பண்பாட்டுக்குப் பின்னால் நிற்கும் முதலாளித்துவத்தைப் பார்க்கும் திறனை மறைத்துவிடுகின்றது. அடையாளங்கள் பற்றிய அரசியல், மிதமிஞ்சிய பொறுமை நோக்கின் பாதக அம்சத்தைக் குறிப்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் அதேவேளையில், அடையாளப் பேணுகையின் எதிர்காலம் பற்றிப் பின்நவீனத்துவம் எதையும் கூறவில்லை. அரசியல் ரீதியாக நோக்குகையில் இது எமக்கு ஓர் எதிர்மறையான கருத்தினையே தருகின்றது எனலாம்.

மார்க்சியமும் பின்நவீனத்துவமும்

பின்நவீனத்துவத்திற்கும் மார்க்சியத்திற்கும் இடையிலான உறவுகளை ஆராய்ந்து மிகவும் அவசிமானதாக அமைகிறது. சில பின்நவீனத்துவ வாதிகள் தம்மை கம்ப்யூனிச எதிர்ப்பாளர்கள் என்றே அறிவித்துக் கொள்கிறார்கள். மானுடந்தழுவி ஒட்டுமொத்தப்படுத்தும் பணியை மார்க்சியமும் செய்கிறது என்று அதனைக் குறைகூறுவோரும் உண்டு. மார்க்சியம் ஒரு பொருளாதாரக் குறைத்தல் வாதம் என்ற பழைய குற்றச்சாட்டைக் கூறுவோரும் உண்டு. மார்க்சியம் 18ம் நூற்றாண்டுகளில் நிலவிய அறிவு வாதச் சூழலை, தொழில் கலாச்சாரத்தைச் சவீகரித்துக் கொண்ட சிந்தனை என்று கூறுவோரும் உண்டு.

மார்க்சியமும், பின்நவீனத்துவமும் தம்மை பரஸ்பரம் தகவமைத்துக் கொள்ள முடியும் என்று பிரடெரிக் ஜேம்சன் கூறுகிறார். பின்வீனத்துவத்தில் உள்ள தத்துவமாறல்கள் பல மார்க்சியத்திலும் உள்ளன. மரபார்ந்த அனுபூதவியல் சமப்படுத்தலின் மூலம் வளர்வது - முரண்பாட்டை மறுதலிப்பது - ஆகியவற்றை விமர்சித்து, முரண்பாடே இயக்கத்தின் அடிப்படைப் பண்பு என்று மார்க்சியம் கூறும். அறிவிற்கும் அதிகாரத்திற்கும் இடையிலான உறவு குறித்த பின்னை அமைப்பியலின் கருத்துக்கள் மார்க்சியத்திற்கு முரண்படுபவை அல்ல. பின்நவீனத்துவம் போலவே மார்க்சியமும் தனிமனித மையம், ஒட்டுமொத்த மானுட மையம் ஆகியவற்றைத் தவிர்த்து வந்திருக்கிறது.

சமூகத்திற்கு வெளியிலுள்ள தனிமனித மையமானது புறவய உலக ஆன்மாவைத் தேடுகிறது என்ற கருத்தை மார்க்சியம் ஏற்காது. தத்துவத்தையும், தத்துவமல்லாத துறைகளையும் (பொருளாதாரம், வரலாறு, அரசியல், மானுடவியல்) ஊடாடவிட்டதிலும் மார்க்சியம் பின்நவீனத்துவத்திற்கு முன்னோடியாகும். அவை ஒன்றுபடுத்தலும், வேறுபடுத்தலும் என்ற வகைப்பட்ட உறவுகளால் பிணைக்கப்பட்டவை என்று மார்க்சியம் கூறும். இவ்வாறாக பலவழிகளில் மார்க்சியத்திற்கும் பின்நவீனத்துவத்திற்கும் இடையில் பொதுத்தளங்கள் காணப்படுகின்றன.

முடிவுரை

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கட்டத்தில் ஆழமாகவும் செறிவாகவும் பல மட்டங்களில் பேசப்பட்டவைகளில் ஒன்று பின்னை நவீனத்துவமாகும். இது கலை, இலக்கியம், கல்வி, தொடர்பு ஊடகங்கள், அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகவியல், இறையியல் போன்ற வாழ்வின் பல துறைகளிலும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியும் பல புதிய சிந்தனைகளை தோற்றுவித்தும் பலவகைப்பட்ட எதிரொலிகளை எழுப்பிய வண்ணமும் உள்ளன. குறிப்பாக பின்னை நவீனத்துவம் மேற்புலத்து சில சிந்தனையாளர்களினதும், மக்களினதும் அறிவு நிலையைப் படம் பிடித்து காட்டுவதாக அமைகிறது. பின்னை நவீனத்துவமானது பழைய போக்குகளை மறுத்து, நாளும் பொழுதும் பல புதிய சிந்தனைகளையும், புத்துருவாக்கங்களையும் மனித சமூகத்திற்கு கொடுத்து வருகின்ற அதேவேளையில் பல வடுக்களையும் கொடுக்கத்தவறவில்லை.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு வேம்பமரம் இருந்தது!

- சந்தேக

முன்னொரு காலத்தில்
அவ்வூரின் நடுவே
பச்சைக் குடை விரிந்தது போல்
ஒரு பாரிய வேம்பமரம் இருந்தது!
அந்த ஊரின் அடையாளமே அந்த வேம்புதான்.
அவ்வூரைத் தாண்டிச் செல்லும் பேருந்திலிருந்து
'வேம்படி' என்று சொல்லித்தான்
அவ்வூருக்கு வெருவோர் இறங்கிக் கொள்வர்.

அவ்வூரோடு இரண்டறக்கலந்திருந்தது அந்த வேம்பு
ஊரின் சுக - துக்கங்கள் எல்லாம்
அந்த வேம்புக்குத் தெரியும்.
ஊரின் நடுவே பிரதான சாலையோரத்தில்
அந்த வேம்படி ஊடாய்த்தான்
கலியாண ஊர்வலங்கள் ஊருக்குள் நுழையும்
கருமாத் திண்பலங்கள் ஊரை விட்டு போகும்.
ஊர்த் திருவிழாக்கள், கோயில் திருவிழாக்கள்,
அரசியல் கூட்டங்கள், பாடசாலை விழாக்கள்,
விளையாட்டுப்போட்டிகள் -
இப்படி எல்லா நிகழ்வுகளும் வேம்படியில்தான்.
வேம்பும் வேம்படியும் அலங்கரிக்கப்பட்டு
ஊர்மக்கள் ஒன்றாக
வேம்படியில் ஒன்று கூடி
குதூகலித்த நாட்கள் எத்தனை.
வேம்பன்னையின் மடியில் சாய்ந்திருந்து
அவ்வூர் மக்கள் கண்விழித்துப் பார்த்த கூத்துக்கள் எத்தனை.
அவ்வூரின் எத்தனை தலைமுறைகள்
இந்த வேம்பினால் பயன் பெற்றன.
ஊருக்கே அந்த வேம்பு ஓர் அன்னையாக
பாட்டியாக, கொள்ளுப்பாட்டியாக...!?

இந்த வேம்பைப் பற்றித்தான்
ஊருக்குள் எத்தனை கதைகள்.
காத்து கருப்பு அண்டாது
ஊர் நடுவில் நிற்கும் 'காவல் அரசி' என்றும்,
ஓடிப்போன உறவுகளை சேர்த்தவள் என்றும்
பிரிந்த நட்பினை இணைத்தவள் என்றும்...
அப்பப்பா எத்தனை கதைகள்!
அந்த வேம்பைப் பற்றி!!!

நிலா நாள்களின் மாலைகளில்
பாட்டிமாரைச் சூழ்ந்திருந்து
அந்த வேம்பைப் பற்றி
அவ்வூர்ச் சிறுவர்கள் கேட்ட கதைகள் எத்தனை?

இந்த வேம்பமரத்தடியிலிருந்து
ஊர்ப் பெரிசுகள் சொன்ன
அனுபவக்கதைகள்தான் எத்தனை?

இந்த வேம்பு அன்னை -
சிலவேளைகளில் 'வில்லி'யாகவும் உருவெடுப்பாள்.
சாப்பிட அடம்பிடிக்கும் குழந்தைகளுக்கு
"வேம்பமர உச்சியிலே பேய் ஒன்று ஆடு தென்று..."
- குழந்தை மடமடவென்று சாப்பிட்டு முடிக்கும் -
ஆனால் தாலாட்டும் அன்னையும் அவளேதான்
தூங்க மறுக்கும் குழந்தைக்கு
வேம்பமரத்தின் வசந்தகால குயில்களின் கானம்
அல்லது அந்த வேம்பில் வந்து போகும்
குரங்குகளின் தொப்பி கதைகள்...
- குழந்தைகள் உடனே தூங்கும் -

பள்ளி மாணவர்கள் சித்திர வேலைக்காக
பாடசாலை போகும் போதே
பட்டையில் இருந்து
கிள்ளியெடுத்தப் போவார்கள் அந்த வேம்பின் பிசினை.
பொக்குளிப்பான் அம்மை நோய்களின் போது
சொகுசாய் தூங்க
ஒடித்துச் செல்வார் அவ்வேம்பின் தழைகளை
நுளம்புகளை விரட்ட
ஊரார் எல்லாரும் பொறுக்கிச் செல்வார்
அவ்வேம்பின் கொட்டைகளை.
அவ்வேம்பின் பூக்களின் 'வடகம்'
அயலூர்களில் எல்லாம் மிகப் பிரசித்தம்.
இவ்வாறு அவ்வூரின் வாழ்வியலோடு
பல தலைமுறைகளாக ஒன்றித்திருந்தது அந்த வேம்பு.

நாட்கள் சென்றன - காலங்கள் மாறின
அரசியல்கள் மாறின - பொருளாதாரம் மாறிற்று
பாட்டிமாரை தொலைக்காட்சிகளும்
நிலாமாலைகளை மின்விளக்குகளும்
இராக் கூத்துக்களை சின்ன - பெரிய திரைகளும்
பிரதியீடு செய்தன.
மக்களின் நேரம் முழுவதையும் 'சன் டி.வி' ஆக்கிரமித்தது.
குழந்தைகளை உண்ண வைக்க
ஷக்திமானும், நம்போவும், ஸ்வாஷ்நேகரும்
குழந்தைகளை உறங்க வைக்க
கமலும், றஜினியும், விவேக்கும் வந்தனர்.
இனியும் எதற்கு வேம்படிக்க கதைகள்?
வேம்படியை நாடுவோர் தொகையும் குறைந்தது.

ஒருநாட்காலை
பெரும்புள்ளிகள் சில வேம்படியில் கூடின.
"இந்த வேம்பு போக்குவரத்துக்கு இடையூறு

சாலை விஸ்தரிப்புக்கு தறியுங்கள் இதனை”
சொன்னது தெருக்கள் திணைக்களம்.

“சாலையோர இந்த வேம்பு

எம் பாதுகாப்புக்கு அச்சறுத்தல்”

சொன்னது துப்பாக்கிக் காரர்கள்.

“வேம்புகளுக்கான வாணிப உரிமம் அமெரிக்காவிடம்

வீண் தொல்லை வேண்டாம்”

சொன்னது பொருளியல் கொஞ்சம் படித்த ஒன்று.

“முடநம்பிக்கைக் கதைகளின் புகலிடம்”

“சோம்பேறிகள், ஊர்வம்பளப்போரின் மடம்”

“மக்களை முன்னேற விடாது தடுப்பது”

சொல்லப்பட்டது மற்றும் சிலரால்.

எல்லாருமாகச் சேர்ந்து தீர்மானித்து

தறித்தே போட்டார்கள் அந்த வேம்பினை.

அந்த வேம்படியில் நின்று

பேசி ஜெயித்த அரசியல் வாதியே

“போறை” “கிழடு” என்று காரணம் காட்டி

அரைகுறை விலையில் அழுக்கி விட்டார் அந்த வேம்பை.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு வேப்பமரம் இருந்தது!

இப்போது அது ஒரு அரசியல்வாதியின் வீட்டில்

ஆடம்பரப் பொருளாய்...

வேம்புதான் ஊரைவிட்டு அப்புறப்படுத்தப்பட்டது

ஆனால் மானசீகமாய் அந்த வேம்பு அவ்வூருடன்தான்.

இன்றும் அவ்வூருக்கு பேருந்தில் வருவோர்

வேம்படி என்றுதான் கேட்டு இறங்குவர்.

அப்ப போலவே

இப்பவும் வேம்பை மையமாக வைத்துத்தான்

அவ்வூரின் விலாசங்கள் விளக்கப்படும்.

முன்னர் வேம்பு இருந்த இடத்தை

பெருஞ்சாலை ஆக்கிரமித்தது.

வேம்படி எங்கும் கட்டடங்களும்

கடைத் தொகுதிகளும் முளைத்தன.

சாலையில் நிழல் இல்லையென்று

தெருக்கள் திணைக்களம் நிழல் தருக்களை

இறக்குமதி செய்து நடவு செய்து

நாள்தோறும் தண்ணீர் ஊற்றுகிறது.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு வேப்ப மரம் இருந்தது!

இப்போ அது இல்லை.

இல்லாமல் போனது வேப்பமரம் மட்டுமா?

கதைகளும்

நிலாக்கால மாலைப் பொழுதுகளும்

கிராமிய கேளிக்கைகளும்

கிராமியமும் தான்.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு வேப்ப மரம் இருந்தது!

“இறந்தவர்களுக்கு மரியாதையும் வாழ்கின்றவர்களுக்கு சந்திக்க அழைப்பும்”

- ருபன் பெர்னான்டோ

மார்கழி 26ம் திகதி 2004ம் ஆண்டை யாரும் மறந்திருக்க முடியாது. ஏனெனில் இந்த உலகம் மீண்டும் ஒருமுறை திகைப்புற்ற நாளாகும். ஞாயிற்றுக்கிழமை அதிகாலை 6.29 மணி. இந்தோனேசிய சுமாதிரத் தீவின் வடமேல் கடற்கரையை அடுத்த கடலில் ஏறத்தாள 9000 மீற்றருக்கும் 10000 மீற்றருக்குமிடைப்பட்ட புவியழுத்தத்தில் பூமித்தாயை மூடியிருந்த தகட்டோட்டுச் சேலை விலகியதால் அவள் தன்னை ஒருகணம் சிலிர்த்துக் கொண்டாள். அச்சிலிர்ப்பு புவி நடுக்கமாக மாற, பொங்கியெழுந்த பேரலை ‘சுனாமி’யாகி, இந்து சமுத்திரத்தின் கரையோரப் பிரதேசங்களைக் கபளீகரம் செய்து கொண்டது. இலட்சக்கணக்கான மனித உயிர்களை உமிழ்ந்து அவர்களின் சடலங்களைத் துப்பி எறிந்தது. இனமத, ஆண், பெண், மழலை, முதியோர் என்ற வயது வேறுபாடின்றி அனைவரையும் சமத்துவமாக வாரி எடுத்துக் கொண்டது. ஆசியா, ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளின் கரையோரங்களில் 200,000க்கும் அதிகமான மக்களையும், அவர்களின் பொருள்பண்டங்களையும் காவுகொண்டது.

இந்த அழிவானது இயற்கையின் சீற்றம் என்றே கொள்ளப்பட்டாலும் அதே வேளையில் இந்த மானிட உலகத்திற்கு ஒரு மாபெரும் எச்சரிக்கையாகவும் இருக்கின்றது. இந்த சுனாமி பேரலையால் காவுகொள்ளப்பட்ட அப்பாவி மக்களின் பிரிவை எண்ணி நாம் கண்ணீர் வடிக்கின்றோம். அவர்களில் பலர் ஏழைகளிலும் ஏழைகள். அன்றாடம் மீன்பிடித் தொழில் செய்து சீவனம் நடத்துகின்றவர்கள். ஆயிரம் ஆயிரம் பேர்கள் சாதிமத, இன, மொழி வேறுபாடுகள் இன்றி ஒரே குழியினுள்ளே தக்க மரியாதைகள் கூட இன்றி போட்டு மூடப்பட்டார்கள். தனிப்பட்ட கல்லறைகள் என்று யாருக்கும் இருக்கவில்லை. உறவினர்களால் கூட அடையாளம் காணப்பட முடியாத நிலையிலே பல சடலங்கள் உருவமற்று காணப்பட்டன. கண்டவர்கள் போக, காணாதவர்கள் எத்தனையோ எத்தனையோ. அதுமட்டுமல்லாமல் 50 இலட்சத்துக்கும் அதிகமான மக்களின் இடம்பெயர்வும், சிறிய இடங்களுக்குள்ளே தங்களை முடக்கிக்கொண்டு, தக்க வசதிகள் அற்றவர்களாக, சோகமே உருவாகி, திடீர் தொற்று வருத்தங்களையும் அனுபவித்து வாழ்ந்து வருகின்ற அந்த மக்களை நோக்குகின்ற போது எந்த மனந்தான் உருகாது.

இந்தோனேசியாவில் (Banda Ache) ‘பண்டா ஆக்கே’ என்ற நகரமும் மற்றும் இந்தியா, சிறிலங்கா, மற்றும் ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளிலே சில கிராமங்களும் முற்றாகவே அழிக்கப்பட்டுள்ளமை

கண்கூடு. இந்த உலக சமூகத்தையே உறையவைத்த 'சுனாமி' அரக்கன் என்பவர் யார்? எங்கிருந்து உருவாகினான்? என்ற கேள்வியும், இது ஏன் இப்படி நடந்தது? ஏன் இது எங்களுக்குத்தான் நடக்க வேண்டும்? கடவுள் உண்மையிலேயே இருக்கிறாரா? அப்படி இருந்தால் இது எங்களுக்கு நடந்திருக்குமா? என்றெல்லாம் ஆயிரமாயிரம் கேள்விக் கணைகள் அனுதினமும் இன்று எட்டுத் திக்குகளும் எல்லா மனிதர்களாலும் எழுப்பப்படுகின்ற ஒன்றாக இருக்கிறது. யார் இந்த சுனாமி? அவன் எப்படி உருவாகினான்? அவனை சீண்டியது யார் என்பதெல்லாம் சற்று ஆழமாக உங்களுடன் உரையாட முனைகிறேன்.

மனிதன் இயற்கைக்கு எதிராக அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தால் அதனைக் கட்டுப்படுத்தி வாழ்ந்துவிடலாம் என்று பலகாலமாக கனவு காண்கின்றான். தன்னுடைய சிறிய மூளையைக் கொண்டு இயற்கையோடு போட்டிபோட முனைகின்றான். இயற்கையோடு இயைந்து வாழ வேண்டும், அதனைப் புரிந்து வாழப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் கற்றுக்கொடுத்த பாடமாகவே இந்த சுனாமிப் பேரலை அமைகின்றது.

யார் இந்த சுனாமி?

சமுத்திர அடித்தளத்திலேற்படுகின்ற புவிநடுக்கம், குவிமையத்தினைச் சுற்றியுள்ள சமுத்திர நீரை மிக வேகமாக உந்தித் தள்ளுவதால் மிக வேகமான பொங்கு அலைகள் ஒன்று அல்லது ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட 'சுனாமி' அலைகளை தோற்றுவிக்கின்றன. இவற்றினைப் பெருக்கு அலைகள் (tidal waves) என்றும் அழைப்பர். சந்திர - புவி என்பவற்றிற்கு இடையிலான ஈர்ப்பின் காரணமாகத் தோன்றும் பெருக்கு அலைகளுக்கும் இதற்கும் எந்தவித சம்பந்தமுமில்லை. இந்த அலைகள் கடற்கரையோரத் துறைகளைத் தாக்குவதால் 'துறைமுக அலைகள்' (harbour waves) எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. 'சுனாமி' என்ற வார்த்தை இதனைக் குறிக்க முதன்முதலில் யப்பானியரால் பயன்படுத்தப்பட்டது.

சுனாமி ஆழிப் பேரலையின் தோற்றம் தங்கியுள்ள முக்கிய காரணிகள்

1. கவசத் தகடுகளின் ஒடுங்கல் ஏற்படுத்தும் அமிழ்தல்

சமுத்திரத் தகடும் கண்டத்தகடும் ஒன்றினை ஒன்று நோக்கி ஒடுங்கும்போது, அடர்த்தி கூடிய சமுத்திரத் தகடு, கண்டத் தகட்டின் கீழ் அமிழ்கிறது. அமிழும் போது இரு தகடுகளும் சந்தித்து அமிழுமிடத்தில் பெரியதொரு அகழி (trench) தோன்றுகிறது. அதனால், சமுத்திர நீரானது அந்த அகழியினுள்ளே மிகவேகமாக உள்வாங்கப்படுகிறது. ஒரு கட்டத்தில், புவியோட்டிலேற்பட்ட இடைவெளியூடாக மான்றலிலிருந்து வெளியேறும் வாயுக்கள் அகழியினுள் உள் நுளையும் சமுத்திர நீரை மிக்க விசையோடு உந்தி வெளியே தள்ளி விடுகிறது. அதனால் சுனாமி பேரலை தோன்றுகிறது

2. சமுத்திரத் தகட்டினைத் துழைத்துக்கொண்டு, பாறைக்குழம்பு (magba) புவியின் மேல் திக்க வேகமாக எரிமலைக் குழம்பாகக் (lava) கக்கும் போதும் சுனாமி அலைகள் உருவாகின்றன.
3. சமுத்திரவடித்தளத்தில் பாரிய நிலச்சரிவுகள் அல்லது நில அசைவுகள் ஏற்படில் சிறியளவான சுனாமி அலைகள் தோன்றுகின்றன.
4. பாரிய விண்கற்கள் வானவெளியிலிருந்து வளிமண்டலத்தைத் துளைத்துக் கொண்டு, மிக வேகமாக வந்து சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்தாலும் சுனாமி அலை தோன்றும்.

சாதாரண கடலலைகள் போன்றதல்ல, சுனாமி அலைகள். கடுங்காற்றொன்றினால் உருவாக்கப்படும் கடல் அலையின் அலை நீளம் 400 மீற்றர் வரையிலானதாகவிருக்கும். அது ஆழ்கடலில் மணிக்கு 90 கி.மீ. வேகத்தில் பயணப்பட்டு 0.6 தொட்டு 3 மீற்றர் வரையிலான உயரத்தில் கடற்கரையை மோதித் திரும்பும். ஆனால் சுனாமிப் பேரலையானது 160 கி.மீ. (160000 மீற்றர்) வரையிலான அலை நீளத்தைக் கொண்டிருக்கும். ஆழ்கடலில் மணிக்கு 450 கி.மீ. தொட்டு 800 கி.மீ வரையிலான வேகத்தில் 0.6 மீற்றர் தொட்டு 2 மீற்றர் வரையிலான உயரத்தில் விரைந்து செல்லும். ஆழம் குறைந்த கடற்கரையோரத்தை அடைந்ததும் சுனாமியின் வேகம் மணிக்கு 50 தொட்டு 100 கி.மீ. ஆகக் குறைந்து, அதே வேளை அதன் உயரம் 30 மீற்றர் வரை உயரும். யப்பானில் 1917இல் ரியூகியூ தீவுகளை 85 மீற்றர்கள் உயரமான சுனாமி அலைகள் தாக்கியுள்ளன.

சுனாமி பேரலை ஏற்படுவதற்கான அருங்குறிகள்:

1. கடல் வற்றல்: இருந்தாற்போல் கடல் நீர் பின்வாங்கி வற்றியதையும் இவ்வளவு காலமும் நீரோடையால் தன்னை மூடியிருந்த கடல்தாய் தன் ஆடையை நெகிழ்த்தித் தன் உள்வனப்பைக் காட்டியது போன்று, கடல்தரை வெளித்தெரிந்ததைப் பலரும் கண்டனர்.
2. பேரிரைச்சல்: சுனாமிப் பேரலையின் கடலோரத்தாக்குதலுக்கான தோற்றம் கரையோரத்தை அடைவதற்கு ஒரு சில நிமிடத்துளிகள் போதுமானதாக இருந்தாலும் அது தன் வருகையை காதுகள் செவிடும்படியான பேரிரைச்சல் மூலம் வெளிப்படுத்திது
3. கடும் கபிலநிறப் பேரலை: எழும்பிய அலையின் நிறமானது கடும் கபிலமாகச் சிலவிடத்தும், கன்னங்கரு நிறமாகச் சிலவிடத்தும் காணப்படுகின்றது.

ஏன் இந்த அழிவு?

அப்பாவி மக்களையெல்லாம் காவுகொண்ட இந்த அரக்கனாகிய சுனாமி பேரலை ஏன் வந்தது? இதை ஏன், கடவுள் என்று ஒருவர் இருந்தால் அதை அனுமதித்தார்? கடவுள் அன்பு செய்கின்றவர் என்றெல்லா எங்களுடைய முதாதையர் முதல், இன்றுவரை நம்பி வருகின்றோம். ஆனால் அவர் இன்று எங்களை தண்டித்துவிட்டாரே, என்றெல்லாம் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் பரிதவித்து, கேள்விகள் தொடுத்தும் விடையற்றவர்களாக காணப்படுகின்றார்கள். இவர்களின் கேள்விகளுக்கு இறையியலாளர்கள் பதிலளிக்கின்ற போது கடவுள் அன்பே உருவானவர். அவர் தன்னுடைய மக்களைத் தண்டிக்கின்றவர் அல்லர். மாறாக அவர் தன்பங்களை அனுமதிக்கின்றார். அந்த துன்பங்களில் இருந்து பெரிய பெரிய நன்மைத் தனங்களை உண்டு பண்ணுகின்றார் என்று பதிலளிக்கின்றார்கள்.

ஏன் இந்த அழிவு? என்று மெய்யியலாளர்களின் கண்ணோட்டத்தை சற்று அலசி ஆராய்ந்து நோக்குகின்றபோது; மெய்யியலாளர்கள் கடவுள் பற்றிய இந்த விவாதத்திலே இறங்க மாட்டார்கள். காரணம் கடவுள் என்ற ஒருவர் இருக்கின்றார் என்பதை நிரூபிக்க அவர்கள் காரணங்களுக்குள் அவரை அடக்கிவிடத் துடிக்கின்றவர்கள். நம்பிக்கை, விசுவாசம் போன்ற எடுகோள்களிலே இவர்கள் தங்கியிருப்பதில்லை. எந்தவொரு பொருளும் காரணங்களுக்குள் அடக்கப்பட வேண்டும். அப்படி முடியாவிட்டால் அதில் உண்மை இல்லை என்ற கொள்கையை உடையவர்கள் இவர்கள். இந்த விதத்திலே இவர்கள் 'ஏன் இந்த சுனாமிப் பேரலை' என்ற வினாவினை காரண காரியங்களுக்குள் உட்படுத்தி ஆழ்ந்து சிந்திக்கின்ற போது, இந்த சுனாமி பேரலை வருவதற்கான மூல காரண கர்த்தாவாக இருப்பது மனிதன்தான் என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். மனிதன் எப்பொழுது இயற்கையோடு இயைந்து வாழ மறந்தானோ, தன்னுடைய அறிவியல் தொழில் நுட்பங்களைக் கொண்டு எதையும் சாதித்து விட முடியும் என்று இயற்கையோடு போட்டிபோடத் தொடங்கினானோ, இயற்கையை தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவராமல் தனக்கு உறக்கமே இல்லை என்று கங்கணம் கட்டத்தொடங்கினானோ அப்பொழுதே இவ்வாறான பாரிய அழிவுகளை ஏற்படுத்தி பல்லாயிரக்கணக்கான அப்பாவி உயிர்களை அழித்துவிட வாய்ப்புத் தேடிவிட்டான். இயற்கை என்பது ஒரு பெண் மாதிரி அதை தள்ளி நின்று ரசிக்க வேண்டும். அதனோடு போட்டிபோட நினைத்தால் இவ்வாறான அபரீத விளைவுகள்தான் ஏற்படும். இவ்வாறாக அவர்கள் இந்த சுனாமிப் பேரலை அழிவு ஏன் என்று காரணங்களை தேடுகின்றபோது; இவ்வாறான அழிவுகளை ஊக்குவிக்கின்ற காரணிகள்;

1. புலியின் மேற்பரப்பு வெப்பநிலைஅதிக்கரிப்பு

சுற்றுச்சூழல் அறிஞர்களின் கருத்துப்படி நாளாந்தம் புலியின் வெப்பநிலை அதிகரித்துக்கொண்டே வருகின்றது. இன்னும் 50 வருடத்தில் பூமியின் வெப்பநிலை 4 முதல் 15 டிகிரி வரை உயரலாம்

என அஞ்சுகின்றனர். இவ்வாறு வெப்பநிலை உயருமானால் உலகில் உள்ள பனிக்கட்டிகள் உருகி கடலில் வந்து சேரும். 2050ம் ஆண்டிற்குள் 1.5 மீற்றர் கடல் மட்டம் உயரலாம். உலக சனத்தொகையில் பாதிக்குமேல் கடற்கரையை ஒட்டி வாழ்கின்றார்கள். இவர்களின் நிலை என்னவாகும்? ஜப்பானிய விஞ்ஞானிகளின் கருத்துப்படி இன்னும் பல சிறிய தீவுகள் இவ்வாறான கடல்மட்ட உயர்வினால் நீரிற்குள் மூழ்கிவிடக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் அதிகம் இருக்கின்றன.

2. அணுகுண்டு கிரசாயனப் பரிசோதனைகள்

பல அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகள் தங்களுடைய இராணுவப் பலத்தையும், தங்கள் சுய போக்கையும் கருத்தில் கொண்டு பல்வேறான அணுகுண்டு பரிசோதனைகளை மேற்கொண்டு வருகின்றார்கள். அவற்றை ஆழம் மிக்க ஆழிப்பிரதேசங்களில் பரிசோதித்துப் பார்ப்பதனால் அப்பிரதேசங்களில் காணப்படுகின்ற நிலப்பிரதேசங்களிலும் வெடிப்புக்கள் பரப்படியாக இடம்பெறத் தொடங்குகின்றன. அடுத்ததாக பாரிய அலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு நீரின் உயர்ச்சியும் அதிகரிக்கின்றது.

3. கழிவுகளை தொழிற்சாலைகளில் கிருந்து அகற்றுதல்

பாரிய தொழிற்சாலைகளில் இருந்து கழிவுகளை கடலுக்கடியில் வடிகால் அமைத்து செலுத்திவிடப்படுகின்றது. இதனால் அதிகமான கழிவுகள் கடலுக்கடியில் செலுத்தப்படுவதால் கடல்நீரோட்டத்திலே கடலுக்கடியில் பாரிய அழுக்கம் ஏற்படுகின்றது. இந்த அழுக்கமானது நாளைவிலே பாரிய வெடிப்பினை ஏற்படுத்தி நீர் மட்டத்தினை உயர்த்துகின்றது.

இவ்வாறாக மனிதனே இயற்கையை சீண்டிப்பாக்க முனைந்து இயற்கையோடு போட்டிபோட்டு தலையை மோதி உடைத்துக்கொள்வதை விட இயற்கையோடு ஒத்துவாழப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். அல்லாவிடில் இன்னும் பாரிய விளைவுகள் ஏற்பட ஏதுவாக இருக்கும்.

மனிதன் ஆளுமை பொருந்தியவன், மாண்பு மிக்கவன், சிந்தனைத்திறன் பொருந்தியவன், முன்கூட்டியே சிந்தித்து செயற்படுகின்றவன் என்றெல்லாம் போற்றப்படுகின்ற மனிதன் இயற்கையானது சில தருணங்களில், சுயமாக ஏற்படுத்திக்கொள்ளுகின்ற கோளாறுகளை ஓரளவாவது சரிசெய்துகொள்ள தகுந்த, பாரிய எதிரான பக்க அசாதாரண விழைவுகளை உண்டு பண்ணாத முறைகளை கையாள பழகிக் கொள்வதும் சிறந்ததாகும். (உ+ம்) இந்தியாவின் ஆந்திரப்பிரதேச மாநிலமானது பெருமளவு பாதிக்கப்படவில்லை. காரணம் கடற்கரையின் ஓரங்களிலே தடுப்புக் கற்கள் பெருமளவு பரப்பப்பட்டு கடலரிப்பை தடுக்க முன்கூட்டியே வழிவகை செய்யப்பட்டதே, சுனாமிப் பேரலையின் குறைவான பாதிப்பிற்குக் காரணம் என்கின்றார்கள். அதேபோன்று வியட்நாமிலும் பாதிப்பு குறைவாகக் காணப்பட்டமைக்கு இதனையே காரணமாகக் கொள்ளலாம்.

பின்நவீனத்துவம் எனும் சிந்தனையாக்கத்தின் முக்கிய விற்பன்னர்கள்

- யோ. போல் றொகான்

பின் நவீனத்துவம் எனும் சிந்தனையாக்கம் மெய்யியலில் மிகவும் பிந்தியது. சமகாலத்தையது. நேற்றையது என்பதை விட இன்றையது என்பதே பொருத்தமானது. தற்போதைய அனைத்து கலை, இலக்கிய, மெய்யியல் விசாரணைகளில் எல்லாம் ஊடுருவி வியாபித்து நிற்பது.

அப்படியானால் இதன் தோற்றுவாய் எங்கே? யாருடன் இது ஆரம்பிக்கின்றது? என்ற கேள்விகள் எழலாம்.

பின்நவீனத்துவம், நவீனத்துவத்துடனேயே ஆரம்பித்து விட்டது என்று வாதிடுவோருமுள்ளர். அப்படியானால் நவீனத்துவத்தின் தந்தையென அழைக்கப்படும் டெக்கார்ட் ஒரு பின்நவீனத்துவவாதியா? ஆம் என்றால் நவீனத்துவ வாதிகள் எல்லாருமே பின்நவீனத்துவ வாதிகளாகவும் குறிக்கப்பட வேண்டுமல்லவா?

மேற்குறிப்பிட்ட பிரச்சனைகளிலிருந்து தப்புதற்காக, பொதுவாக இம்மானுவேல் கான்ட்டை ஒரு மைல் கல்லாக வைத்து, அவரையே பின் நவீனத்துவத்தில் மூலைக்கல்லாகவும் வருணிப்பர். அவருக்கு முன்னிருந்த சில மெய்யியலாளர்களிடம், விசேடமாக ஜோர்ஜ் பேர்க்கிளி (1685-1753) போன்றோரிடம் பின்நவீனத்துவக் கொள்கைகளின் சாயல் - குறிப்பாக அறிதலைப் பற்றி - இருந்தது என்பதை மறுக்க முடியாது. எனவே பின் நவீனத்துவத்தின் முக்கிய விற்பன்னர்களை சுருக்கமாக பட்டியல் இடும் முன், அவர்களை இரு வேறு தொகுதிகளாக்கி பட்டியலிட விரும்புகின்றேன்.

தொகுதி I: அடியெடுத்து வைத்தோர்

தொகுதி II: பாதை பிடித்து நடந்தோர்

I. அடியெடுத்து வைத்தோர்

1. இம்மானுவேல் கான்ட் (1724 - 1804)

பின்நவீனத்துவச் சிந்தனையாக்கத்திற்கு அடியெடுத்து வைத்தவராக இம்மானுவேல் கான்ட் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறார். பின்நவீனத்துவப் பொறியைத் தட்டி உருவாக்கிய இவரை பின்நவீனத்துவத்தின் உரைகல் என்று கூறுவதில் மிகையில்கலை. எனவே தான் பின்நவீனத்துவம் பற்றிய இச்சிறப்பிதழில், இவ்விதழின் மெய்யியலாளர் பகுதியை இவர் அலங்கரிக்கின்றார். இவரது இறப்பின் 200 ஆண்டுகளும் கடந்த ஆண்டு கடந்தமையையும்

நாம் நினைவு கூருகிறோம். இவரது மெய்யியல் பற்றிய அடிப்படையான விளக்கம் அங்கே தரப்பட்டுள்ளது. (பார்க்க.பக்.82) இவர் எப்படி பின் நவீனத்துவத்திற்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தார் என்பதை மட்டும் இங்கே பார்ப்போம்.

இவர் தனது மெய்யியலில் சிந்தனை வாதத்திற்கும் (கருத்து) அனுபூதவாதத்திற்கும் (சட்பொருள்) சமரசம் செய்து வைக்க முயன்றார். இதன் பயனாக ஒருவகை அறியொணாக் கொள்கையை முன்வைத்தார். இது சந்தேகவாதம். அதாவது மனித அறிதலில் அறிவு சாத்தியம் என்பதற்கும், அறிவு சாத்தியமில்லை என்பதற்குமான நடுநிலையொன்றை அவர் முன் வைத்தார். அதாவது நாம் அறிந்த பொருள் வேறு. ஆனால் தன்னிலேயே தானேயாகிய பொருள் வேறு என்பதே இவர் சமரசத்தின் சாரம். ஆகவே பின்நவீனத்துவ வாதிகளின் அறிதலியல் கொள்கைக்கு காண்ட் நல்லதொரு வழிகாட்டிவிட்டார். பின்நவீனத்துவ வாதிகள் தப்பியோடும் அல்லது வெட்டியோடுகின்ற நழுவுல் போக்கை எங்கேயிருந்து பெற்றார்கள் என்று தெரிகிறதல்லவா?

2. பிரடரிக் நீட்சே (1810 - 1900)

இவர் ஒரு ஜேர்மனிய மெய்யியலாளர். பின்நவீனத்துவ வாதிகளின் மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குரிய மெய்யியலாளர் என்று இவரைக் கூறலாம். இவரது பல கருத்துக்கள் பின்நவீனத்துவத்தின் சுலோகங்களாக பின்னர் மாற்றப்பட்டன.

1. அ-தர்க்கவியல்

இவர் தர்க்கவியலை எதிர்த்து அ-தர்க்கவியலை அறிமுகம் செய்தார். பின்நவீனத்துவ வாதிகளும் தர்க்கத்திற்கு எதிரானவர்கள். பகுத்தறிவு பயங்கரம் என்றும், தர்க்கம் வன்முறையென்றும் நிராகரிப்பவர்கள்.

2. சமத்துவ நிராகரிப்பு

சில மனிதர்கள் அத்த மனிதர்களாய் மாற முடியும் என்பதால் பிரடரிக் நீட்சே மனித சமுதாயத்தில் சமத்துவத்தை நிராகரித்தார். பின்நவீனத்துவ வாதிகளுக்கும் மானிட சமத்துவம் என்ற விழுமியத்தில் அறவே நம்பிக்கையில்லை. மையம் என்ற ஒன்றிருந்தால், விளிம்பு என்றதும் இருக்க வேண்டும். ஆனால் பின் நவீனத்துவ வாதிகளுக்கு விளிம்பும் மையமாகலாம். மையமும் விளிம்பாகலாம். ஆகவே அவர்கள் சமத்துவம் பற்றிப் பேசுவதில்லை.

3. அத்த மனிதன்

மதக்கருத்துக்களையும் பொதுவுடமைக் கொள்கைகளையும் நிராகரித்த நீட்சே முன்வைத்த கதாபாத்திரம்தான் இந்த அத்த மனிதன். இவரைப் பின்பற்றி பின்நவீனத்துவ வாதிகளும் அத்தஉண்மை, அத்த அதிகாரம், அதி-அத்த மனிதன் ஆகிய கொள்கைகளை இப்போது முன்வைக்கின்றார்கள். பின்நவீனத்துவ பின்புலத்திலிருந்து உருவான சினிமாக்களில் இவ்வுண்மைகள் தெளிவாகத் தெரியும். உதாரணமாக Terminator I, II, II, Silence of the Lambs, Matrix, Neuromancer இவைகள் எல்லாம் பின்நவீனத்துவத்தின் கருத்தமைவிலமைந்த திரைப் படங்கள். இப்படங்களின் கதாநாயகர்கள் அதி-அத்த மனிதர்கள் அல்லது மனிதரேயல்லாத மனிதர்கள்; அத்த சக்தியும் அதிகாரமும் படைத்தவர்கள். தமிழில் அண்மையில் வெளிவந்த 'அந்நியன்' திரைப்படமும் இத்தகைய பின்நவீனத்துவக் கருத்தமைவிலமைந்த திரைப்படம் என்பதை அதன் கதாநாயகன் நிரூபிக்கிறார்.

4. கடவுளின் இறப்பு

மனித குல முன்னேற்றத்தையும் அத்த மனிதனின் எழுக்கையையும் இலகுவடுத்த நீட்சே எடுத்த குறுக்கவழிதான் கடவுளின் சாவடிப்பு. கடவுளின் இறப்போடு மனிதருக்குள்ள தடைகள் அனைத்தும் அகன்றுவிட்டதென்று நீட்சே நம்பினார். பின்நவீனத்துவ வாதிகளுக்கு இது மிகவும் வாய்ப்பான அறிவிப்பாக அமைந்துவிட்டது. அத்திவாரமே தகர்க்கப்பட்டபின், கூரை ஓட்டைப் பற்றி என்ன கவலை? எனவே பின்நவீனத்துவ வாதிகளின் அனைத்து நிராகரிப்புகளுக்கும் கடவுளின் இறப்பின் அறிவிப்பு, அதாவது கடவுளின் நிராகரிப்பு பச்சைக்கொடி காட்டியது எனலாம்.

நீட்சே பின்நவீனத்துவ வாதிகளின் சற்குருபோல இருந்து கடவுளைச் சாவடித்தார். அதனால் என்ன? பிரச்சினை இல்லை. நீட்சே சாவடித்த கடவுளைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட ஒன்றுமில்லை. பின்நவீனத்துவ வாதிகள் செய்த கொலைகள் எத்தனை? பகுத்தறிவைச் சாவடித்தார்கள். வரை விலக்கணங்களே இல்லை என்றார்கள். அதனால் தான் பின்நவீனத்துவத்திற்கே வரைவிலக்கணமே இல்லையோ?! தர்க்கத்தை, தர்க்கமுறைகளைச் சாவடித்தார்கள். மொழியை அபத்தம் என்றார்கள். மொழியின் அர்த்தத்தைச் சாவடித்தார்கள். பாலியலின் பொறுப்புணர்வை சாவடித்தார்கள். யதார்த்த சிந்தனைகளை உயிரோடு புதைத்தார்கள். ஆசிரியனை சாவடித்தார்கள். சமூக நோக்குகளைச் சாவடித்தார்கள். மெய்யியல் இதுவரை கட்டிக் காத்தவைகள் எதையும் உயிரோடு விடமாட்டார்கள் போலத் தோன்றுகிறது.

5. சூனிய வாதம் அல்லது வெறுமை வாதம்

கடவுள் இறந்து விட்டார். மனித விழுமியங்கள் அனைத்தும் தூக்கியெறியப்பட்டு விட்டன. அதீத மனிதன் உருவாகி ஏனையவர்களை நசுக்கப் போகிறான். இனி உலகில் எஞ்சியிருப்பது என்ன? வெறுமை. எங்கும் சூனியம். கடவுள் இருந்து இறந்துவிட்ட பரலோகத்தைப் பார்த்து மனிதன் இனிமேல் இவ்வாறு செபிக்கக் கடவான். “பரலோகத்தில் இருக்கிற எங்கள் வெறுமையே, உனது இராட்சியம் பூமியிலும் வருவதாக”

‘பின்கைத்தொழில்’ (post-industrial) உலகில் மனிதர்கள் அரை இயந்திரங்களாக மாறிவிட்ட நிலையில் நீட்சே கண்ட ஐரோப்பியநிலை வெறும் சூனியமே. அவரது பார்வையில் தப்பே இல்லை. அவர் முன்னறிவித்ததைப் போல உலகப்போர்களின் பின்பு ‘பின்பேரழிவு’ (post-holocaust) நிலையில் உலகில் குடிக்கொண்டதும் வெறுமைதான். இதனைப் பின் நவீனத்துவ வாதிகள் சரியாகப் புரிந்துகொண்டார்கள். உலகப்பெரும் போர்களின் பின்பும், ‘பின்பேரழிவு’ நிலையிலும், ஐக்கிய அமெரிக்கா, சோவியத் ரஷ்யா எனக் கூட்டணி அமைத்து நின்ற வல்லரசுகளையும் அவர்களின் பனிப்போர் நிலையையும், நிஐப்போர் அச்சுறுத்தலையும் கண்ட பின்நவீனத்துவ சிந்தனையாளர்கள், நீட்சே என்னும் தீர்க்கன் அறிவித்த வெறுமை வாதத்தைப்புகழ்ப்பித்து தமதாக்கிக் கொண்டனர்.

இவ்வாறு நீட்சே எனும் சற்குருவிடமிருந்து பின்நவீனத்துவவாதிகள் கவீகரித்துக் கொண்டவைகள் ஏராளம் எனலாம். நீட்சே எழுதிய ‘இதோ மனிதன்’ (Ecce Homo), ‘இப்படிப் பேசினான் ஐராதுஷ்டிரன்’ (Thus Spake Zarathustra) ‘மகிழ்ச்சி நிரம்பிய விஞ்ஞானம்’ (The Gay Science), “சாதனைக்கான சக்தி” (The Will - to - Power) போன்ற நூல்கள் அவரது சிந்தனையின் ஆழத்தையும், தீர்க்கதரிசனத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அவர் தன்னை ஒரு வெடிகுண்டு என்று வர்ணித்தார் (I am a dynamite). இது சரியே. அவரது சிந்தனைகள் இன்றும் பின்நவீனத்துவம் என்னும் பெயரில் வெடித்துக் கிளம்பிக் கொண்டிருக்கின்றன.

II. பாதை பிடித்து நடந்தோர்

இம்மானுவேல் கான்ட், பிரிடரிக் நீட்சே போன்றோரின் சிந்தனைப் பரப்பிலிருந்து தெறித்த பின்நவீனத்துவக் கருத்துக்களைப்பற்றி, அவற்றை விருத்திசெய்தோர் அல்லது செய்து

கொண்டு வருவோர் பலர். அவர்களில் முக்கியமானவர்களை மட்டும் ஆரம்பந் தொட்டு இன்றுவரை சுருக்கமாகப் பார்ப்போம். இவர்களுள் சிலரைப்பற்றி தெளிவாக இவ்விதழில் “பின் நவீனத்துவம்: நவீனத்துவத்தின் கட்டவிழ்ப்பு” என்னும் கட்டுரையில் படிக்கலாம். (பார்க்க. பக்.09)

1. ஜாக் டெரிடா – Jacques Derrida (1930 – 2001)

இவர் ஒரு பிரெஞ்சு மெய்யியலாளர். பின்அமைப்பியல் வாதியாக ஆரம்பத்தில் தன்னை இனங்காட்டிக் கொண்டார். 1930ல் அல்ஜீரியாவில் யூதப் பெற்றோருக்குப் பிறந்த இவர் தனது 22வது வயதில் பாரீசுக்குச் சென்று குடியேறினார். ஆரம்பத்தில் இடதுசாரியாத் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர் பின் அதிலிருந்து விடுபட்டார். ஓர் ஆசிரியராக, இதழாசிரியராக, எழுத்தாளராக, பேச்சாளராக, அரசியல்வாதியாக பன்முகங்களைக் காட்டியவர். இம்மானுவேல் லெவினாசினுடைய சகா. பின்நவீனத்துவத்தில் அதிகம் பயன்படுத்தப்படும் ‘தடம்’ (trace), ‘இருத்தல்’ (presence), வித்தியாசம் (difference), நிர்-நிர்மாணம் அல்லது மீள்-நிர்மாணம் (de-construction) போன்ற தனித்தன்மை வாய்ந்த கலைச்சொற்களை உருவாக்கிப் பயன்பாட்டில் விட்டிருக்கிறார். “கட்டவிழ்ப்பு வாசிப்பு அல்லது வாசிப்பின் கட்டவிழ்ப்பு” எனும் புதிய வாசிப்பு முறையை அறிமுகம் செய்து, அனைத்துப்பிரதிகளையும் மறுவாசிப்புச் செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். 1989ல் பெர்லின் கவரின் விழுகையோடு, கிழக்கு ஐரோப்பாவில் பொதுவுடமை அரசுகள் வீழ்ச்சியடைந்ததைக் கொண்டாடினர். அல்ஜீரியாவில் இருந்து பிரான்சுக்குப் புலம்பெயர்ந்த மக்களின் உரிமைக்காகப் போராடினார். பல பின்நவீனத்துவ நூல்களை எழுதினார். அவற்றில் ‘பேச்சும் தோற்றப்படும்’ (Speech and Phenomenon), ‘இலக்கணவியல் பற்றி’ (Of Grammatology), ‘எழுத்தும் வித்தியாசமும்’ (Writing and Difference) என்பவை முக்கியமானவை. இவர் 2001ல் மறைந்தார்.

2. மிஷெல் ஃபுக்கோ - Michel Foucault (1926 – 1984)

இவர் ஒரு பிரெஞ்சு மெய்யியலாளர். 1926ல் பிரான்சில் பிறந்தார். ஒரு மருத்துவரின் மகன். இவருக்கோ மெய்யியலில் ஆர்வம் தோன்றியது. மெய்யியல், உளவியல் துறைகளில் பல பட்டங்களைப் பெற்றார். ஆரம்பத்தில் பொதுவுடமைக் கொள்கைகளால் கவரப்பட்டார். பின்னர் அதன் எதிரியாக மாறினார்.

1964ல் இவர் எழுதிய “நாகரீகமும் பைத்தியமும்: பகுத்தறிவின் காலத்தில் பித்துப்பிடித்தலின் வரலாறு” (Madness and Civilisation: A History of Insanity in the Age of Reason) இவருக்குப் பெரும்புகழையும், பெயரையும் தேடித் தந்தது. அமைப்பியல் வாதங்களுடன் தன்னை ஈடுபடுத்தி, அறிவு - அதிகாரம் பற்றி ஆழமாக ஆராய்ந்து அதிகாரத்தின் நுண்அரசியல் பற்றிய தனது கருத்தை வெளியிட்டார். அதிகாரமானது எப்படி மானுட வாழ்வின் எல்லா இடங்களையும் ஊடுருவியுள்ளது என்றதை எடுத்துக் காட்டினார். சிறை, மருத்துவமனை, கல்விக்கூடங்கள், சமயலறை, படுக்கையறை எங்கும் எப்படி அதிகாரம் பரவியுள்ளது என்பதில் இருந்து நுண்அரசியல் பற்றிய கொள்கைகளை முன்வைத்தார். 1984ல் ‘பாலியலின் வரலாறு’ (History of Sexuality) என்ற நூலை வெளியிட்டார். அதே வருடமே, தனது 58வது வயதில் மறைந்தார்.

3. ரோலண்ட் பார்த் (Roland Barthes)

பிரெஞ்சு சிந்தனையாளர். இலக்கிய விமர்சகர். அமைப்பியல் வாதங்களுடன் தொடர்புபடுத்தி அறியப்பட்டவர். மொழி ஆய்வின் மேல் தீராத ஆர்வங்கொண்டவர். ‘பூஜ்யபாகைக்கோண எழுத்து’ (Writing Degree Zero) எனும் நூல் 1953ல் வெளிவந்தது. இது இவரது ஆய்வின் ஆழத்தை நன்கு புலப்படுத்தும்.

நட்சே கடவுளின் மரணத்தை அறிவித்தது போல, இவர் ஆசிரியரின் மரணத்தை அறிவித்தவர். 1962ல் வெளிவந்த இவரது ‘ஆசிரியரின் மரணம்’ (The death of an Author) என்ற நூல் பலத்த சர்ச்சைகளைக் கிளப்பியது. ஆசிரியனைச் சாவடிப்பதால்தான், மாணவன் பிறப்படைகிறான் என்ற கோட்பாட்டை தெளிவாக்கினார். இவர் தனது 65வது வயதில், 1980ம் ஆண்டு சாலை விபத்தொன்றில் காலமானார்.

4. ஜக் லக்கான் (Jacques Lacan)

பிரெஞ்சு சிந்தனையாளர். ஆரம்பத்தில் மெய்யியலையும், பின்னர் மருத்துவத்தையும் பயின்றார். இவர் மருத்துவத்தில் தமது துறையாக உளவியல்மருத்துவத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஆரம்பத்தில் சிக்மன்ட் பிராய்டின் மரபார்ந்த உளவியலை தமதாக்கிக் கொண்டு பிராய்டின்

உள்பகுப்பாய்வையே கடைப்பிடித்தார். ஆனால் சிறிது காலத்தில் மரபார்ந்த உளவியலை தனது புதிய கோட்பாடுகள் மூலம் கடந்து சென்றார். ∴ பிராய்ட்சத்தை விட்டு தனது புதிய கோட்பாட்டுப் பள்ளியை நிறுவினார். இது 'லக்கானியன் கோட்பாடு' எனப்பட்டது.

தமது மொழியியல் ஆராய்ச்சியை உளவியலுக்குள் புகுத்தினார். டெக்கார்ட் கூறிய "மனிதன் சிந்திக்கிறான். ஆகவே இருக்கிறான்" என்றதை மாற்றி "மனிதன் பேசுகிறான். ஏனெனில் அந்தப் பேச்சினால் அவன் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறான்" என்று கூறினார். மொழியை மனிதனின் கண்ணாடி என்றழைத்து கண்ணாடிக் கோட்பாட்டை முன்வைத்தார். 1940களில் பிரான்சிலிருந்து படுயதார்த்தவாதிகளுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தினார். 'படு யதார்த்தம்' (sur-realism) என்பது கனவு - நனவு ஆகியவற்றின் கலப்பு இயலாகும். ஒருவரின் உள்மன ஆழங்களை ஒப்பனையற்ற, அசலான உணர்வுகளை, பகுத்தறிவை மீறிய நிலையில் இருந்து அலசுதல் ஆகும். இந்த படுயதார்த்தத்தையும், ∴ பிராய்டின் உள்பகுப்பாய்வையும் இணைத்து உருவானதே 'லக்கானியன் கோட்பாடு' ஆகும். எனவே உளவியலையும், மருத்துவத்தையும், மொழியியலையும் இணைத்த ஒரு சிந்தனையாளராக லக்கான் காணப்படுகிறார். 1981ல் மறைந்தார்.

5. ஜீன் பொத்திரிலாட் (Jean Baudrillard) (1929)

பிரெஞ்சு சிந்தனையாளர். இன்னும் வாழ்பவர். 1929இல் பிறந்து, பாரிசில் கல்வி கற்றார். ரோலண்ட் பார்த்தின் நண்பர். சமூகவியலாளர், விமர்சகர், மெய்யியலாளர் என பல்துறை விற்பன்னராக இருந்தார். அனைத்துத்துறைகளிலும் பின் நவீனத்துவக் கருத்துக்களை ஊசலாட விடுபவர். போல் சார்த்தர், டொஸ்தோவஸ்க்கி, ∴ பிரடிக் நீட்சே, ∴ பிராய்ட் ஆகியோரால் கவரப்பட்டார். இவர்கள் அனைவரினதும் சிந்தனைப் பாதிப்பு இவரில் உண்டு.

பின்நவீனத்துவத்தில் அதிகம் பேசப்படும் கொள்கை களான 'அதீத உண்மை' (hyper reality), 'நகல்களின் பெருக்கம் (simulation) ஆகியன இவரால் முன்வைக்கப்பட்டவையே. இப் பின்நவீனயுகத்தில் நம்மைச் சூழ நடக்கிற அனைத்து விடயங்களையும் மூன்று தொகுதிகளுக்குள் அடக்கி விடலாம் என்று பொத்திரிலாட் கூறினார்.

- அரசியல்
- அழகியல்
- பாலியல்

எமது நாளாந்த அனைத்து அனுபவங்களும் இவைகளில் ஒன்றாகவோ அல்லது இவற்றின் ஒன்றிணைப்பாக மட்டுமே இருக்கும் என்று கூறினார்.

பொது மக்களைப் பற்றிக் கூறுகையில், “அவர்கள் நாளாந்தம் பல தெரிவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். அரசியல் ஆதரவு, சந்தையாக்கல், நுகர்வின் தெரிவு, புள்ளிவிபரங்கள் போன்றன பொதுமக்களின் வாழ்வை சூன்யமாக்கி விட்டன”. இவரைப் பொறுத்த மட்டில் இன்று எஞ்சியிருப்பது வெறுமை மட்டுந்தான். வெகு ஜெனங்கள் இந்த வெறுமை வழங்கக்கூடிய வெற்று சொற்சிலம்பங்களின் சித்து விளையாட்டில் அகப்பட்டு தம் வாழ்வை வீண்விரையம் செய்கிறார்கள்.

1996ல் இவர் எழுதிய “முழுமையான குற்றம்” (The Perfect Crime) எனும் நூலில் இவர் ஒரு துப்பறிவாளராக வந்து நடந்த ஒரு கொலையைப் பற்றித் தப்புத்துலக்குகிறார். கொலை செய்யப்பட்டவர் யார் தெரியுமா? “உண்மை நிலவரம்”. [அதன் வேறு பெயர்: ‘யதார்த்தம்’ (reality)]

6. ஜீன் பிரான்சுவா லியோரார்ட் (Jean – Francois Lyotard) (1924 – 1998)

இவரும் ஓர் பரெஞ்சு சிந்தனையாளர். 1924ல் பிரான்சில் பிறந்தார். மெய்யியலில் ஆர்வங்கொண்டு, அதைக் கற்றுத்தேறி மெய்யியல் ஆசிரியரானார். பொதுவுடமை வாதியாக ஆரம்ப வாழ்வில் இருந்த இவர் பின்னர் அதைக் கைவிட்டார். பொதுவுடமைக்கெதிரான பின்நவீனத்துவக் கருத்துக்களை வெளியிட்டார்.

இவரது பிரதான சிந்தனை பெருங்கதையாடல்கள் பற்றியது. Grand or Meta Narratives என்ற இப் பின்நவீனத்துவக் கருத்து தமிழில் ஏற்கனெவே வழக்கிலுள்ள பெரும் காப்பியங்கள் போன்றது. இதை உயர் பனுவல் என்றும் தமிழில் மொழி பெயர்ப்பர். தற்கால நவீன சமூகங்கள் எல்லாமே பெருங்கதையாடல்கள் மூலம் முறைமைப்படுத்தப்பட்டவையே என்பது லியோரார்ட்டின் கருத்தாகும். ஹோமரின் இதிகாசங்கள் எவ்வாறு கிரேக்க நாகரிகத்தை வளர்த்தனவோ, இந்து சமூகத்தை எவ்வாறு இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற புராணங்கள் நெறிப்படுத்துகின்றனவோ, அதேபோல ஒவ்வொரு சமூகமும் இவை போன்ற பெருங்கதையாடல்களாலேயே உருப்பெற்றன.

பல நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் நவீனத்துவம், பின் நவீனத்துவம், கலை, இலக்கியம், திரைப்படம் போன்ற துறைகளில் எழுதியுள்ளார். இவர் எழுதிய (பின் நவீன நிலை: அறிவின் மீதான அறிக்கை) (The Post – Modern Condition: A Report on Knowledge) 1979ல் வெளிவந்தது. பின்நவீனத்துவ சிந்தனையை தெளிவாகச் சொல்ல ஆரம்பிக்கின்ற நூல் இதுதான் என்று பலரும் ஒப்புக்கொள்வர். இதை பின் நவீனத்துவத்தின் பாடநூல் என்றும் சிலர் புகழ்வர்.

பார்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு துறையான சர்வதேச மெய்யியல் கல்லூரியை நிறுவினார் இவரே. 1998ல் மறைந்தார்.

7. கில்ஸ் டெலியூஸ் (Gills Deleuze) (1925 – 1995)

பிலிக்ஸ் கட்டாறி
(Felix Guattari) (1921 – 1992)

இவர்களும் பிரெஞ்சு சிந்தனையாளர்கள். பின்நவீனத்துவ இரட்டையர்கள் என்றே இவர்கள் அழைக்கப்படுகின்றனர். டெலியூஸ் ஒரு மெய்யியல் ஆசிரியர். கட்டாறி ஒரு உளவியலாளர். இருவரும் பிராய்டின் உளவியல் பகுப்பாய்வில் ஆரம்பத்தில் ஈடுபட்டனர். நாளடைவில் இவர்கள் பிராய்டின் பள்ளியிலிருந்து விலகி புதிய சொல்லாடல்களை பயன்படுத்தி தமது பாணியில் உள்பகுப்பாய்வுப் பரிசோதனைகளைச் செய்தனர். மரபு வழி உள்பகுப்பாய்வின் சட்டகங்களை உடைத்து ஈடிபஸ் சிக்கலைப் புத்தாக்கம் செய்தனர். இதன் பயனாக இவர்கள் வெளியிட்ட நூல் 'ஈடிபஸ்க்கு எதிர்ப்பு' (Anti – Oedipus) என்பதாகும்.

இவர்கள் எப்போதும் தம்மை அனுபவவாதிகளாகவும், கருத்துகளின் நண்பர்களாகவும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டனர்.

“அல்லது” (or) ஒன்று ஒருபோதும் சிந்திக்கக் கூடாது. எப்போதும் ‘மேலும்’ (and) என்றே சிந்திக்கப்பழக வேண்டும். எந்தவிடயத்தையும் ‘சரி’ அல்லது ‘தவறு’ ஒன்று குறுக்கிடாது, அதை வளரவிட்டு, ஏற்கனவே உள்ள விடயங்களுடன் அதை ஒப்பிட்டு, புதிய பரிமாணங்களில் அதைச் சிந்திக்கப் பழக வேண்டும். அப்படிச்

செய்தால் பழையதும், புதியதும் ஒன்றல்ல; அதேவேளை வேறானவையுமல்ல என்று கண்டறிய முடியும். இந்த இரட்டையர்களின் சிந்தனைப்போக்கு அப்பட்டமாக பின்நவீனத்தனம் உள்ளதாக இருக்கிறதல்லவா.

கட்டாறி 1990ல் காலமானார். அவரது பிரிவால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட டெலியூஸ் 1995ல் தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

* * *

இரண்டாம் தொகுதியிலே நாம் சந்தித்த எல்லோரும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் என்பதை அவதானித்திருக்கலாம். பின்நவீனக் கருத்தோட்டத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் பங்களிப்பு அபரிமிதமானது. பிரெஞ்சுக்காரர்கள் அல்லாத வேறு பலரும் பின்நவீனத்துவ சிந்தனையாளர்களாக இருக்கிறார்கள். இஹாப் ஹாசன் (Ihab Hassan) ஓர் எகிப்தியர், .பிரெடெரிக் ஜேம்சன் (Fredric Jameson) ஓர் அமெரிக்கர், போல் டி மான் (Paul de Man) ஓர் அமெரிக்கர், யூலியா கிஸ்தேவா (Julia Christeva) ஒரு பஸ்கேரியா நாட்டவர். இவர் ஒரு பெண் பின் நவீனத்துவ சிந்தனையாளர். இப்படி பட்டியலை நாம் நீட்டிக்கொண்டே போகலாம். ஆனால் முக்கியத்துவம் கருதி ஒரு சிலரை மட்டுமே சற்று விரிவாக விளக்கினோம்.

*

- ❖ காந்த ஊசி எப்போதும் வடக்கு நோக்கி நிற்பது போல் மனச்சாட்சி எப்போதும் அறநெறியைக் காட்டும். - கில்லெட்.
- ❖ அறிவும், உண்மையும் நெருங்கிய உறவுடையன - பிளாட்டோ.
- ❖ தொலைநோக்கும் செய்திறனும் வெற்றிக்குப் படிகளாகும். - அரிஸ்டாட்டில்
- ❖ அவமதிக்கப்பட்டவன் சுகமாகத் தூங்குகிறான். சுகமாய் விழித்தெழுக்கிறான். சுகமாய் உலா வருகிறான். அவமதித்தவனே இவ்வலகில் அழிந்து போகிறான். - மனுநீதி
- ❖ அவனவனுக்கு உரியதை அவனவனுக்கு கிடைக்க உதவுவதே நீதி - அரிஸ்டாட்டில்.
- ❖ அனுபவத்திற்கு நிகரான ஆசிரியர் வேறு எவருமில்லை. - கார்லைல்

இம்மானுவேல் கான்ட் (1724 - 1804)

“பின்நவீனத்துவத்தின் உரைகல்”

- இறப்பின் நினைவுகளின் 200 ஆண்டுகள் -

- சா. பி. கிருபா

200 ஆண்டுகால மேற்கத்தேய மெய்யியல் வரலாற்றில் ஒப்புமை இல்லாத ஜெர்மனிய மெய்யியல்வாதி இம்மானுவேல் கான்ட். தன்னை புலனுணர்வுகடந்த இலட்சியவாதியாக அறிமுகப்படுத்திய இம்மானுவேல் கான்ட் தனது பங்களிப்பால் ஐரோப்பிய நவீனத்துவத்தையும், அறிவொளிகாலத்து அறிவுவாதத்தையும் செழுமைப்படுத்திய மெய்யியலாளன் எனக் கூறுவதில் எவ்வித மறுப்பும் இருக்காது.

இம்மானுவேல் கான்ட்டின் மெய்யியல்:

1. புற உலகைப்பற்றிய எமது அறிதலின் நிலைப்பாட்டுத் தளம்
2. புற உலகைப்பற்றிய எமது அறிதலின் நிலைப்பாட்டுத் தளம் பற்றிய புலனுணர்வுகடந்த (transcendental) ஆய்வு
3. புலனுணர்வுகடந்த அறிவு
4. புலனுணர்வுகடந்த முன்னறிவு (a priori)

“தூய பகுத்தறிவுபற்றிய விமர்சனப்பார்வை” (Critique of Pure Reason)

‘தூய பகுத்தறிவு பற்றிய விமர்சனப்பார்வை’ எனும் நூல் மெய்யியல் உலகில் அவரது பொன் எழுத்துகள் என விவரிக்கப்பட்டபோதிலும் வாசிப்புக்கு மிகக்கடினமான ஒன்றாகவே வர்ணிக்கப்படுகிறது. நியூட்டனின் விஞ்ஞானக் கருத்துக்களின் பின்னணியில் கான்ட் தூய பகுத்தறிவு குறித்த விமர்சனத்தை முன்வைத்தார். முன்பு எல்லா விஞ்ஞானங்களினதும் அரசியாக இருந்த அனுபூதவியலை (metaphysics) மீண்டும் பழைய இடத்திற்கு நிலைநிறுத்தலாமா எனத் தனது முதலாவது விமர்சனத்தில் கான்ட் முன்வைக்கிறார். மெய்யியலில் மிகவும் முக்கியமான வினாவும், முடிவில்லாததுமான விவாதம் முதலாவது விமர்சனப்பார்வையின் முக்கிய கருத்தாவதுடன் வெளிப்படையாகத் தீர்வு காணமுடியாததுமாகின்றது. இங்குகூட மெய்யியல்வாதிகள் அறிதல்கூட பொருளோடு ஒத்திருக்க வேண்டும் என்றே எண்ணினார்கள்.

இந்நூல் இருபெரும் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் முதலாவது பகுதி மேலும் இரு பகுதிகளாகக்கப்பட்டுள்ளது:

1. புலனுணர்வுகடந்த அடிப்படைப் பொருட்கள்

புலன்வுணர்வுகடந்த அழகியல்

புலன்வுணர்வுகடந்த அளவையியல்

2. புலனுணர்வுகடந்த முறை

இவ் அனுமானத்தில் பொருளைப்பற்றிய எமது அறிதலை விரிவாக்கம் செய்யும் முயற்சி தோல்வியில் முடிவுற்றது. எனவே அவர் வேறுபல அணுகுமுறைகளை பரிசீலித்தார். “பொருள் எமது அறிதலை ஒத்திருக்கவேண்டும் எனக்கருதினால் அனுபூதவியலில் அதிகம் வெற்றியைத்தராது என்பதை பல வழிகளில் பரிசீலிக்கவேண்டும்.” மனித அறிதல் செயற்பாட்டில் புலனுணர்வு (sensibility), விளக்கப்பாடு (understanding) என்ற இரு கருவிகள் உள்ளதாக கான்ட் முன்வைத்தார். அதாவது பொருளை நாம் மனப்பதிவுசெய்யும், அடையாளப் படுத்தும், மற்றும் பொருளின் மேல் பிரதிபலிக்கும் முறையால் பொருளில் வடிவமோ, அமைப்போ இருக்கக்கூடும். சில வேளைகளில் இவை எமது அனுபவங்களுக்கு அச்சாகவோ (mould) அல்லது பங்களிப்போ செய்யலாம் எனக் கூறினார்.

மனித அறிதலில் உள்ள புலனுணர்வு (sensibility), விளக்கப்பாடு (understanding) எனும் இரு சட்டகங்களில் “முன்னையதால் பொருள் தரப்படுகிறது. பின்னையதால் அவை எண்ணப்படுகின்றன.” விளக்கப்பாட்டின் ஊடாக புலனுணர்வு அனுபவங்களை ஒழுங்குபடுத்தி வகைப்படுத்துவதால் இயற்கை உலகு என்னும் புறவுலகுபற்றிய எமது அனுபவங்கள் உருவாகின்றன. நாம் இயற்கை நியதி என கருதும் பொருளின் ஒழுங்கு, மற்றும் ஒழுங்குமுறைமை நாமே அறிமுகப்படுத்துவதாகும். விளக்கப்பாடு மட்டுமே இயற்கையின் சட்டத்தை வழங்குவது எனக் கான்ட் முடிவெடுத்தார்.

தனி அனுபவத்தால் அறியமுடியாதவைகளை சுதந்திரமான அனுபவங்களாலும் மற்றும் அவற்றின் மேல் பிரயோகிப்பு மூலமான விளக்கப்பாடுகளாலும் அறியமுடியும். இக் கோட்பாடுகள், கிட்டத்தட்ட எல்லாமாக 12 வகைகள் (categories) உள்ளதாக கான்ட் கருதினார். இப் 12 வகைகளும் எமது அனுபவத்துக்கு ஒருவகை அர்த்தத்தை தந்தாலும் அனுபவத்தில் பிரயோகிப்பின்றி இவ்வகைகளுக்கு தனிச்சிறப்பு இல்லை. இவ்வகைகள் அனுபவத்துக்கு சுதந்திரமானவை என கான்ட் எண்ணினார். அனுபவத்தைபற்றிய எவரினதும் நியாயவாக்கத்துக்கு இவ்வகைகள் முக்கியமானவை. புற உலகம்பற்றி

உணர்வதற்கு 12 வகைகளும் ஆகக்குறைவான வகைக் கருவியை வடிவமைக்கும்.

கான்டின் இந்தமுறையானது பொதுஉளவியல் புலன் உணர்வாதத்தில் இருந்து குறப்பிடத்தக்க அளவு பெரிதும் வேறுபட்டது. கான்ட் சில கருத்துக்களின் அடித்தளமான இலட்சிய மனப்படுத்தினைத் தேடாமல், அடிப்படையில் பொருளுக்கும், சுயஅறிதலின் அனுபவத்தால் உருவாகும் பொருளுக்கும் உள்ள இருப்பின் உறவை ஆராய்ந்தார். அவருக்கு புலனுணர்வுகடந்தவை (transcendental) பற்றிய கோட்பாட்டுரீதியான கேள்வியில் கூடிய அவதானிப்பு இருந்தது. அதாவது புற உலகுபற்றிய அனுபவத்துக்கு என்ன நிலைப்பாடுகள் உள்ளன என்பது பற்றி ஆர்வம் காட்டினார்.

முதலாவது விமர்சனப்பார்வையின் முக்கியமான முடிவுகளில் ஒன்று பகுப்பாய்தல் (analytic) ஆகும். அதாவது எமது அறிதலின் நிலைப்பாடு எப்படியென்றால், எமது புலன் அனுபவத்தின் பொருளை அறிவுக்கும், அதற்கு அப்பால் உள்ளவற்றுக்கும், அனுபவத்தை புலன்சாராதவையாக்கும் எதற்கும் நாம் பிரயோகிக்க முடியாது என்பதாகும். எமது கோட்பாடுகளை பிரயோகிக்க எடுக்கும் முயற்சியனைத்தும் பொருந்தாமைக்கும் தவற்றுக்கும் இட்டுச்செல்லும். எனவே அனுபூதவியலின் கோரிக்கைகள் அனைத்தும் பொருள்ற்றவையென கான்ட் நம்பினார்.

“தூய செயல்முறை பகுத்தறிவுபற்றிய விமர்சனப்பார்வை” (Critique of Practical Reason)

“தூய செயல்முறை பகுத்தறிவுபற்றிய விமர்சனப்பார்வை” எனும் கான்டின் நூலின் முதல் விமர்சனம், எமது அனுபவத்தின் நியாயவாக்கத்திற்கு முன்னறிவின் அடித்தளம் பற்றியதாகும். தூய செயல்முறை அறிவு என்பது எமது செயற்பாட்டினது, குறிப்பாக அறச்செயற்பாட்டினது, முன்னறிவின் அடித்தளம்பற்றிய கோரிக்கை எனலாம். “தூய செயல்முறை பகுத்தறிவு பற்றிய விமர்சனப்பார்வை” என்ற இந்நூலிலும் ‘அற அனுபூதவியலுக்கு அடிப்படைக் காரணம்’ (Ground Work of Metaphysics of Morals) என்னும் மற்றைய நூலிலும் இச்செயற்பாடு அறச்சட்டம் மற்றும் சட்டப்படி செயற்படுத்தல் பற்றிய பிரக்கை பற்றியது ஆகும். இந்நோக்கு எமது தூய அறிவின் கரிசனை என அவர் கருதியதால் இயற்கையான புலனுணர்வு நிலைப்பாட்டு ஆர்வத்தைவிட வகையில் வேறுபட்டதாகும்.

எமது சாதாரண அறநியாயவாக்கத்தை இல்லாததாக்கவோ புதிய அறவியலை உருவாக்கவோ கான்ட் முயலவில்லை எனத்தெளிவுபடக் கூறினார். கான்டின் மிகப் பிரசித்திபெற்ற அறவியல், மெய்யியல் பங்களிப்பில் புதிய சூத்திரமேயாகும். இவை வகையான கட்டளையிடல் (categorical imperatives) எனப்படும். “செயலாக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பொது உண்மையாக இருக்கவேண்டும். அதேநேரத்தில் அது

உலகளாவிய சட்டமாக உருவாகும்” என்பது கான்டின் மிகமுக்கியமான வசனமாகும். இது அறவியலில் நடைமுறை விதிபோல தோன்றினாலும் அறவியலில் முழுமையான குறிப்பு இதற்கு இல்லை. அதாவது ஒருவர் எல்லாரினதும் கவன ஈர்ப்பை பெற்ற வரையறையையே பின்பற்றவேண்டும். ஆனால் அவை எவையெனக் கான்ட் குறிப்பிடவில்லை. வகையான கட்டளையிடலை (categorical imperatives) அறவியல் வரையறைகளின் ஊற்றாகப் பார்க்கமுடியாது. மாறாக அவற்றின் பரிசோதிப்பாகவே பார்க்கவேண்டும். வகையான கட்டளையிடல் (categorical imperative) எனக் கான்ட் பார்ப்பது அனுமானக் கட்டளையிடல் (hypothetical imperative) ஆகும். அனுமானக் கட்டளையிடல் (hypothetical imperative) ஒரு வகையில் புத்திசாலித்தனமான அறிவுறுத்தலாகும். ஊதாரணமாக ‘அறம் செய விரும்பு’ என்பதைக்கூறலாம். ஆனால் அறவியல் எடுகோள் ஆனது குறிப்பிட்ட நோக்கு, ஆதங்கம், பண்பு போன்றவற்றில் தங்கியில்லை என கான்ட் கோரிக்கை விடுத்தார்.

அறரீதியில் செயல்படுவது கடமைக்காகவே எனக் கான்ட் கருதினார். உணர்வு, மன ஆதங்கம் போன்றவை அறரீதியான செயலுக்கு நோக்காக அமையமுடியாது. அவை எவ்வகை தேவையானதாகவோ, விருப்புள்ளதாகவே இருந்தபோதிலும் அவை ஆளுகைக்கு உட்படவில்லை. அறவியற் செயற்பாடுகளுக்கான ஒருசோதனை அவை கடமைக்காகவும், கடமையின் பெயராலும் புரியப்படுகிறதா என்பதாகும். கான்ட் அறவியலில் முக்கியமான ஒருவகை உணர்ச்சியை ஏற்றுக்கொள்கிறார். அதாவது அறவியற்சட்டத்தால் உணர்ந்த மதிப்பு பயபக்தி உணர்ச்சியாகும் என இரண்டாவது விமர்சனப்பார்வையின் இறுதியில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“நியாயவாக்கம் விமர்சனப்பார்வை” (Critique of Judgment)

கான்ட் தனது மூன்றாவது விமர்சனப்பார்வையில் அழகியலுக்கான புறவயமான (objective) அடித்தளத்தை உருவாக்குகிறார். உண்மையான அழகியல் நியாயவாக்கம் அல்லது சுவைநியாயவாக்கம் என்று கான்ட் குறிப்பிடுவது, தனியாளால் ஏற்றுக்கொள்ளும் தனிமனப்போக்கை அல்லது நியாயவாக்கத்தன்மையை வேறுபடுத்தவேண்டும். தனியாளின் விருப்பு வெறுப்பு என்ற போக்கை விலக்கி எல்லோருக்கும் பொதுவான சுவைபற்றிய நியாயவாக்கம், எல்லோரினதும் ஒப்புதலைபெறுவதோடு, அழகானது என விவரிப்பது எல்லோரையும் ஈர்த்து அவரது ஒப்புதலை கேள்விகேட்பதாக அவையும். அதனை கான்ட் பொது உணர்வு எனக் குறிப்பிடுகிறார். கான்ட் குறிப்பிடும் பொது உணர்வுத் தளம் எது அழகானது என உணர்ந்துகொள்ளவும் அதில் மகிழ்ச்சியடையவும் செய்கிறது. இவ்வகை ஆற்றல் எமது புரிதலுக்குச்சார்ந்ததானாலும் வேறுபாடானது எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆற்றலைப்பற்றிய இரண்டாம் விம்ர்சனப்பார்வை, அழகியலைவிட பாரியது. இயற்கையின் நோக்கை அல்லது தொலைநோக்கு நியாயவாக்கத்தை (teleological judgment) அடையாளப்படுத்தும் ஆற்றலை கான்ட் பொது உணர்வோடு இணைக்கிறார். இயற்கையினதோ, விஞ்ஞானங்களினதோ ஒருமைப்பாடு நிறுவமுடியாதவை என கான்ட் கூறினார். ஆனாலும் இவ்வாறான அனுமானம் தொடர்ச்சியாக பொதுப்படையிலான விஞ்ஞான சட்டங்களை பெருமெடுப்பில் கருத்தாக்கத்திற்கும், விஞ்ஞான முயற்சிக்கும் இட்டுச்செல்லும். இயற்கையின் நோக்கு இக்கருத்தோடு சார்ந்தது. இதனை கான்ட் 'சிறப்பான முன்னறிவு கருத்துப்பாடு' (special a priori concept) எனக் குறிப்பிட்டார். இவ்வகை அனுமானம் புலனுணர்வு கட்டளையைவிட விஞ்ஞான சட்டங்களை இயலுமானதாக்குகிறது. புலனுணர்வு சட்டத்தின் ஆட்சிப்படிமுறை பொருளின் அகத்தன்மையான ஒன்றல்ல. மாறாக இயற்கையில் அது உள்ளதால் நாம் அதனை ஏற்க வலியுறுத்தப்படுகிறோம்.

பொருளின் நோக்கை அழகியலோடு நியாயவாக்கத்தோடு கான்ட் இணைக்கிறார். பொருளின் நோக்கை உணர்வது ஒரு வகையில் மகிழ்ச்சிக்கு இட்டுச்செல்லும். அதனால் எம்மைப்போல் மற்றவர் பொருளின் நோக்கை உணர்வதால் அவர்களுக்கும் அந்நிலைப்பாடு உள்ளது. மனப்பதிவைவிட உணர் பொருளின் அழகை இறுதியில் உணர்தலே நோக்காகும்.

எதிர்வினைகள்

அறிதலியல், அனுபூதவியல், அறவியல், அழகியல் துறைகளில் மட்டுமல்ல நிகழ்வியல், விஞ்ஞான மெய்யியல், இருப்பியல், பகுப்பாய்வு மெய்யியல் போன்ற துறைகளிலும் காண்டின் மெய்யியல் பலத்த எதிர்வினைகளை உருவாக்கியது. அவரது சிந்தனைகளின் தாக்கம் அவருக்கு பின்வந்த பி.க்டே, ஷெல்லிங், ஹெகல், மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், ஹைடெகர் போன்ற மெய்யியல்வாதிகளின் சிந்தனைகளுக்கு உரமுட்டியதுடன் தற்போதைய பின்னமைப்பியல் வாதியான யக் டெரிடா, பின்நவீனத்துவவாதியான ஃபூக்கோ போன்ற மெய்யியலாளர்களிலும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இது மெய்யியல் தளத்தில் இம்மானுவேல் கான்ட் என்ற பெரிய சிந்தனையாளனை அடையாளப்படுத்துகிறது.

* மனிதனுக்கு மட்டுமே சிரிக்கத்தெரியும், ஆனால் பிறர் சிரிக்க வாழ்பவனும் மனிதன்தான்.

- கிரீவில்.

* செல்வம் வைத்திருப்பவனுக்கு, சொந்தம் இல்லை. அனுபவிப்பவனுக்கே சொந்தம்.

- பிராங்க்லின்.

Synopsis:

Post-Modernism: The Unfolding of Modernism

- S. F. Kirupanathan

Jacques Derrida, Michel Foucault, Jean – Francois Lyotard, Roland Barthes, Jean Baudrillard, Jaques Lacan, Ihab Hassan are some of the chief exponents of a new trend of thought which is named as post-modernism. Postmodernism is a complicated term, or set of ideas, because it is a concept that appears in a wide variety of disciplines or areas of study, including art, architecture, music, film, literature, sociology, communications, fashion and technology. It's hard to locate it temporally or historically, because it's not clear exactly when postmodernism begins.

Modernism brought Anthro-centrism as its starting point for all the inquiries. Descartes started the human centred thinking and concluded that man is the final authority and he is the measure of all things and values. This led to the secularization and the whole of Europe started emphasizing the individual freedom and the total liberty of the self. Humanity thought that it can totally control the nature and lead the human race for full development and through industrial and technological development. The arrival of the computer age assured this dream of humanity.

It is post-structuralism and other inquiries into the nature of language that brought new light into the thinking patterns, creation of literary work and performing arts. Postmodern art (and thought) favors reflexivity and self-consciousness, fragmentation and discontinuity (especially in narrative structures), ambiguity, simultaneity and emphasizes the de-structured, de-centered and de-humanized subject.

Post-modernism has its influence also in pedagogy, feminist thinking and ecological concerns. In a way it shatters all the fundamental ideas behind the traditional values and invites to re-examine them all. It is closely connected to globalization, consumerism and social evolutionism.

Post-Modernism: A Popular Introduction

- K. Luxman

Post-modernism is not a denial of modernism. Jean – Francois Lyotard, one of the postmodern exponents argued that modernism means totality, stability, order and the modern society maintained through ‘grand narratives’. Post-modernism is a rejection of elaborate ‘grand narratives’ and rejects the distinction between high and low in popular culture by displaying, distributing and consuming the expressions of various art form of the present history.

The Effects of Post-Modernism in Our Life

- E. Desmond Angelo

Post-modernism and globalization are two novel concepts that had influenced the different aspects of human life of the modern era. Post-modernism, like modernism, follows most of these same ideas, rejecting boundaries between high and low forms of art and rejecting rigid genre distinctions. The basic ideas of the Enlightenment are roughly the same as the basic ideas of humanism which thrones self in the pinnacle of reason. The rejection of meta-narratives calls for uncertainty of self and it is dethroned in post-modernism.

The Post-Modernism through Art

- S. Nimalraj

The word modern evolved from the Latin word ‘modus’. Post-modernism is a complicated term, or set of ideas that sparked in a highly developed industrial society in art and literature. The concept Post-modern first appeared in architecture. The economic dimension of consumerism had intruded in the art and literary expression through different mass-media. Thus post-modernism is defined as cultural logic of post-capitalism.

The Dimensions of Post-Modernism

- J. Elmo Arulnesan

Post-modernism is hard to define, because the concept has no boundaries and it was like walking in a slippery slope. The term Post-modernism should not be defined merely as a philosophical concept but this has to be seen as a influencing factor in various fields such as music, art, architectures and various literary forms of human communication. This presentation analyses the different dimensions of post-modernism.

'Tsunami is an Evil' – A Philosophical Reflection

- S. Jesuthasan

In any field whatever we speak the important theme would be the tragedy of 26-12-2004. It is the example and proof of the presence or the being of evil in human history.

There are different theories about the origin of the world on the basis of theology, science and philosophy. According to the creative theory of theologians, it is God, the superior being created this world with his own goodness. In this situation the people who do not accept or believe in this creative theory question that how can such good and powerful God can allow evil to man? Why does he kill the innocent with evil such as Tsunami? Augustine the mediaeval philosopher basing himself on the philosophy of Plato says that God is not responsible for evil. It is an absence of good. It is the privation of perfection. Everything that corrupts and dies is good, even though corruption and death are evils. Man is the cause for evils that prevails around him. God only indirectly permits evil.

Evil is something hated and disliked by human beings. Events such as flood, earthquake, Tsunami, famine, etc., become evil in so far they strike human beings.

From the point of human reason, evil is something irrational. Sometimes man cannot know or understand its presence and purpose. In such a situation philosophy keeps silent, and looks upon religions for answers. Philosophically and scientifically man can give answers to the events that take place under their control to the certain extent. The people who do not believe in super natural power of God will have hope

and belief in self-transcendence. There comes the role of psychologists in strengthening the self-confidence and self-transcendence in facing evil in human life.

The Human Existence in Post-Modernism

- P. Renard Cherilnes

Postmodernism is a novel term which first appeared in the field of architecture but has emerged as academic discipline very recently and intruded into the inquiries of human existence. This concept of post-modernism had made a decisive role in all the art forms and expressions. A rejection of modern art expression is the hallmark of post modernism.

Background of Art - Literature - Politics in Post-Modernism

- G. Jeyarasa

'Modernism' generally refers to the broad aesthetic movements of the twentieth century; 'Modernity' refers to a set of philosophical, political and ethical ideas which provide the basis for the aesthetic aspect of modernism. Modernism and post-modernism are cultural formations which accompany particular stages of capitalism. The art and literature have undergone enormous change in the post-modern era because of the shift of emphasis with regard to the way of looking at the world and global problems. Post-modern trend has also destroyed the classical production of the literary work and it focuses on the pop art and popular art. The motto for post-modern politics can be 'think globally and act locally' and 'not to worry about any grand scheme or master plan'. Post-modernism will always support the micro-politics and de-structuring.

The Respect to the Dead and an Invitation to Think for the Living

- Reuben Fernando

No one will forget the hearty provoking and the terrible natural disaster called 'Tsunami' which attacked the most part of the costal areas in South-East Asian countries such as Indonesia, India, Sri Lanka, Maldives, etc. on the 26th of Dec. 2004. It took away around 200000 human lives at a stretch.

'Tsunami' is a Japanese word which means 'Tidal Waves', 'Harbour Waves' or 'Rock Waves'. The symptoms of the Tsunami waves are the following:

1. The sea level goes down
2. The thundering noise of the waves
3. The water becoming dark-brown in colour with some abnormality

In our minds as thousands of questions arise as why these all cruel disasters should happen? Why has it taken millions of human lives? We all accept that God is loving and is merciful. If it is so why should he punish us? When a philosopher tries to answer these questions, he or she may with many others and say that "these natural disasters happen because of man's selfishness, cruelty, the negligence of nature and the environment in which he lives. So each citizen of the world has inevitable obligation and responsibility to safeguard our environment and nature.

Immanuel Kant (1724 - 1804) "The touchstone of Post-Modernism"

- S. F. Kirupa

In the 200years of the death anniversary, we are happy to retrieve the memories of the great German philosopher Immanuel Kant and his wider influence on modernity in European History of Philosophy. In this brief presentation the author likes to articulate the aspect of Critique of Transcendental Reason, which led to the foundation of Metaphysics of Morals. (*Critique of Pure Reason*, *Critique of Practical Reason* and *Critique of Judgment*)

இச்சிறப்பிதழ் பின்நவீனத்துவம் பற்றி அமைவதனால் பின்நவீனத்துவம் பற்றிய கலைச் சொற்கள் இடம்பெறுகின்றன

Glossary on Post-Modernism

1. Ambiguity	: நிச்சயமற்ற அர்த்தம்
2. Anti-Modernism	: எதிர் நவீனத்துவம்
3. Archaeology of episteme	: அறிவைப்பற்றிய தொல்ஆய்வு
4. Alternate possibility	: மாற்று சாத்தியம்
5. Anarchist approach	: விதிமீறல் அணுகுமுறை
6. Agnosticism	: அறியொணாக் கொள்கை
7. A report on Knowledge	: அறிவின் மீதானதோர் அறிக்கை
8. Binary models	: இரட்டை எதிர்நிலை அமைப்பு
9. Cartesian approach	: கார்டீசியன் அணுகுமுறை
10. Conscientious	: பிரக்கை
11. Consensus	: கருத்தொருமிப்பு
12. Cross the border - Close the gap	: எல்லையைக்/இடைவெளியை அடை
13. Cubism	: கனசதுர ஓவியப்பாணி
14. Centre	: மையம்
15. Constructed truth	: கட்டமைக்கப்பட்ட உண்மை
16. Dissention	: கருத்து வேறுபாடு
17. Discourse figure	: உரையாடல் உருவடிவு
18. Diachronic	: காலப்பார்வை
19. De-Construction	: நிர் / மீள் நிர்மாணம், கட்டவிழ்ப்பு,
20. Dadaism	: எதிர்-கலை மரபு இயக்கம்
21. Deep structure	: ஆழமான அமைப்பு
22. Double coding	: இரட்டைக் குறியீட்டுத் தன்மை
23. Enlightenment period	: அறிவொளிக்காலம்
24. Elitist	: கூர்மதியாளர்
25. Existentialism	: இருத்தலியல்
26. Expressionism	: அகத்திறப் பாங்கியல்
27. Formalism	: உருவவியல்
28. Futurism	: மரபறுக்கும் புரட்சி இயக்கம்
29. Gravity's Rainbow	: ஈர்ப்பின் வானவில்
30. Geno-textuality	: அகத்தளப்பிரதி
31. High Modernism	: உயர்நவீனத்துவம்
32. Historicism	: வரலாற்றுவாதம்
33. Hyper real	: அதீத உண்மை
34. Hyper space	: அதீத இடம்

35. Hierarchy	: படிநிலை அமைப்பு
36. Inter textuality	: பல்பிரதித்துவம், ஊடிழைப்பிரதி
37. Impressionism	: பாவ இயல், கலைத்திறம்
38. Langua	: மொழிக்கிடங்கு
39. Language game	: மொழிவிளையாட்டு
40. Law and order approach	: விதியொழுங்கு அணுகு முறை
41. Logo-centricism	: கருத்துமையம்
42. Legitimation	: முறைமையாக்கம், நியாயப்படுத்துதல்
43. Meta (or) Grand narrative	: பெருங்கதையாடல், உயர்பனுவல்
44. Micro narrative	: நுண்கதையாடல், குறுங்கதையாடல்
45. Mystic	: இறைமைப்புதிர்
46. Milky way	: பால் வீதி
47. Moneme	: வார்த்தை
48. Margin	: விளிம்பு
49. Micro politics of power	: அதிகாரத்தின் நுண் அரசியல்
50. Modernism	: நவீனத்துவம்
51. Notion	: எண்ணம்
52. Narrative discourse	: கதைப்பாங்கு சொல்லாடல்
53. Non place	: இடமற்ற இடம்
54. Non-affective	: பற்றற்ற
55. Perception	: புலனறிவு
56. Parole	: பேச்சு
57. Pheno textuality	: புறத்தளப்பிரதி
58. Post modern condition	: பின்நவீனத்துவ நிலைமைகள்
59. Privilege	: தனிச்சலுகை
60. Pharmakon	: மருந்து/விசம்
61. Pulp fiction	: சந்தைக் கதைகள்
62. Phoneme	: ஒலியன்
63. Paradigmatic series	: தேர்ந்தெடுப்பு வரிசை
64. Post Structuralism	: பின் அமைப்பியல்
65. Reflection theory	: எதிரொளிப்புக் கொள்கை
66. Romanticism	: புனைவுவாதம்
67. Realism	: யதார்த்தவியல்
68. Rhizomic	: குறுக்குமறுக்கு
69. Sensation	: புலன் உணர்ச்சிகள்
70. Sign	: குறி
71. Signifier	: குறிப்பான்
72. Signified	: குறிப்பீடு

73. Synchronic	: தளப்பார்வை
74. Scientific discourse	: அறிவியல் சொல்லாடல்
75. Structuralism	: அமைப்பியல்
76. Sur-realism	: படியதார்த்தம், கனவு-நனவின் கலப்பு
77. Symbolism	: குறியீட்டுருவம்
78. Signification	: தனிக் குறிப்பீடு
79. Sub-language	: உப- மொழி
80. Sub-atomic particles	: சார்நிலை அணுத்துகள்கள்
81. Secular	: சமயச்சார்பின்மை
82. School of thought	: சிந்தனைச்சாலை, சிந்தனைப்பள்ளி
83. Uniformity	: ஒருமைத்தன்மை
84. Utopian Socialism	: கற்பனாவாத பொதுவுடமை
85. Uncertainty	: நிச்சயமின்மை
86. Vorticism	: சுழற்சி இயக்கக் கோட்பாடு
87. Virtual reality	: தேற்றநிலை உண்மை
88. Writing zero degree	: பூஜ்ய பாகைக்கோண எழுத்து
89. Macro context	: தற்புறச் சூழல், புறச்சூழல்
90. Reference frame	: நிலமைச்சட்டகம், ஆய்வுச்சட்டகம்
91. Formula	: வாய்ப்பாடு
92. Narrative Structure	: வருணனைமைப்பு
93. Discourse	: பகர்வு, மொழிப்புக்ர்வு
94. Cyclic Structure	: வட்டச்சுழல் முறை
95. Motif	: இழைபொருள்
96. Plot	: கதைப்பின்னல்
97. Complexity	: செறிவுச் சீர்மை
98. Metaphor	: உருவகம்
99. Icon	: வடிவப்படிவம்
100. Binary opposition	: இருநிலை எதிர்வு

❁ கொள்கை இல்லாத அரசியல் உழைப்பில்லாத ஊதியம் நாணயம் இல்லாத வியாபாரம் ஒழுக்கம் இல்லாத இன்பம் மனச்சாட்சி இல்லாத இன்பம் மனிதாபிமானம் இல்லாத விஞ்ஞானம் தியாகம் இல்லாத பிரார்த்தனை இவை ஏழும் பாவங்கள்

மகாத்மகாநதி

மெய்யியல் நோக்கு

(வருடம் கிருமுறை)

தொகுப்பாசிரியர்:	யோ. போல் றொகான், L. Ph. (Rome)
துணையாசிரியர்:	அ. றொக்சன் குருஸ், B. Ph. (Rome)
விறியோகம்:	M. கிங்ஸ்ரன் சுமன்ராஜ், (இளங்கலை மாணவர்) S. யூட் கைலன், CMF, (இளங்கலை மாணவர்) S. விமலசேகரன், (இளங்கலை மாணவர்)
ஆலோசகர்கள்:	லூயிஸ் பொன்னையா, o. m. i., L. Ph. (Rome) சா. பி. கிருபானந்தன், M. M. R.Sc. (Leuven)
வெளியீடு, விறியோகம்:	மெய்யியல்துறை சுவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி கொழும்புத்துறை, யாழ்ப்பாணம்.

MEI - IYAL NOKKU

(BI - ANNUAL)

Editor:	J. Paul Rohan, L. Ph. (Rome)
Sub Editor:	A. Rocksan Croos, B. Ph. (Rome)
Distributors:	M. Kingston Sumanraj, (Under graduate) S. Jude Shylon, CMF, (Under graduate) S. Vimalasekaran, (Under graduate)
Consultants:	Louis Ponniah, o. m. i., L. Ph. (Rome) S. F. Kirupanathan, M. M. R.Sc. (Leuven)
Publishers, Distributors:	Faculty of Philosophy Xavier's Seminary Columbuthurai, Jaffna.

இலச்சினை விளக்கம்:

எல்லையில்லா அகிலத்தில்
எல்லையுள்ள உலகினில்
சிந்திக்கும் மனிதன்
எழுப்பும் கேள்விகள்
எழுத்து வடிவில்

Our Logo

Boundless Universe
Limited World
Reflecting Man
Raising Questions
In Written Form.

அட்டையிலுள்ள "அஞ்சலியும் ஓர் அழைப்பும்"
வார்களுக்கு உயர்கொடுத்தவர் - அ. றொக்சன் குருஸ்

MEMORANDUM FOR THE RECORD

DATE: [Illegible]

TO: [Illegible]

FROM: [Illegible]

SUBJECT: [Illegible]

[Illegible text block]

MEMORANDUM FOR THE RECORD

DATE: [Illegible]

TO: [Illegible]

FROM: [Illegible]

SUBJECT: [Illegible]

- 1. [Illegible]
- 2. [Illegible]
- 3. [Illegible]
- 4. [Illegible]
- 5. [Illegible]
- 6. [Illegible]
- 7. [Illegible]
- 8. [Illegible]
- 9. [Illegible]
- 10. [Illegible]

[Illegible text at the bottom of the page]

மெய்யியல் நோக்கு

அன்புபிக்க வாசகர்களே!

இவ்வளியீடு பற்றிய உங்கள் கருத்துக்கள்,
விமர்சனங்களை ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்றோம்

ஓர் ஆண்டிற்கு கிரண்டு இதழ்களாக “மெய்யியல் நோக்கு”
தொடர்ந்து வெளிவருகிறது.

தனிப்பிரதி ஒன்றின் விலை ரூபா 25

“அறிவாளசனாத்தம், ப்ரபுத்தனாத்தம் என்த்ருத்த
மெய்யியலை வித்தனாத்தம், பாசைய்யாப்தனாத்தம்,
சுந்தனாத்தம் தெனாண்டு வாருப்தள்.”

- சோத்தீட்டனல்

அனைத்து தொடர்புகளுக்கும்:

“மெய்யியல் நோக்கு”
சுவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி
கொழும்புத்துறை
யாழ்ப்பாணம்.